

Robin de Ruiter

Skrytá moc za Svědky Jehovovými

Obsah

Poděkování

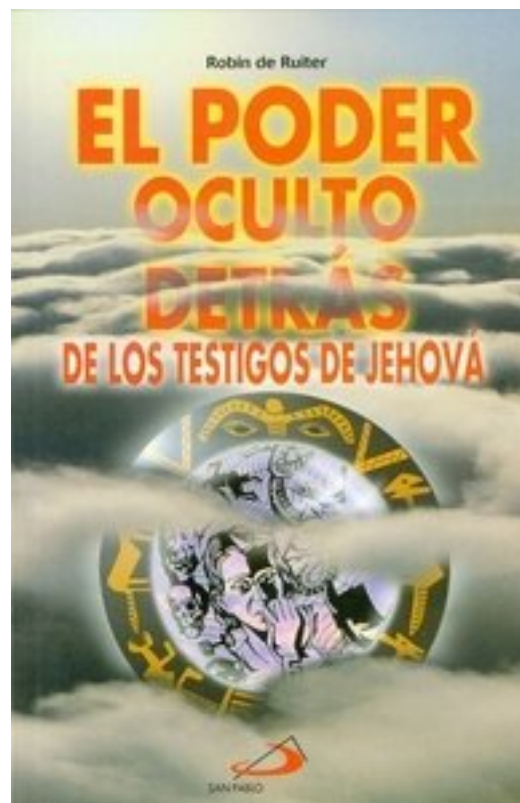
Úvod

1 Svědci Jehovovi

- a) Společnost strážné věže
- b) Charles Taze Russell
- c) Joseph Franklin Rutheford
- d) Nathan Homer Knorr
- e) Frederik William Franz
- f) Milton G. Henschel
- g) Teologie Společnosti strážné věže
- h) Dozor nad myšlením

2 Nadcházející světová diktatura

- a) Skuteční strůjci světového dění
- b) Ilumináti a zednářstvo
- c) Židovské zednářstvo

- d) Moc iluminátů
- e) Council of Foreign Relations
- f) Mezinárodní měnový fond
- g) Bilderberská skupina
- h) Trilaterální komise
- i) Řád B'nai B'rith
- j) Říjnová revoluce r. 1917
- k) Americká finanční podpora Hitlera
- l) Světová mocnost sionismus
- m) Hitler a sionismus
- n) Protokoly sionských mudrců
- o) Změna vědomí lidí
- p) Spojené národy
- q) AIDS
- r) Nová náboženská hnutí
- s) Co přinese budoucnost?
- 3 Nový světový řád svědků Jehovových
- 4 Společnost strážné věže a zednářstvo
- 5 Loutky kapitalismu
- 6 Ve službách sionismu
- 7 Pacifisté a slídilové
- 8 Neutralita Společnosti strážné věže
- a) První světová válka
- b) Spartakovci

- c) Vyhledávání konfrontace s křesťany
- d) Druhá světová válka
- e) Státní department USA
- f) Psychologické válečné tažení
- g) Svědci Jehovovi jako „politictí uprchlíci“
- h) Afrika
- i) Dopisy hlavám států

9 Satanova léčka

10 Satanova synagoga

11 Dodatek

Průvodní dopis Hitlerovi

12 Seznam literatury

Poděkování

Zvláště srdečný dík patří panu Dizánu Vázquezovi. Jeho podíl na přepracování a korekturách španělského rukopisu výrazně přispěl k rozšíření čtenářského okruhu této knihy.

Rovněž upřímně děkuji panu Antonu Schmidovi, který tomuto dílu věřil a projevil vzácnou odvahu a velkorysost při jeho zpřístupnění německým čtenářům.

Jmenovité uznání náleží také německé překladatelce paní Monice Micherové. Vzornému překladu textu ze španělštiny věnovala svůj veškerý volný čas.

Dále bych chtěl poděkovat panu Juanu Marrero Almeidovi za zdařilé výtvarné zpracování knihy i za většinu obrázků a karikatur, které dílo doprovázejí.

Srdečný dík za cennou spolupráci rovněž náleží spisovatelům a badatelům. Jsou to Derek Barefoot, Fritz Springmeier, Walter Krappatch, Günther Pape, Franz Stuhlhofer, Antonio Carrera a José Fierro Córdova, vesměs experti na danou tematiku.

Konečně jsou zde Elle Wiltjer, Javier Palmero Colinas, Jutta Birlenberg, Marco van Basten, Harry Wijnhold, Heidi de Ruiter-Franková a můj otec Cebastiaan de Ruiter, kteří mi významně přispěli v práci informacemi, komentáři i další všestrannou pomocí a přispěním.

Úvod

O Společnosti strážné věže a jejích stoupencích, Svědcích Jehovových, bylo již popsáno hodně papíru. Je však jen málo autorů, kteří měli dostatek odvahy i chuti vynaložit nemalé úsilí k demaskování skryté moci za touto pseudoreligiózní organizací. Nejvíce však překvapuje, že ani mnozí z vedoucích pracovníků nevědí, kdo drží v zákulisí řadicí páky mechanismu, a stejně tak málo jsou zasvěceni do skutečné role, kterou po celém světě Společnost strážné věže hraje. Zdá se tedy nemožné proniknout do tajemství známých jen několika málo členům vůdčí elity.

Nebo snad přece jen existuje metoda dovolující sáhnout až na samý kořen těchto záhad? Kdo řídí z pozadí celou organizaci? Je součástí určitého plánu? Jaká jsou její nevlastnější tajemství? To jsou otázky, k jejichž zodpovězení má naše kniha přispět.

Skrze její stránky se čtenář stane sám porotcem. Věřím, že mu předložená nepochybná fakta i mezi řádky podávané skutečnosti umožní odhalit a správně posoudit strašlivé tajemství moci skryté za touto organizací.

Doufám také, že čtenář jako člen našeho pomyslného porotního soudu bude mít z osvětlení věci prospěch a že si sám udělá co možná nejobsáhlejší závěr. Rád bych ještě zdůraznil, že takový soud nebude vynesena na základě pouhých podezření a spekulací, nýbrž nezpochybnitelných faktů.

Stejně tak důrazně zde upozorňuji, že jediným cílem této knihy je objasnění vztahů Společnosti strážné věže k jistým mocnostem v pozadí a hned upozorňuji, že není nijak zaměřena proti jejím stoupencům, nýbrž výhradně proti vůdcům a skryté vrchnosti, stojící za touto organizací.

Rovněž zde musím zmínit okolnost, že jsem při zkoumání tematiky často narazil na osoby židovské rasy. Bylo mi zcela jasné, že následkem toho stojím před vážnou a velice

choulostivou otázkou, protože je zde zcela nepochybná tendence apriorně vyjímát Židy z jakékoli formy kritiky. Ve většině zemí je dnes běžné automaticky řadit k extrémní antisemitské pravici každou kritiku týkající se židovského národa. Mnozí dokonce reagují zarputile až agresivně vždy, kdy jsou Židé vystaveni jakémukoli posuzování.

Při nezaujatém vědomí skutečnosti, že historie židovského národa je plná hořkostí a utrpení, to ještě nezbytně neznamená, že by v něm nebyli jednotlivci nebo skupiny s nesprávným jednáním a postoji, nebo že by se nesměla kritizovat vůbec žádná židovská pochybení resp. viny. Početní proslulí židovští autoři jako např. Alfred Lilienthal, J. C. Burg nebo Jack Bernstein mnohokrát a vehementně odsoudili postoj řady svých soukmenovců.

Proto se také necítím nucen podtrhávat, že na informace v této knize nelze v žádném případě nahlížet jako na antisemitské.

Pro lepší náhled do spleti vztahů mezi Společností strážné věže a jejími skrytými řídicími silami v pozadí jsem na začátek každé kapitoly zařadil stručný (někdy však i obsáhlejší) historický úvod.

V celém díle užívám výhradně jednotného výraziva „Svědci Jehovovi“ resp. „Biblisté“, což je běžně užívaná zkrácená podoba oficiálního názvu „Mezinárodní sdružení biblistů“.

Všechny dále uvedené skutečnosti jsou přebrány z nezpochybnitelných pramenů a jejich ověření byla věnována náležitá péče.

Jsem přesvědčen, že předkládané dílo bude následovníkům Krista nejen užitečné, ale že současně i posílí jejich schopnost obrany před svody a nástrahami organizací jako Svědci Jehovovi i jim podobné.

1. KAPITOLA

Svědci Jehovovi

a) Společnost strážné věže

Kdo přichází do newyorského Brooklyn, ať už po Manhattan Bridge nebo Brooklyn Bridge, uvidí nejprve několik velkých budov krémové barvy. V jejich sousedství se nacházejí tiskárny řídicího ústředí Svědků Jehovových chrlicích denně statisíce knih a časopisů.

Zmíněná ústředna pracuje pod vedením *Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc.* a tvoří ji početné provozovny a velký administrativní trakt. Dvě budovy jsou ve výši pátého poschodí spojeny mostem vedoucím přes cestu. Jsou zde budovy sloužící jako sklady papíru, opravárenské dílny, truhlárny s roční produkcí více než 11 000 kusů nábytku i knihárna, která si sama vyrábí potřebné materiály.

Společnost strážné věže si dokonce sama ve zvláštní dílně vyrábí vlastní tiskařské barvy v zhruba padesáti odstínech a jsou tam produkovány i všechny nátěrové hmoty k vnější a vnitřní údržbě areálu.

Další oddělení dodává měsíčně více než 17 000 kovových výrobků nejrůznějšího druhu, které kryjí vlastní potřebu všech budov. Poblíž továrního a administrativního traktu je objekt zasílatelství a ještě dále ubytovna zhruba 3 000 dobrovolných pracovníků, vesměs Svědků Jehovových.

Společnost mimo to ještě vyrábí zvukové nosiče, kalendáře, obrázky, pohlednice a mnohé další předměty s religiózní tematikou. Za pouhé tři roky se prodalo více než 11 milionů zvukových kazet vyráběných ve vlastním studiu. Jejich celková produkce dosáhla od dubna 1978 zhruba 65 milionů kusů.

V roce 1990 se Společnost strážné věže zaměřila na nové pole výrobní činnosti, kdy vytvořila první videokazetu určenou pro veřejnost. Před nedávnem se organizace pustila i do výroby počítačových disket.

Roku 1991 byla v Brooklynu zřízena nová prádelna a barvírna, v níž dobrovolní pracovníci týdně vyperou a ošetří 25 000 tun prádla a svršků ostatních pracovníků organizace. Ti všichni mají sídlo v Bethelu a dostávají měsíčně stravné, které zdaleka nestačí na pokrytí nejnutnějších potřeb. Neplatí starobní ani sociální pojištění s výjimkou nemocenského. Konec světa se blíží, tak k čemu je třeba ještě pojištění?

V *Brooklyn Heights* vlastní Společnost strážné věže více než polovinu všech nemovitostí a příslušníci sekty tam představují více než 15 % obyvatel. Společnost si nárokuje stále nové a nové objekty pro svou činnost a své stoupence.

Protože řadoví členové sekty disponují jen nepatrnými penězi, jak jsme si výše ukázali, nedaří se střednímu stavu (obchodníci a živnostníci) v *Brooklyn Heights* nijak zvlášť dobře; mnozí z nich museli své obchody a provozovny zavřít. Z toho důvodu se také všemožně brání přechodu dalších nemovitostí do rukou Společnosti strážné věže. Vůdci sekty na druhé straně zase za tím účelem angažují nastrčené osoby, aby se přes ně dostali k žádoucím objektům a pozemkům.

Podle *Daily News Magazine* z 31. července 1988 koupila *Cohi Towers Associates* hotely a penziony Bossert, Towers a Standish, které pak byly za podezřelých okolností dále prodány Společnosti strážné věže. Tytéž noviny oznámily, že zmíněná *Cohi Towers Associates* byla založena Dallasem Wallacem a několika dalšími rozhodujícími osobnostmi Společnosti.

Když sekta převzala do svých rukou penzión Standish, dostalo všech 180 stálých obyvatel příslib, že se nebudou muset vystěhovat. Nicméně o něco později bylo podniknuto všechno pro jejich vyštvaní. Z přízemní haly, kde se scházeli starší obyvatelé domu, byl odstraněn nábytek a rovněž se vyhlásil zákaz zpěvu vánočních písní. Nebyly prováděny ani nejnnutnější opravy, zavládlo všeobecné informační embargo, a nedoručovala se ani pošta. Pozdě v noci bouchaly neznámé osoby nájemníkům na dveře a nabízely jim odstupné za dobrovolné vystěhování. [1]

Brooklyn Heights Press z 8. září 1988 oznámil, že stejné metody byly použity i v případě hotelu Towers. Dále se tam uvádělo, že sekta jeho stálé obyvatele nakonec vypudila. Dříve, než Společnost strážné věže převzala hotel Standish, prohlásil jeho majitel (který jí ostatně prodal i hotel Towers), že nechá prostitutky používat budovu tak dlouho, až se obyvatelé z domu sami vystěhují. Od té doby, co se vlastnictví budovy ujala Společnost, zmizely jako kouzlem prostitutky i se svou klientelou a doprovodem.

Málokdo ví, že tiskárny Společnosti strážné věže jsou největší na světě. Jenom sešitků *Strážná věž a Procitněte!* se měsíčně prodá víc než 50 milionů výtisků. *Strážná věž* je nejprodávanějším světovým náboženským periodikem.

Asi devadesát kilometrů severně od Brooklynu, ale ještě stále v státě New York, stojí konglomerát zemědělských výroben a farem, kde pracuje přibližně tisícovka dobrovolníků. Zde je ústředí potravinářské produkce i distribuce zásobující všechny ostatní dobrovolné pracovníky Společnosti strážné věže. K tomu je ovšem zapotřebí skutečně obrovské množství potravin.

Na jiných místech v okolí mají Svědci Jehovovi ještě další statky a zemědělské pozemky, na nichž chovají mj. tisíce kusů drůbeže, vepřů a hovězího dobytka. Rovněž i na těchto hospodářstvích pracují dobrovolníci pro uspokojení životních potřeb brooklynských adeptů.

V příjemném prostředí *Patterson Valley*, vzdáleném asi 110 kilometrů od Brooklynu, stojí v areálu o 266 hektarech kancelářský komplex, několik misijních škol a hotel se 144 pokoji včetně kuchyně a jídelen pro současné stravování 1 600 osob. Dále je tam šest budov se 624 byty a garáže pro 450 automobilů.

V současné době disponuje Společnost strážné věže nejméně 99 pobočkami po celém světě. Počet dobrovolně tam pracujících osob mezitím vzrostl na 12 000. Pracují nejen v továrnách a kancelářích, nýbrž i při přípravě jídel, servisu luxusních vozidel vyšších představených a podobně.

Watchtower Bible and Tract Society of New York je společností s mnoha dalšími přidruženými resp. v ní rozpuštěnými provozy a organizacemi. Vedení Strážné věže v Brooklynu tvrdí, že není ziskovým podnikem, a skutečně to vypadá, jako by byly výrobky Společnosti strážné věže cenově velmi příznivé. Přesto však každý ze srovnatelné branže ví, že příjem z prodeje jejích produktů znatelně převyšuje výrobní náklady. Na základě nízké kvality papíru, práce dobrovolníků, bezplatného využívání autorských práv i práce více než 4,5 milionů prodávačů a kamelotů (Svědků Jehovových), kteří jen v průběhu r. 1992 věnovali

přes miliardu hodin prodeji literatury, mohou být skutečné náklady drženy velice nízko. Navíc jakožto náboženská organizace profituje Společnost strážné věže z osvobození od daní!

Analýza nákladů, kterou provedl jeden vydavatel v Pensylvánii, došla k překvapivému výsledku: Kdyby nechal tisknout stejné množství časopisů jako Společnost strážné věže, došel by k částce 1,04 koruny za kus. A vzdor zakalkulování všech nákladů jako např. mzdy zaměstnanců, materiálu, daní atd. by si stále ještě mohl zapsat čistý zisk. [2]

Podle výpovědi vedení Společnosti strážné věže se organizace nezabývá světskými záležitostmi, nanejvýš lidumilnou výukou náboženství. Nezná žádné obchodní investice a nemá v bankách milionová dolarová konta. Společnost nás ujišťuje, že jsou to dobrovolné příspěvky stoupenců v celém světě, které teprve umožňují existenci početných poboček, tiskáren, misíí a všech dalších činností organizace.

Podle finanční zprávy o Společnosti strážné věže v Anglii přesto organizace díky prodeji literatury disponuje obrovskými bankovními konty po celém světě. Fakta jasně prokazují, že příjmy z dobrovolných příspěvků představují nepatrný zlomek v porovnání se ziskem z prodeje tiskovin. Údaje o ročních platbách v Anglii dokazují, že zemské ústředny organizace převádějí každoročně milionové částky na ústředí v Brooklynu. [3]

Pokud jde o náklady na pronájem místností pro tzv. Sály království, nesou je vždy dobrovolně členové dané komunity. Nehledě k tomu, že platí pravidelné výdaje svého společenství, přispívají také na všechny nezbytné stavební práce jako jsou např. renovace nebo rozšíření Sálů království. Všechny zmíněné náklady se kryjí příspěvky i dobrovolnou prací.

Mnohé ze Sálů království se nenajímají, nýbrž byly rovnou koupeny do vlastnictví organizace. Na jejich výstavbě se podílejí všichni členové sekty. Pokud jejich úspory nestačí na pokrytí stavby nového Sálu, ústředna v Brooklynu jim ochotně nabídne úrokovaný úvěr. Měsíční splátky platí přirozeně všichni stoupenci. Po dokončení jsou pak Sály království bez výjimky zapsány jako majetek Strážné věže. V praxi to znamená, že ústředna v Brooklynu na to nevynaloží doslova jediný dolar a přesto dostane všechny Sály, které jsou pak úředně registrovány jako její majetek; stejně tak obdrží zpět zapůjčené peníze včetně úroků. Aby se Společnost vyhnula placení daní, jsou všechny platby vykazovány jako dobrovolné příspěvky.

V poslední době si vedení Strážné věže zajistilo nový zdroj příjmů. Je jím obchod s pojistkami. Společnost strážné věže usnadňuje svým stoupencům uzavírání všech druhů pojistného, především ale tisícům Sálů království. Další doklad toho, jak se vedení Strážné věže zajišťuje proti případným ztrátám, pochází z Kanady. V průběhu roku 1991 tam neziskové organizace ztratily dosavadní právo na subvencování poštovního. Vzhledem k tomu sdělilo vedení Společnosti v Brooklynu svým kanadským přívržencům oběžníkem z 1. února 1991, že z hospodářských důvodů musejí s okamžitou platností převzít všechny náklady na distribuci literatury.

Další metodou Společnosti strážné věže k vytahování peněz z kapes svých stoupenců je vytvoření cestovní kanceláře s názvem *Bethel Tours*. Přestože Svědci Jehovovi učí, že Bůh nepřebývá ani v domech ani v chrámech, udržuje vedení Společnosti ve svých přívržencích

podvědomí, že Bůh bydlí v New Yorku. Za tím účelem Společnost ve svých nespočetných publikacích ukazuje charakteristickou siluetu města hned pod Božím trůnem. Propaganda *Bethel Tours* tvrdí, že cesta do New Yorku je privilegiem věřících, a tím nenápadně roste i vážnost viditelné Boží organizace, Společnosti strážné věže.

Čtenář si jistě již sám povšiml, že Společnost strážné věže je asi jedinou organizací, která má zajištěn trvalý a neohrožitelný zisk.

b) Charles Taze Russell

Současná organizace Svědků Jehovových, centralizovaná teokracie i většina učení jsou dílem Josepha Franklina Rutheforda, prezidenta sekty od ledna 1917.

Historie Svědků Jehovových, tehdy ještě známých pod jménem *Mezinárodní sdružení opravdových biblistů*, však začala mnohem dříve. Sekta vznikla v sedmdesátých letech 19. století ve Spojených státech.

Zakladatelem předchůdce Svědků Jehovových byl Charles Taze Russell. Narodil se 16. února 1852 blízko pennsylvánského Pittsburghu jako potomek židovské rodiny Rösselů žijící v 17. století v Německu. Po vycestování do Skotska si rodina změnila jméno na Russell a později pak s mnoha dalšími rodinami přesídlila do Irska.

Charlesovi rodiče Joseph Russell a Ann Eliza Birneyová se kvůli chudobným poměrům r. 1839 rozhodli vystěhovat do Ameriky, protože v Irsku navíc vládl hladomor vyvolaný z Evropy zavlečenou chorobou brambor. [4]

Na cestu a první výdaje jim půjčil peníze bratr Elizy Thomas Birney. [5] Když Russellovi dorazili do Alleghany, tou dobou ještě vozy kolonistů křižovaly širými prériemi a po nekonečných pastvinách se proháněla nádherná stáda bizonů. Skutečné dobývání Západu ještě pořádně nezačalo a Indiáni žili nikým neohrožováni svůj tradiční život.

Russelovi rodiče si záhy pronajali místnosti k provozování obchodu s pánským zbožím. Vedení Strážné věže tvrdí, že Charles se stal po matčině smrti otcovým společníkem v obchodě.

Mladý Charles bez vlastního teologického vzdělání sebevědomě prohlašoval, že našel pravdu o druhém příchodu Ježíše Krista a stal se posléze hnací silou malé skupinky biblistů, jejíž členové z něj nakonec udělali „pastora“.

Říká se, že Russell opustil otcův obchod, aby mohl svůj čas zcela věnovat víře. Podle Svědků Jehovových obdržel po vypovězení svého podílu čtvrt milionu dolarů. [6] To je ovšem čirá smyšlenka. Je totiž jisté, že obchodní záležitosti Russellových nešly tak dobře, jak by nám

chtěli Svědci namluvit. Podle statistiky města Pittsburghu obnášel veškerý majetek rodiny v roce 1870 pouhé 2 000 dolarů. [7]

Russell v červenci 1879 založil časopis, který nyní známe pod názvem *Strážná věž*. [8] Téhož roku se oženil s Mary Franciscou Ackleyovou, sestrou druhé ženy svého otce. Manželství zůstalo bezdětné. Russellova žena při něm po léta věrně stála jako pokladník. Vedle toho byla také zaměstnána v direktoriu i v redakci „Strážné věže“. Rovněž Russellův otec, jeho starší bratr Frank i sestra Margaret zaujímali významná místa v organizaci. Otec napsal rovněž množství článků pro „Strážnou věž“.

Russell r. 1881 zřídil *Sionskou traktátovou společnost strážné věže*. [9] Dnes ji známe pod názvem *Pennsylvánská traktátová společnost strážné věže*. [10] Roku 1909 byla založena *Peoples Pulpit Association*, známá od r. 1956 pod jménem *Watchtower Bible & Tract Society of New York*. Roku 1914 byla uvedena v život *Společnost biblistů*.

Podstata náboženského učení „pastora“ Russella spočívala na druhém návratu Krista a konci světa v Boží bitvě v Armagedonu. Stručně řečeno učil, že se neviditelný Pán vrátí v duchovní podobě roku 1874. Později Russell ohlašoval osobní návrat Krista i konec světa v bitvě Armagedonu na rok 1914. Jak vidíme, „pastorovy“ předpovědi nikdy nebyly v souladu se skutečnými biblickými proroctvími!

Russell sám byl především zdatný obchodník; zdá se, že mu po založení Společnosti strážné věže přitékalo stále víc peněz. Od té doby rovněž založil mnoho obchodních podniků, jejichž předmět neměl vůbec nic co dělat s biblickou společností. Tak např. v roce si spolu s otcem otevřel obchod se starým železem. [11]

Je známo, že Russell provozoval nejen různé obchody a podniky (např. se dřevem a truhlářství), ale byl i akcionářem asfaltové společnosti v Pittsburghu, *Railway and Dock Construction* v New Yorku a stříbrných dolů v Nevadě. Dále kontroloval *Brazilian Turpentine Company*, *United State Coal & Coke Company*, *United Cemeteries Company* a jednu investiční společnost s názvem *United States Investment Ltd*. Posledně jmenovaná společnost vlastnila tisíce pozemků, domů a farem po celých Spojených státech. Russell byl z devadesáti procent jejím majitelem.

Ovšem ne všechny jeho projekty byly korunovány úspěchem. Roku 1911 se pokoušel prodávat odrůdu pšeničného osiva, které podle jeho vlastních údajů rostlo pětkrát rychleji než ostatní známé sorty, a to za cenu šedesátkrát vyšší, než byla tržní. Když se mu kvůli tomu jisté noviny posmívaly, obžaloval je z pomlouvání. Vládou nařízená zkouška ukázala, že „zázračná pšenice“ byla docela obyčejným obchodním druhem.

Kromě zmíněné pšenice prodával „pastor“ svým přívržencům také „divotvorné bavlněné oplatky“ a „tisícileté fazole“. Navíc vyráběl zázračný nápoj „Santone“ k léčení zánětu slepého střeva i další preparát proti rakovině.

Důležitou informací k pochopení „pastorovy“ osobnosti je i skutečnost, že měl mnoho problémů v soukromém životě. Poté, co jej manželka několikrát přistihla v jednoznačné

situaci se služkou Emily Matthewsovou i se sekretářkou Rose Ballovou, zažádala r. 1897 o rozdělení vlastnictví, takže se nemohl znovu oficiálně oženit s některou ze svých milenek. V procesu, který se táhl až do r. 1909, jej manželka žalovala ze zlého nakládání a z cizoložství. Podle její výpovědi bylo pro Russella prostě nemožné být v blízkosti nějaké ženy, aniž by ji šikanoval, a kromě toho jej častokrát přistihla s cizí ženou v kompromitující situaci. Během procesu se Russell vydával za chudáka, aby nemusel odhalit své obchody a majetek, avšak příliš s takovou taktikou u soudu neuspěl. Byl uznán vinným a odsouzen k vyplácení doživotní renty své ženě.

Víme rovněž, že „pastor“ zažil i jiné početné soudní prohry, a že se více než jednou provinil křivou přísahou. Tak např. když r. 1907 pomáhal založit fingovanou společnost „Solon“, během procesu pod přísahou prohlásil, že o věci nic neví. [12]

Russell zemřel krátce po prohlídce stříbrných dolů cestou vlakem ze Santa Fé 31. října 1916. Jeho smrt je obestřena rouškou tajemství. Podle mínění většiny Russellových věrných šlo o komplot jeho nástupce J. F. Rutheforda, který chtěl na sebe strhnout vedení společnosti. Naznačovalo se, že byl během jízdy otráven svým průvodcem. Zdá se, že jeho osobní ochutnávač se ve své práci nijak nevyznamenal. [13] Russellovi oddaní přívrženci vždy tvrdili, že příčinou jeho smrti byl jed v podaném jídle. Aby se rostoucí podezření zneškodnilo, bylo Russellovo tělo již cestou naloženo do příslušného roztoku k co nejrychlejšímu balzamování.

c) Joseph Franklin Rutheford

Russellovým nástupcem se stal již výše zmíněný Joseph Franklin Rutheford narozený 8. listopadu 1869 v Boonville ve státě Missouri. Jeho životopis je z právního pohledu stejně skandální jako Russellův. Ještě než se připojil k Russellově skupině, byl dvakrát odsouzen (1894 a 1897) za málo počestnou činnost.

Podle údajů samotné Společnosti strážné věže se jako sedmnáctiletý zapsal na studia práv. Po absolvování pracoval dva roky pod dohledem soudce E. L. Edwardse. V 22-ti letech byl připuštěn za advokáta a praktikoval v rodném Boonville. Byl rovněž činný i jako státní návladní a při různých příležitostech zastupoval občas úřadujícího soudce. Díky této okolnosti byl později znám jako „soudce Rutheford“. Od r. 1909 až do své smrti byl členem newyorského státního návladnictví. Podle údajů Svědků Jehovových se Rutheford seznámil s Biblisty poprvé roku 1894. Je jistě pozoruhodné, že po celých dvacet let váhal - řečeno Svědky - „věnovat svůj život Jehovovi“. Roku 1906 se v kansaském hotelu Midland poprvé setkal s Russellem. [14]

Jak poznamenává autor knihy „Svědci Jehovovi - Společnost nového světa“ [15] Marley Cole, během jejich rozhovoru se ukázalo, že Rutheford nemá sebemenší představu, co znamená být

dobrým křesťanem. [16] O rok později se „soudce“ stal právním poradcem Společnosti strážné věže v Pittsburghu.

Je dostatečně známo, že se „soudce“ Rutheford s „pastorem“ Russellem osobně nesnášel. Jednou mu nevybíravě vypsál v dopise, který pak Russell zveřejnil ve „Strážné věži“. Z knihy Davida Horowitze víme, že Russell považoval Rutheforda za „nebezpečného člověka“. Aby se jej zbavil, půjčil mu tisíc dolarů pro jeho obchodní závod v Kalifornii. Rutheford skutečně r. 1915 odešel z hlavního stanu Společnosti v Brooklynu a usadil se v Los Angeles. [17]

Po Russellově smrti opustil Rutheford svůj kalifornský exil, aby se nepříliš počestnými metodami zmocnil organizace.

Ve věci Russellovy poslední vůle otiskla 1. prosince 1916 „Strážná věž“ kopii závěti. Ve zprávě z titulkem „Co se stalo s originálem testamentu Ch. T. Russella?“ publikované v prosincovém vydání *United Israel Bulletin*, její autor prohlásil, že originální text Russellovy závěti se neshoduje s textem otištěným ve „Strážné věži“. Podle původního textu bylo Russellovým přáním, aby jeho místo zaujal výbor organizace. Mezi muži, kteří měli výbor tvořit, však Ruthefordovo jméno nefiguruje! Jak ukázalo přezkoumání všech dostupných faktů, Rutheford jako zkušený znalec právních záležitostí skutečně Russellovu závěť zatajil. Opatřil také stanovy společnosti novou klauzulí, která mu zajistila naprostou volnost jednání ve všech záležitostech Společnosti strážné věže. Charakteristická jsou slova soudce, jenž vedl proces ve věci žaloby Isaaka F. Hoskina proti Ruthefordovi. Soudce tehdy prohlásil, že z právního hlediska by bylo snadné zbavit Rutheforda předsednictví. [18]

Sotva Rutheford zaujal místo předsedy, odstranil 31 věrných přívrženců „pastora“ a zmocnil se i majetku, který Russell ukryl v brooklynském Bethelu, začal Společnost strážné věže nově organizovat k vlastnímu prospěchu. [19]

Mnozí z Russellových spolupracovníků a stoupenců opustili organizaci a založili novou, aby mohli následovat jeho učení.

Dříve než Rutheford změnil Russellův demokratický systém a přeměnil jej na teokratický, odstranil pečlivě všechny stopy po svém předchůdci a zbavil se i všech jeho věrných. Teokracie mu dala moc k přijímání všech rozhodnutí ve věci vedení organizace.

Na počátku dvacátých let ohlásil nový prezident na rok 1925 vzkříšení patriarchů Starého zákona Abraháma, Izáka, Jákoba atd. K jejich důstojnému přijetí vybudovali adepti Společnosti výstavný palác v nejexkluzivnější čtvrti kalifornského San Diega. Během čekání na patriarchy se v paláci usadil sám Rutheford. V Brooklynu i v Evropě vlastnil stejně luxusní obydlí a vůbec žil tak říkajíc po pansku. Používal dvou přepychových Cadillaců, léto trávil v Evropě a zimu v Kalifornii.

Zajímavá je rovněž skutečnost, že se sice vydával za puritána, ale současně si liboval jak v užívání velmi vulgárních výrazů, tak i v alkoholu. Pro opilost musely být mnohdy odřeknuty jeho projevy. Nový prezident měl zcela jinou povahu než Russell. Byl energický, příkrý,

zlostný a diktátorský. Proslul také hrubými výpady proti všem vládám a hlavně proti katolické církvi.

Jistě není bez zajímavosti, že Rutheford byl potomkem Samuela Rutheforda, pověstného kazatele z Aberdeenu, odsouzeného svého času za urážku skotského státu.

Kromě toho se dobře ví, že se Rutheford spolu s W. F. Salterem v letech tzv. „suchého zákona“ [20] účastnil pašování alkoholu do Spojených států. Salter byl šéfem dodavatelské filiálky v Kanadě.

Je také znám případ, kdy byl jedním spřáteleným stoupencem veřejně obviněn z návštěvy kabaretu, kde vystupovaly nahé tanečnice.

Pro úplnost portrétu druhého prezidenta Společnosti strážné věže zde musí být konstatováno, že si ženatý Rutheford vydržoval i stálou milenkou jménem Bonnie Boydová, která s ním žila přímo v jeho rezidenci v San Diegu. Udržoval rovněž důvěrné vztahy s jistou Verou Pealovou, která jej často provázela při jeho evropských cestách. V Ruthefordově životě bylo mnoho žen, ale nikdy si nenašel čas ani pro syna, ani pro svou ženu Mary, která žila rovněž v Kalifornii.

Za povšimnutí také stojí okolnost, že nikdy nebyla jednoznačně objasněna „soudcova“ smrt v roce 1942. Přestože Svědci Jehovovi obhajují verzi o přirozené příčině smrti, vytrvale kolují úvahy o sebevraždě a nechybějí ani hlasy o jeho uškrcení, tedy zavraždění. Na „soucově“ úmrtním listu, podepsaném poněkud překvapivě jeho dlouholetou milenkou Bonnie Boydovou, je jako příčina smrti uvedena „otrava kyselinou močovou“. Mrtvola byla v rozporu s předpisem městské rady v San Diegu potají pohřbena na pozemku sídla Beth-Sarim. Podezření ještě posiluje další okolnost. Dr. Chiny, současný majitel Beth-Sarimu, koupil pozemek i budovu od Společnosti strážné věže v roce 1948. Osobně mi potvrdil, že ještě před vlastním prodejem objektu Svědci Jehovovi převezli Ruthefordovy tělesné pozůstatky do Anglie.

Vedoucí funkcionáři Svědků Jehovových prohlašují, že „soudce“ Rutheford nezanechal žádnou závěť, což je u vzdělaného právníka jistě také poněkud neobvyklé.

d) Nathan Homer Knorr

Oficiálním nástupcem a prezidentem organizace po Ruthefordovi byl Nathan Homer Knorr. Narodil se 22. dubna 1905 v pennsylvánském Betlehemu. V interview pro hamburský list „Bildzeitung“ [21] řekl, že původně byl určen pro vstup do „velkého finančního obchodu“ Spojených států. Z těchto plánu však bez dalšího vysvětlení sešlo; jako osmnáctiletý se stal pracovníkem hlavní úřadovny centrály Strážné věže.

Zastával postupně velice odpovědná místa v organizační oblasti a třeba přiznat, že *byl* organizátor - jeho přirozené vlohy došly při organizování a rozšíření sekty plného uplatnění.

Knorr kromě jiného zintenzívnil propagandu a rozvinul nový systém kontaktování možných zájemců pomocí zdvořilosti a vlídnosti. Roku 1943 se zabýval zakládáním tzv. „biblické školy z Galaadu“, která měla sloužit k výcviku misionářů. Ruthefordovu teokracii postupně přeměnil v přísně hierarchicky strukturovaný pyramidální systém. Průběhem doby přešlo řízení celé společnosti výhradně na prezidenta a skupinu vyvolených, tzv. „řídící sbor“. Tito muži o sobě prohlašují, že jen oni mají výhradní pravdu a stoupenci společnosti jsou všemožně přesvědčováni, že jim představují „Boží informační kanál“. Vedení Strážné věže neustále zdůrazňuje, že „řídící sbor“ si vyvolil sám Bůh, aby se všem Svědkům Jehovovým dostalo směrnic i náležité duchovní potavy. [22]

Rovněž není bez zajímavosti sledovat pohrdání přísnými morálními předpisy ze strany těchto „duchem obzvlášť pomazaných“ členů „řídícího sboru“. Tak např. Leo K. Greenless musel odstoupit ze svého místa, když vyšla najevo jeho homosexualita. Zvláště opovrženímhodný byl případ Edwarda C. Chittyho. Tento „vůdce“ byl přistižen při homosexuálních praktikách se sedmnáctiletým mladíkem, rovněž příslušníkem Svědků Jehovových. V důsledku skandálu spáchal mladík sebevraždu. [23]

Ve španělském vydání *Strážné věže* z 1. ledna 1985 (str. 13) vedení organizace připustilo, že i její další prominentní osobnosti provozovaly nemravné praktiky jako homosexualitu, výměnu manželek a pohlavní zneužívání dětí.

Je proto zarážející, že Společnost strážné věže zažalovala norský list „Billedbladet NÍ“ za sérii článků novináře Jana Fiksdala z r. 1989, jež se měla dotknout cti Svědků Jehovových. Z článků vyplývalo, že ze Společnosti nebyly vyloučeny ani zdaleka všechny osoby, které se prokazatelně dopustily zmíněných nemravností. Rovněž tam vyšlo najevo, že se norští stoupenci organizace snažili utajit stejný problém, který se vyskytl v jejich řadách. Jan Fiksdal informoval mj. o sexuálním zneužívání dětí prominentním členem norských Svědků Jehovových. Tato „pomazaná osobnost“ se před soudním výborem Společnosti musela odpovídat ze sexuálních deliktů vůči mladistvým. S „odůvodněním“, že dotyčný potřebuje lékařskou pomoc, neinformoval soudní výbor o případu policii a delikvent mohl ve svých odporných praktikách klidně pokračovat. Přestože by Společnost strážné věže měla takový případ automaticky potrestat vyloučením, zůstal dotyčný prominent i nadále členem sekty. Horké hlavy se časem uklidnily, proti delikventovi nebylo užito žádných disciplinárních opatření, a náš elitní „Svědék“ se hned v následujícím roce dopustil zneužití dalších třinácti dětí!

Nathan Homer Knorr zemřel po dlouhé nemoci 8. července 1972.

e) Frederik William Franz

Nástupcem N. H. Knorra se stal Frederik William Franz. Čtvrtý prezident Společnosti strážné věže přišel na svět 12. září 1893 v Covingtonu ve státě Ohio. Jeho otec byl v Německu narozený Žid.

Podle Společnosti strážné věže znal Franz latinsky, starořecky, španělsky a jako autodidakt se učil i hebrejsky. Než se setkal s organizací „pastora“ Russella, studoval na presbyteriánského duchovního.

Podle Svědků Jehovových se Franz také účastnil zkoušek na proslulé stipendium Cecila Rhodese. Při zkouškách obstál, ale místo přijetí stipendia opustil studia a přidal se k Russellově skupině poté, co jej jeho starší bratr seznámil s organizací Biblistů. Netrvalo dlouho a brzy postoupil do funkce hlavního konferenciéra. Po Ruthefordově smrti se Fred Franz stal viceprezidentem Společnosti strážné věže. Vzhledem k rozsáhlým biblickým znalostem byl povýšen na hlavního písaře sekty.

Během prezidentství Nathana Knorra nebyla jména autorů článků a knih uváděna. Stejně tak bylo vypuštěno jméno překladatele bible Svědků Jehovových, tzv. „Překlad nového světa“. Přesto lze prokázat, že hlavním překladatelem byl Fred Franz spolu s Nathanem Knorrem, Georgem Gangasem a Albertem Schroederem. Posledním třem se nikdy nedostalo akademického vzdělání a sám Fred Franz, jak jsme již viděli, navštěvoval univerzitu jen krátce a nedosáhl žádného akademického titulu. Bible, používaná Svědky Jehovovými, se dočkala početných „zdokonalení“, aby byla stále v souladu s doktrinářskými zásadami sekty. Jak uvedl jeden „Svědék“, který měl co do činění s překladatelským výborem, seděli překladatelé v čele s Franzem u velkého stolu, před sebou měli na třicet různých biblických překladů, procházeli společně verš za veršem a vybírali takovou variantu překladu, na níž se nejspíše dokázali sjednotit. K práci používali dokonce i biblického textu Johanna Grebera, který ke svému překladu používal pomoci spiritistického média.

Za zmínku jistě stojí, že Franz po léta zaměstnával osobního strážce Natheera Saliha, šperky a zlatem ověšeného Žida, který starého vůdce nejen všude doprovázel, ale vystupoval i jako jeho mluvčí.

Frederik Franz zemřel 22. prosince 1992 ve věku 99 let.

f) Milton G. Henschel

Osm dní po smrti Frederika Franze se stal pátým prezidentem organizace Milton G. Henschel.

O postavě nového prezidenta Svědků Jehovových je známo překvapivě málo. Na rozdíl od ostatních osobností, zaujímajících důležitá postavení v sektě, nebyla o Henschlovi zveřejněná žádná biografie ani jiné údaje.

Bez ohledu na to mi bylo z různých stran sděleno, že se jako Svědek Jehovův ve třetí generaci narodil v Pomoně ve státě New Jersey. Již jako dítě doprovázel svého otce na kázání. Cestovali společně v nákladním voze s amplióny, jimiž zvěstovali celé zemi poselství Strážné věže.

Henschel byl pokřtěn r. 1935. Průběhem doby postoupil na dlouholetého tajemníka třetího prezidenta sekty Nathana Knorra a spolu s ním navštívil téměř všechny země světa. Po jedné ostré výměně názorů s Knorrem se pak Henschel věnoval správě sekty.

Henschel se zdá být autoritativním a přísným mužem. Je pro něj charakteristické, že na setkáních řídicího sboru skoro nemluví, ale co řekne, má definitivní platnost. Je znám svou nechuť ke všem návrhům změn doktríny, které jsou na schůzkách řídicího sboru přednášeny.

Nicméně před nedávnem byl nucen určité doktrinální změny připustit. Učení sekty, že někteří lidé „generace 1914“ se ještě dočkají konce světa, stejně jako některé další doktríny založené na témže časovém údaji, představovaly pro Henschela neúnosnou zátěž.

g) Teologie Společnosti strážné věže

Teologie Společnosti strážné věže *popírá všechny základní pravdy starobylé a tradiční křesťanské víry* jako jsou Boží trojjednost, božství Kristovo, jeho přijetí lidské podstaty i vykoupení lidí smrtí na kříži, tělesné vzkříšení, spása skrze milost víry, věčné zatracení a mnohé další.

Stoupencům sekty je zakázán každý svátek upomínající na základní pravdy křesťanské víry, jako jsou např. Vánoce, Velikonoce, den Tří králů apod.

Rovněž nesmějí slavit narozeniny, Nový rok, účastnit se svatební slavnosti, a to ani příslušníků vlastní rodiny nebo kdyby se jednalo o sňatek dvou Svědků Jehovových. Nesmějí se zabývat ani sportem, protože by to v nich mohlo vyvolávat národní vědomí. Dále je jim zakázáno účastnit se loterií a podobných hazardních her, dávat almužny žebrákům, truchlit nad smrtí svých blízkých, vykonávat brannou povinnost, souhlasit s krevní transfúzí, kouřit ... a tak by se dalo ještě dlouho pokračovat.

Je nehorázné, že Svědci Jehovovi zakazují mladým lidem účast na mimoškolní činnosti jako jsou školní slavnosti, žákovské schůzky, sport, hraní divadla a podobně. Jdou při tom dokonce tak daleko, že jim brání v univerzitních studiích. Vedení v Brooklynu po více než sto let systematicky nutilo mladé příslušníky sekty opouštět školu po ukončení základní povinné docházky, a to všechno výhradně za tím účelem, aby je mohlo co nejdříve použít jako prodáváče literatury a dalších artiklů z produkce sekty. V důsledku toho se také většina z nich nevyučila žádnému povolání a jejich velká část by se vůbec neobešla bez finanční pomoci rodičů.

Řídící sbor nicméně později napadlo, že by bylo vhodné, aby si noví „Svědkové“ našli práci a denně po dlouhé hodiny pracovali, čímž bude jejich síla využita. Bude to výhodnější než postávat na ulicích a prodávat publikace Společnosti. Proto také neudivuje, že sekta konečně zaujala jiný postoj v otázce školního vzdělání. Aby byli mladí členové hospodářsky nezávislí a ve volném čase mohli současně sloužit jako pouliční prodavači, začala sekta před nedávnem jejich rodičům doporučovat, aby zvážili všechna pro a proti studia na vyšších školách. Od všech příslušníků organizace se nyní vyžaduje, aby nekritizovali ty z vlastních řad, kteří chtějí pokračovat v školním studiu. [24]

Ve vydání *Strážné věže* z 8. prosince 1990 si můžeme přečíst následující řádky:

„Svědci Jehovovi jsou jiní: V našem světě předsudků se výrazně odlišují, protože jsou na mezinárodní úrovni proslulí svou vnitřní rasovou harmonií.“

Je jistě pravdou, že zmíněnou rasovou harmonii lze u nich pozorovat např. při každoročních setkáních, ale to samé platí i o jiných náboženských skupinách.

Naproti tomu je jistě zajímavější vědět, co si Svědci Jehovovi (ostatně i mormoni) mysleli o „černé“ rase ještě počátkem 20. století. Tehdy zastávali stanovisko, že rasové rozdíly spočívají na průměrném inteligenčním kvocientu jednotlivé osoby. *Strážná věž* z 15. července 1902 na str. 215-216 říká: „Je skutečností, že se bílá rasa může vykázt vyššími vlastnostmi než jakákoli jiná. Tajemství vyšší inteligence a většího nadání Indoevropanů nepochybně spočívá v mocném míšení krve mezi různými bílými rasami. K tomu zjevně došlo pod Božím dohledem.“

Tou dobou byli Biblisté přesvědčeni, že se barevní musejí zbavit barvy své kůže a že něco takového může dokázat jenom Bůh. *Strážná věž* se tehdy odvolávala na biblický verš (Gn 9,22-25), podle nějž představuje černá rasa potomstvo Chámovo. Aby se zbavila na ní lpící kletby, musí nezbytně změnit barvu své kůže! [25]

V *Strážné věži* z 15. dubna 1900 se můžeme dočíst, že literatura Společnosti, přidělovaná barevným, přijde více než z poloviny nazmar, protože tito lidé jsou nevzdělaní a většina z nich ji není schopna využít k vlastnímu prospěchu.

Podivný je také způsob zacházení s barevnými v USA, kteří chtěli vidět němý film, jímž Russell doprovázel svá kázání, aby jim tak dodal větší působivosti. Ve *Strážné věži* ze 4. ledna čteme na straně 105, že během promítání mnozí běloši opustili sál kvůli velkému přílivu barevných, kteří byli poté vytlačeni do chodby.

Společnost strážné věže na rozdíl od ostatních náboženských sdružení nikdy ve svých řídicích tělesech neměla černochoy nebo Latinoameričany.

Řadoví Svědci Jehovovi se musejí bez ustání plně věnovat získávání nových věřících; na nic jiného jim čas nezbyvá. Podle knihy „Hledání křesťanské svobody“ [26] bývalého člena řídicího sboru Raymonda Franze se naproti tomu Rutheford, Knorr, Franz i většina ostatních vedoucích činitelů nikdy nepodílela na domácím studiu Bible nebo na podomním kazatelství.

Je rovněž známo, že mnozí přední funkcionáři sekty ignorovali zákaz krevní transfúze. Mladým „Svědům“ je uděleno povolení podplácet vojenské úřady, aby se vyhnuli branné povinnosti. Za zmínku také stojí připomenout podvodné tvrzení, že činnost Svědků Jehovových je financována výhradně z dobrovolných příspěvků.

Je rovněž zjištěno, že vůdci Společnosti strážné věže podváděli nejen mexickou vládu, ale i své vlastní stoupence. Po dlouhá léta odpíral mexický zákon náboženským organizacím včetně katolické církve právo na vlastní majetek. Všechny Boží stánky i ostatní budovy náboženských společenstev byly prohlášeny za státní vlastnictví. Aby si i přesto podržela nemovitosti v Mexiku (budovy, pozemky i velké tiskárny v hlavním městě), Společnost strážné věže v letech 1946-1989 houževnatě popírala, že by byla náboženským společenstvím. Oficiálně zde byla za účelem odstranění ngramotnosti obyvatelstva. Obrovský tiskárenský komplex Společnosti v Mexico City dodnes nevystupuje pod jménem Svědků Jehovových resp. Společnosti strážné věže a je zapsán jako soukromý podnik s názvem *Grupo Editorial Ultramar S.A. de C.V.* Po všechny ty dlouhé roky vedení Společnosti své mexické stoupence nechávalo v rozporu s pravdou věřit, že jim vláda nedovoluje náboženské úkony, používání Bible a že je během shromáždění zakázáno i modlení a zpěv.

Pokud jde o vojenskou službu, Svědci Jehovovi nemohli vystupovat jako její odpůrci z přesvědčení, protože až do r. 1989 udávali, že nejsou náboženským společenstvím. Proto vůdcové v Brooklynu povolili svým mexickým stoupencům podvodné získání „modré knížky“.

Aby se uchránili před nezasvěcení, používají Svědci Jehovovi ve své literatuře smluvená hesla resp. symboly. Tak např. místo „Bůh“ nebo „Jehova“ říkají „Vrchní Mistr“, pro Krista užívají označení „Velký Mistr“, ze „Sálů království“ jsou „studovny“, „křest“ je „symbolickým činem“, z „bratrů a sester“ se stávají „spolupracovníci“, „biblické studium“ se skrývá za „kulturní studia“, z „náboženské obce“ je pouhá „společnost“ atd. atd.

Jedním z pilířů sekty je učení o Armagedonu, tj. o „konci světa“. Pro její věřící je závazný pouze a jedině Aramgedon, který údajně stojí za dveřmi. Členové sekty ovšem tvrdošijně zamlčují, že jejich vrchnost již od konce minulého století *chybně* prorokovala konec světa a to konkrétně na roky 1914, 1915, 1925, 1941 a 1975. [27] Mnozí ze Svědků Jehovových se vždy před udaným datem vzdali pozemských statků, opustili zaměstnání a toužebně očekávali věci příštích. Přestože všechny oznámené termíny minuly a dějiny světa šly dál svou cestou, sektu opustilo jen nemnoho z nich. Většina naopak byla zcela nepochopitelně ještě pevnější ve víře než kdy dříve.

Svědci Jehovovi učí, že po Armagedonu přijde poslední soud a zničení všeho zla. To poslední je personifikováno ve *všech nečlenech* Společnosti strážné věže. Jinak řečeno při posledním soudu budou vyhubeni všichni lidé, kteří *nejdou* Svědky Jehovovými!

Řadová Svědci věří, že poté budou dál žít na této Zemi. Společnost strážné věže učí co nejstriktněji, že jenom její členové budou mít účast na novém světovém řádu vedeném „nebeskou vládou“ neviditelnou lidskému oku. Stoupenci sekty jsou přesvědčeni (a přesvědčováni), že 144 000 neviditelných duchů pod Kristovým vedením bude příslušet k této

supervládě. Vedle apoštolů a Kristových věrných z 1. století se mezi zmíněnými duchy nacházejí příslušníci dominující vrstvy sekty. [28]

Na rozdíl od řadových Svědků se příslušníci dominantní třídy hned po smrti promění v duchovní bytosti vstupující do nebe, kde budou spolu s Kristem panovat. [29]

Zde je třeba zdůraznit, že podle učení sekty bude z plodů Kristova vzkříšení profitovat pouze 144 000 vyvolených; pouze oni mohou být „syny Božími“. Obyčejní Svědci Jehovovi se budou vidět ošizeni o většinu biblických příslibů a požehnání; jsou sníženi na lidi druhé kategorie s vyhlídkou na spásu „nižší kvality“. Řadový věřící Společnosti strážné věže je odsouzen zůstat pouze „vnukem Božím“. Nikdy nemůže patřit k jeho synům. [30]

Přestože se vůdci této pochmurné sekty snaží zmíněné věci „dokazovat“ na základě obrovského počtu zmanipulovaných textů vlastního překladu Bible, nesmíme ani na chvíli zapomenout, že je *doslova všechno* postaveno na lžích. Každý, kdo je obeznámen s Písmem svatým, s jistotou ví, že všechna učení Svědků Jehovových nejsou ničím jiným než podvodem - v Bibli nic takového nestojí!

h) Dozor nad myšlením

Je znepokojující, kolik lidí si myslí, že Svědci Jehovovi nepředstavují žádný problém, přestože ve skutečnosti je tato destruktivní sekta stále větší společenskou hrozbou. Mozek takového „Svědka“ je systematicky programován na tak úděsnou pasivitu, že oběť automaticky přijímá za nepochybnou pravdu všechno, co přichází z Brooklynu. Elitní třída sekty dosáhla u svých stoupenců takové míry poníženosti, že se chovají bez výjimky vždy předepsaným způsobem. Jak bylo vůbec dosaženo tak všeobecného souhlasu a slepé poslušnosti vůči autoritě z Brooklynu? Svědci Jehovovi jsou obětmi kontroly myšlenek (Mental control), jíž jsou vystavováni jak během shromáždění, tak i při četbě *Strážné věže* a ostatních tiskovin. [31]

Literatura, psaná členy řídicího sboru, předkládá stoupencům věci tak, jak to vůdcům vyhovuje. Vůdčí elita v Brooklynu kontroluje nejen chování a jednání „adeptů“, nýbrž i jejich myšlení a citový život včetně oblasti sexu. Kontrolovány jsou samozřejmě i všechny informace, kterých se oběti dostává. Vůdci udržují své stoupence pohromadě v tak přísné organizovanosti, že ti si pak už samovolně udržují odstup od literatury i osob, které by jim mohly ukázat omyly jejich vlastní organizace. Adepti samozřejmě nemají ani tu nejmenší představu o tom, co se opravdu s nimi děje. Považuji za vhodné uvést na tomto místě definici „kontroly myšlení“ od Charlese Mansona, která zanechává velmi nepříjemný pocit:

„Mohu přesvědčit kohokoli o libovolné věci, pokud tak činím s odpovídající intenzitou a dotyčný nemá žádný jiný zdroj informací nežli můj.“ [32]

Je mimo každou pochybnost, že psychologické škody, které Svědci Jehovovi páchají na jedinci, rodině i společnosti, představují nesmírné nebezpečí pro veřejný pořádek. Pro svědomí institucí, které jsou tak naivní či se tváří, že veřejný pořádek ohrožen není a ony si mohou dovolit luxus ignorování problému, cituji druhého prezidenta Společnosti strážné věže Josepha Franklina Rutheforda:

„Ty, kdož k nám patřili, ale oddělili se, nemůžeme zabít, protože to zákony nedovolují. Kdybychom se však již nyní mohli chopit totální moci, na místě bychom je usmrtili.“ [33]

V téže věci cituji rovněž badatele a spisovatele Fritze Springmeiera:

„Je silně skličující vidět, jak často psychologické metody Společnosti strážné věže podněcují chaos a mění se v noční můru. V Kongu (dnešním Zaire) byli ve dvacátých a třicátých letech stoupenci sekty, kteří si říkali ‘Hnutí strážné věže’. [34] Zjevně si chybně vykládali učení a byli přesvědčeni, že Bůh po nich vyžaduje zabití všech nečlenů sekty.“ [35] „Omyl“ stál tehdy životy mnoha lidí!

Vedoucí Strážné věže v Brooklynu tvrdí, že Svědci Jehovovi jsou neprávem dávání do spojitosti s tehdejšími praktikami „Hnutí strážné věže“. Zde se ovšem hned vynoří otázka: „Jak mohli domorodci zmíněné africké země přijít na myšlenku pojmenovat se po Strážné věži?“

Mexické noviny „Alerta“ z 1. června 1985 oznámily: „Svědék Jehovův zabil osm lidí proto, že nechtěli přijmout jeho víru. Po činu se skrýval v jeskyni, kde nakonec spáchal sebevraždu. Šéf městské policie i státní návladní ve svých zprávách shodně konstatují, že náboženský rozkol v (dotyčné) osadě začal příchodem skupiny cizinců, kteří chtěli evangelizovat veškeré obyvatelstvo. V sektě však nakonec zůstal pouze pachatel. Hrozbou zabití se snažil ostatní přimět ke vstupu do sekty.“

Na závěr kapitoly považuji za vhodné uvést ještě jeden smutný příběh, který jsem se dozvěděl od postižené osoby v rámci interview, jež jsem poskytl v létě 1992 jedním novinám na Kanárských ostrovech:

„Mám dceru, která po všechna svá školní léta až do ukončení C.O.U. [36] měla dobrý až vynikající prospěch. Byla vždy vědychtivá a vědoma si své odpovědnosti. V osmnácti letech začala studovat na univerzitě. Měla však to neštěstí, že hned v prvním ročníku poznala mladého muže, který patřil ke Svědkům Jehovovým. Zamilovala se do něj a tam byl počátek všech pozdějších problémů. Sekta Svědků Jehovových je jako zlomyslný a nebezpečný pavouk, který vlákno po vlákně spřádá svoji síť. Začalo se to projevovat tak, že dcera po nějaké době neměla ani chvíli volnou. Nikdy bych si nepomyslel, že dokáže změnit víru jako ponožky. Udělali z ní členku sekty Svědků Jehovových. Klidně se vzdala studia i přesto, že se právě zapsala do seznamu posluchačů. Po léta si kupovala knihy a studijní materiál, aby pak po všech těch vydáních a námaze jednoho krásného dne opustila univerzitu s odůvodněním, že studium trvá příliš dlouho, což přece věděla již dávno. Zlé také bylo, že od té doby vypadala pořád smutně, otupěle, přímo odumřele, a kolísala mezi radami rodičů a tím, co jí vtloukali do hlavy v sektě. Doma promluvila jen to nejnutnější, zavírala se ve svém

pokoji a s výjimkou nedělí, kdy se účastnila jejich shromáždění, vůbec nevycházela, dokonce ani k večeři nebo k popřání dobré noci. Svědci Jehovovi dokázali, oč usilovali. Naší dceru vyrvali z přirozeného domova, aby tak na ni mohli tím silněji působit a rodiče jim nepřekáželi v jejich bědném díle. Mohu jen doufat, že dcera znovu přijde k rozumu a že ještě není pozdě. Vzhledem k morálním i duševním škodám, které tito pánové způsobili, bych chtěl naléhavě doporučit všem rodičům, kteří mají děti na škole nebo univerzitě, aby si zjistili, jestli tam také nejsou Svědci Jehovovi, a aby v kladném případě svým dětem přísně zakázali jakýkoli styk s nimi. Jen tak je mohou uchránit před zamotáním do jejich sítí.

Bylo také velmi smutné vidět, že naše dcera nechte nic jiného než to, co jí oni sami doporučili. Dostali ji už tak daleko, že nenávidí své dřívější přítelkyně a na ulici je ani nepozdraví. Někdy si jít zatančit nebo si s někým jen tak trochu popovídat, to všechno je podle nich hřích. Vůbec nikam nevychází a nanejvýš se doma stýká s členem sekty.“

Soudce Pesce v *Daily News Magazine* z 31. července 1988.

Raymond Franz, *In Search of Christian Freedom*, Atlanta 1991, str. 721.

Podrobná finanční zpráva je v *Dodatku* na konci knihy.

Listina emigrantů *Western Pennsylvania Genealogical Society*, Pittsburgh 1978, str. 93.

Údaje jsou převzaty z testamentu Ann Elizy Birney-Russellové. Russellovi bylo devět let, když mu zemřela matka.

Svědci Jehovovi v Božím plánu, Společnost strážné věže 1960, str. 17.

Russellova rodina se špatně prosperujícího obchodu s pánským zbožím vzdala r. 1883.

Původně se nazýval *Siónská strážná věž*; pozn. překl.

V originále *Zion's Watchtower Tract Society*.

V originále *Watch Tower and Tract Society of Pennsylvania*.

George Sweetnam, *Where else but Pittsburgh*, Pittsburgh 1958, str. 112.

Duane Magnani, *The Money Makers*, Clayton (CA), 1986.

Nejde o žádnou čirou spekulaci. Podle badatele Fritze Springmeiera měl rovněž prezident Společnosti strážné věže Frederik Franz (zemř. 1992) svého osobního ochutnávače. Viz k tomu jeho knihu *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 211.

A. H. Macmillan, *Faith on the March*, Englewood Cliffs 1957, str. 70.

V originále *Die Zeugen Jehovas - Die Neue-Welt-Gesellschaft*.

Marley Cole, *Die Zeugen Jehovas. Die Neue-Welt-Gesellschaft*, Frankfurt 1956. Autor napsal citovanou knihu se svolením Společnosti strážné věže.

David Horowitz, *Charles Taze Russell*, New York 1991, str. 61.

Původní akta zmíněného procesu jsou uložena ve starém justičním paláci v Brooklynu.

Podle knihy Fritze Springmeiera *The Watchtower & the Masons* (Lincoln 1990, str. 97) ukryl Russell v brooklynském Bethel-House 70 tisíc dolarů ve zlatě, 30 tisíc dolarů v hotovosti a dalších 62 tisíc dolarů ve státních akciích.

Míněn je ústavní prohibiční zákon zakazující od r. 1920 v USA prodej nápojů s obsahem více než půl procenta alkoholu. Zákon byl později zrušen; p. překl.

Rozhovor s Janosem Bardim z 22. 7. 1961.

Španělské vydání *Strážné věže* z 15. února 1972.

Fritz Springmeier, *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 132.

Der Wachturm, 1. listopad 1992.

Der Wachturm, 1. srpna 1898, str. 230.

V originále *In Search of Christian Freedom*, Atlanta 1991.

Poprvé ve své historii sekta v časopisu *Procitněte!* z 22. března 1993 přiznala, že vyhlásila časové údaje, které se ukázaly jako chybné.

Podle Svědků Jehovových byla nebeská vláda založena r. 1918; v současnosti žije na Zemi už jen asi 8 000 vyvolených.

Podle doktríny Strážné věže očekávají řadoví „Svědci“ v posmrtném spánku na vzkříšení.

Gott bleibt wahrhaftig, Společnost strážné věže 1955, str. 161.

Kontrola myšlenek předpokládá naprostou kontrolu jednotlivce.

Alain Woodrow, *Las Nuevas Sectas*, México 1986, str. 101.

W. J. Schnell, *Treinta años Esclavo en la Torre de Vigía*, Gran Rapids 1976, str. 35 a dále.

V originále „Watchtower Movement“.

Fritz Springmeier, *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 199.

Ve Španělsku jsou tak označovány přípravné kurzy na univerzitu.

2. KAPITOLA

Nadcházející světová diktatura

Byť i tato kapitola přímo nepojednává o Svědcích Jehovových, je přesto její pozorné prostudování pro čtenáře užitečné. Jde v ní totiž o okolnosti, které jsou směrodatné pro porozumění událostí kolem Svědků Jehovových, k nimž se později vrátíme.

a) Skuteční strůjci světového dění

Po zhroutení evropského komunismu a skončení studené války přišla chvíle, kdy si přemnozí lidé mysleli, že ještě nikdy předtím nebyl mír tak blízko jako právě nyní. Byly to ovšem liché naděje - světové krize samozřejmě ani v nejmenším nezmizely. Z rafinovaných matoucích her se i nadále bouřlivě vyvíjejí války, hospodářské krize, revoluce a politické kolapsy. Zdá se, jakoby lidstvo mělo už trvale zůstat v neklidu, nestabilitě a strachu.

Problém hladu, ohrožující miliony lidí, znepokojuje vlna kriminality, obchod s narkotiky, války s nedohledným koncem ve všech částech světa, hospodářské krize, nezadržitelný vzrůst nemocí (např. AIDS, odolné typy tuberkulózy, streptokokové infekce), tedy všechno, co se zdánlivě vynořilo odnikud, spolu s množstvím dalších příčin přispívá k tomu, že se lidé shodují v jednom: Lidstvo potřebuje oddech a ozdravení!

Každý následek má svou příčinu. Co je tedy skutečnou příčinou strachu, který lidstvo posedl? Je jistě mnoho egoistických a bezcitných lidí, ale ti nejsou hlavními viníky. Hlubší kořeny strachu jsou patrně někde jinde.

Manuel Bonilla Sauras cituje ve své knize „Vládci socialismu“ [1] prezidenta Carnegieho nadace columbijské univerzity a předsedu *Britsko-izraelského sdružení* Nicholase Murray Butlera:

„Svět se dělí v zásadě na tři kategorie lidí. Jedni, kteří pracují na tom, aby se předvídané události také opravdu staly, další, dohlízející na jejich inscenování a uskutečňování, a konečně je zde obrovská většina, která nikdy nepochopí, co se skutečně děje.“

Podobně se svého času vyjádřil i proslulý státník židovského původu z viktoriánské éry Benjamin Disraeli: „... Svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami.“

Honoré de Balzac, který tak výrazně ovlivnil dějiny evropské literatury, jednou řekl: „Jsou lidé, kteří se pohybují za kulisami světového dění, a proto jsou také dva druhy dějepisu: Předně oficiální, zfalšovaný ‘ad usum Delphini’, a dále tajný, v němž jsou skryty skutečné příčiny historických událostí - samé hanebné a podlé příběhy.“

Jedním z mužů, kteří dosáhli v životě nesmírného vlivu, byl německý státník židovského původu Walter Rathenau. V listu *Neue Wiener Presse* z 24. prosince 1912 přiznal: „Tři sta mužů, z nichž každý zná každého, řídí osudy evropského kontinentu a vybírá si nástupce ze svého okolí. Základ jejich moci spočívá v absolutním utajení.“

Tahají tedy skutečně neviditelné ruce za drátky světa a jeho osudu? Nejsou podle toho ústřední postavy dějin ničím jiným než loutkami řízenými z pozadí? A je-li tomu tak, co zamýšlejí a k čemu směřují tito tajemní „muži v pozadí“?

Podle expertů na danou problematiku spočívá tajný smysl toho všeho zásadně ve zřízení světové diktatury instalované prostřednictvím politické i hospodářské manipulace a vyvoláváním světových krizí. Diktatura má být řízena skrytou vrchností.

Čím více chaosu, třídních bojů, rasových konfliktů, válek a mezinárodního politického napětí, tím rychleji se celé lidstvo blíží okamžiku, kdy samo poprosí o světovou vládu.

Skrytá vrchnost na běžícím pásu fabrikuje všechny zmíněné světové problémy, aby nám pak nabídla řešení, to znamená světovládu, která by železnou paží vyplela všechno utrpení a strasti lidstva. Na tomto místě je třeba zdůraznit fakt existence nezpochybnitelných důkazů, že zmínění vodiči loutek naplánovali lidstvu ve skutečnosti zotročení podle komunistického vzoru.

Kdo však je ona skrytá vrchnost vězící za tak strašným celosvětovým spiknutím? Většina specialistů na příslušnou tematiku nás ujišťuje, že odpověď lze najít u iluminátského řádu. Ilumináti jsou tajná společnost založená 1. května 1776 Židem Adamem Weishauptem, profesorem církevního práva na univerzitě v Ingolstadtu. Podařilo se mu pro vstup do řádu získat tisíce předních Evropanů a vybudovat komplikovanou hierarchii tajných stupňů. Současně Weishaupt změnil jména členů na symbolická jména „hrdinů svobody“; sám přijal jméno „Spartakus“.

Zřejmým Weishauptovým cílem bylo dosažení moci ve všech zemích pomocí zástupu spiklenců působících z pozadí podle předem daného plánu. Díky organizačnímu talentu proslulého barona von Knigge a pomocí několika zednářů, kteří ve svých lóžích nenalézali příležitost k vytoužené přímé akci, stali se Weishauptovi ilumináti v necelých pěti letech skrytými pány Bavorska i sousedních zemí. Když však byl 10. července 1785 Žid a iluminát Jacob Lang během cesty zabit bleskem, našla u něj policie listiny s tajnými instrukcemi jednoznačně potvrzujícími iluminátské spiknutí. Úřady nařídily okamžité rozpuštění řádu. Weishauptovi se podařilo uprchnout a v podvratné činnosti pokračoval potají. Lze spolehlivě prohlásit, že se stal jedním z duchovních otců francouzské revoluce.

Nástupnická organizace Weishauptova řádu je v současné době spatřována ve skupině *Společnosti kulatého stolu*. [2] Byla založena r. 1891 velkým Weishauptovým obdivovatelem, politikem Cecilem Rhodesem a jeho přáteli Rothschildy, kteří byli skutečnou hnací silou v pozadí. [3]

Politický vliv Cecila Rhodese byl opravdu mimořádný; podařilo se mu získat pro Anglii koloniální impérium. S pomocí Rothschildů rovněž založil známou společnost *The British South Africa Society, De Beers Mining*, kontrolující od r. 1890 trh s diamanty, a dále *The Gold Fields of South Africa*. Cecil Rhodes byl ve své době králem diamantů a zlata.

Pokud jde o Rothschildy, jejich historie je stejně dramatická jako ten nejlepší kriminální román. Známý předek této židovské bankéřské rodiny Mayer Amschel Bauer byl směnárníkem a lichvářem ve Frankfurtu nad Mohanem. Kromě toho také spravoval statky hessenského kurfiřta Viléma. Značného majetku se domohl zvláště za francouzské revoluce, kdy se staral o převody peněz svého knížete. Protože si jeho otec Moses Amschel Bauer zavěsil nad směnárnu rudý štít na počest východních Židů, změnil později rodinné jméno na „Rothschild“. [4]

V knize „Vzestup francouzských Rothschildů“ [5] (str. 26) autorka Anka Muhlsteinová vypráví, že Mayer Amschel vybral pro své syny manželky výhradně ze zámožných a vlivných rodin. Stejně tak se i jeho dcery vdávaly za dobře postavené a uznávané bankéře. Všechny rothschildovské rodiny zachovávaly obyčej knížecích domů; uzavíraly sňatky mezi svými příslušníky. Synové Mayera Amschla prosluli jako „pět Frankfurtů“ - stali se z nich státní bankéři pěti evropských zemí.

Soukromá politicko-informační služba, vybudovaná prvními Rothschildy, jim umožnila položit základ kolosálního bohatství. James Rothschild, zakladatel francouzské větve dynastie, udělal ze svého pařížského domu přední banku Evropy tím, že podporoval francouzské panovníky od Ludvíka XVIII. až po Napoleona III. Rothschildové byli bankéři koalice. Tajemství jejich úspěchu spočívalo ve schopnosti provádět fiktivní finanční transakce mezi Anglií a jejími spojenci v době, kdy transport velkých peněz mezi vzdálenými místy byl velice nebezpečný. Císař František Josef propůjčil Rothschildům baronský titul. Panovnické domy se bez nich už prostě nemohly obejít. Roku 1855 je rakouský císař a anglická královna povýšili do šlechtického stavu a v jejich rukou spočíval už tehdy osud národů.

„Pokud mám kontrolu nad měnou národa, ani v nejmenším mě nezajímá, kdo dělá zákony“ - měl se kdysi vyjádřit Mayer Amschel Rothschild (1743-1812).

Vzhledem k rozsahu tohoto historického odbočení si zde uvedeme pouze některé z nečetných institutů, kontrolovaných Rothschildy: Bank of England, IBM Ltd., Barclays, J. P. Morgan Bank, US-Federal Reserve, National City Bank, Standard Oil, Tokio Pacific Holdings, Shell, Kuhn, Loeb & Co., Arrow Fund Curacao a mnoho dalších.

Rothschildové *vždy* jednali prostřednictvím nastrčených osob. Pomocí takových prostředníků financovali mj. válku Japonska proti Rusku (1904-1905) i neúspěšnou ruskou revoluci r.

1905. Je rovněž dobře známo, že Anglie mohla v I. světové válce vyhrát jen díky kapitálu Rothschildů a jejich společníků. [6]

Kdo byli těmi nejdůležitějšími? Jedním z nich byl známý Žid Jakob Schiff, který vyrůstal přímo v Rothschildově domě ve frankfurtské Judengasse č. 148. Sami Schiffové o sobě udávají, že jsou potomky biblického krále Šalamouna.

Schiff se vypracoval na nejprominentnějšího reprezentanta Rothschildů ve Spojených státech a r. 1873 se spojil se skupinou Kuhn, Loeb & Co. z New Yorku. [7] Později se oženil s dcerou Salomona Loeba a ve svých 47 letech byl nejznámějším a nejbohatším Židem v New Yorku.

Schiff byl rovněž spřízněn s židovskou rodinou Warburgů; jeho jediná dcera se vdala za Felixe Warburga.

Warburgova skupina byla dalším z hlavních Rothschildových společníků a historie Warburgovy rodiny není o nic méně zajímavější než Rothschildů. Bankéřská tradice této židovské rodiny je velmi stará. Podle knihy „Warburgové“ lze sledovat její dějiny až k r. 1001. [8]

Po útěku před mohamedány se Warburgovi předci usadili ve Španělsku. Později kvůli pronásledování Židů Ferdinandem Aragonským a Isabelou Kastilskou přesídlili do Lombardie. Podle rodinné kroniky získal jeden z předků, Šimon z Casselu, právo usadit se ve vestfálském městě Warburgu, a krátce poté si změnil jméno na „Warburg“. [9] Vlastní bankéřská tradice však začala až o tři generace později, když Jakob Samuel Warburg emigroval r. 1668 do Altony. Byl prvním Židem, který se v tomto městě usadil. Jeho pravnuček Markus Gumprich Warburg se r. 1774 přestěhoval do Hamburku, kde oba jeho synové r. 1798 založili proslulou banku M. M. Warburg & Kompanie. Během doby pak Warburgové rozšířili svou činnost po celém světě. Již r. 1814 udržovali obchodní styky s Rothschildy v Londýně. Podle knihy „Obchodní velkobankéři“ [10] Josepha Wechsberga se Warburgové považovali za rovné rodem Rothschildům, Oppenheimerům a Mendelsohnům. [11]

Jmenované rodiny se často setkávaly v Paříži, Londýně a ve Vídni. Platila mezi nimi dohoda o vzájemné výměně dorůstajících potomků, aby se tak mohli od druhé rodiny učit.

Stejně jako Rothschildové uzavírali i Warburgové sňatky výlučně s členy bohatých a vznešených rodin. Tím se dostali do spojení s významnou bankéřskou rodinou Gunzbergů v Petrohradě, Rosenbergů v Kyjevě, Oppenheimů a Goldschmidtů v Německu, s rodinou Oppenheimerů v Jižní Africe i s bankovním domem Schiff & Loeb ve Spojených státech, a takto vytvořené kontakty jim zajistily pevné postavení v mezinárodním bankovním světě.

Nejznámějšími členy rodiny Warburgů byli Max (1867-1946), Paul (1868-1932) a Felix (1871-1937).

Max Warburg se učil u Rothschildů v Londýně. Přestože řídil společnost M. M. Warburg v Hamburku, byl plně zapředen i do politiky.

Roku 1903 byl představen německému císaři. Kancléř kníže Bernhard von Bülow jej požádal o radu v císařových finančních záležitostech. Přestože se Warburg nestal císařovým přítelem, vídali a stýkali se často. Byl mu ostatně nabídnut úřad ministra financí a vyslance ve Washingtonu.

Jak známo byl Warburg mimo to šéfem německé tajné služby, [12] finančně se angažoval v japonsko-ruské válce a byl zapleten i do marocké krize r. 1911.

Pět dní po sjednání příměří z 11. listopadu 1918 jej nová německá vláda jmenovala vedoucím komise na mírových jednáních ve Versailles. Max Warburg byl rovněž jedním z direktorů Německé říšské banky a mimo to spolu se svým přítelem a notorickým zednářem Albertem Ballinem řídil HAPAG, jednu z nejvýznamnějších plavebních společností světa.

Na svatbě svého bratra Felixe se Paul Warburg poznal s Ninou, nejmladší dcerou bankéře Loeba, s níž se také zanedlouho oženil. Po sňatku opustil Německo a stal se společníkem bankovního domu Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku.

Paul Warburg je „otcem“ *Federal Reserve Bank*. Byť i tato ústřední banka ráda budí zdání oficiálního zařízení, jedná se ve skutečnosti o soukromý podnik, který je dokonce i vlastníkem zlata Spojených států!

Tento od samého počátku pod kontrolou Paula Warburga a plukovníka Mandella Househo - pravé ruky prezidenta Wilsona - se nacházející institut byl vytvořen o vánocích 1913. [13] Jeho založení předcházelo shromáždění představitelů vysokých financí na Jekyll Island. Na zmíněném tajném setkání byl navržen plán federální ústřední banky, tzv. *Federal Reserve Board*, která by měla být řízena direktoriem členů mezinárodních vysokých financí. Bude jistě zajímavé vědět, jak Federal Reserve Bank pracuje.

Řekněme, že vláda Spojených států potřebuje pro své výdaje o několik miliard dolarů víc, než činí příjmy z daní. Aby dostala potřebné peníze, obrátí se na Federal Reserve Board a direktorium poskytne půjčku na úrokovém základě. Nato udělí Kongres ministrovi financí souhlas k tisku dodatečných miliard jako cenných papírů Spojených států, které jsou předány bankéřům Federal Reserve Board. Ti zaplatí pouze výrobní náklady za státní papíry v miliardové hodnotě, tedy nějakých 500 dolarů za barvy a papír. Následně jsou pak příslušné miliardy dolarů připsány vládě k dobru, aby jimi mohla financovat své výdaje. Jaké jsou však reálné následky tak neskutečné transakce? Vláda zcela jednoduše tento miliardový závazek vůči Federal Reserve Bank přesune na bedra národa; k tomu samozřejmě ještě přistoupí úroky a úroky z úroků, které jsou rovněž vymáhány. Od roku 1913 až do naší doby se takto americký lid zadlužil u Federal Reserve Bank částkou více než 600 bilionů dolarů, které přinášejí *měsíčně* jen na úrocích bezmála 2 biliony dolarů, což je suma *převyšující veškeré bohatství země!* Je jasné, že americký lid své úroky nemůže nikdy zaplatit!

Tento podivuhodný institut, na němž se z 53 % podílejí Rothschildové, *nikdy nebyl* pod kontrolou americké vlády resp. parlamentu USA.

Felix Warburg byl uveden do diamantového obchodu svým strýcem, známým bankéřem Oppenheimem. Oženil se s Friedou Schiffovou a usadil se v New Yorku. Svým sňatkem se Schiffovou dcerou povýšil na společníka firmy *Kunh, Loeb & Co.* Felix Warburg proslul jako životní optimista. Žil po pansku, pořídil si jeden z prvních automobilů ve Spojených státech a vlastnil jachtu „Carol“, na níž hostil slavné osobnosti jako Alberta Einsteina nebo sionistického předáka Chaima Weizmanna.

Pro naplnění snahy Rothschildů po rozšíření impéria na Severní Ameriku se s pomocí Warburgů a Jakoba Schiffa zformovala aliance s proslulým Rockefellerovým klanem a s Morgany.

Rockefellerové, rovněž židovského původu, přišli do Ameriky ze Španělska. Nejznámějším z nich byl vlivný průmyslník, finančník, zednář a příslušník „Round Table“ John Davidson Rockefeller. Byl považován za nejbohatšího Američana své doby. Než vstoupil do obchodu s naftou, zabýval se obchodem s narkotiky. [14] S neúmornou energií vybudoval *Standard Oil Trust*, který nakonec kontroloval 90 % rafinérií ve Spojených státech. [15]

V jeho díle pak pokračoval syn John D. Rockefeller II, který byl prezidentem a ředitelem různých průmyslových i dobročinných podniků. Roku 1958 jej zvolili guvernérem státu New York za republikánskou stranu.

Nelson Rockefeller byl za Geralda Forda viceprezidentem Spojených států. David Rockefeller, známý jako finanční génius, řídí od r. 1945 Chase Manhattan Bank, nejdůležitější banku světa. Její moc je tak obrovská, že ignoruje hranice všech zemí, dosazuje nebo svrhává vlády a vyvolává či končí války, resp. jak napsaly noviny „Times“, podle libosti ruiny nebo pozdvihuje všechny podniky mezi Římem a Bangkokem. Stručně řečeno má přímo či nepřímo vliv na celé lidstvo.

Rodina Morganů funguje jako spolehlivý správce Rothschildů. Sňatky svých mužských potomků s Židovkami rodin Schiffů, Loebů a Kuhnů byla totálně integrována do „systému“.

Bankéř John Piermont Morgan patřil po občanské válce a porážce Jihu k nové generaci kapitalistů. Svoji kariéru začal tím, že prodal zpět náklad vadných karabin armádě, která se jich právě zbavila. Poté už se mohl věnovat spekulacím se zlatem. Morgan byl finanční génius a jeden z gigantů těžkého průmyslu a díky své finanční moci měl velký hospodářsko-společenský vliv na celé Spojené státy. Jedna operace pro finanční správu r. 1894 vynesla jemu a několika dalším zúčastněným bankéřům zisk 1 milion dolarů. Roku 1895 založil *J. P. Morgan & Co. Bank* a r. 1901 se podílel na vytvoření *United States Steel Corporation*. Tento podnik byl vůbec první, který dosáhl ročního obrátu přes jednu miliardu dolarů! Za I. světové války pak podnik pod vedením J. P. Morgana juniora ve velkém stylu financoval prodej potravin a surovin spojencům.

K následující kapitole zde budiž s předstihem ještě poznamenáno, že stejně jako již Cecil Rhodes a Mandell House, byli resp. jsou i mnozí Schiffové, Warburgové, Rockefellerové, Morganové i Rothschildové vlivnými členy zednářských lóží a že patřili resp. patří k vnitřnímu kruhu „Round Table“.

b) Ilumináti a zednářstvo

Jednou z hlavních opor skryté vrchnosti je zednářstvo. Na shromáždění všech zednářských lóží 16. července 1782 ve Wilhelmsbadu byl uzavřen spolek mezi ilumináty a zednáři.

O zednářstvu bylo již popsáno hodně papíru a přesto (nebo právě proto) panuje na konci 20. století obrovská nevědomost o této tajné společnosti. Každý, kdo se pokusí o něm něco zjistit, rychle narazí na téměř nepřekonatelné potíže. Jak již bylo řečeno, vzdor veškeré literatury na dané téma zůstává tedy zednářstvo zahaleno tajemstvím.

Mnozí připisují původ této organizace stavbě Šalamounova chrámu. Podle samotných zednářů se její počátek opravdu spojuje s obyčejí stavebních dělníků. V historii nejprve narážíme na „operativní“ zedníky - viditelným svědectvím jejich činnosti jsou nádherné katedrály a pevnosti po celé Evropě. Zedníci a kameníci, kteří je stavěli, byli rozděleni do tří stupňů - učedníci, tovaryši a mistři -, přičemž přestoupení do vyššího stupně bylo provázeno speciálním rituálem. Jako symbolů své profese užívali mezi sebou kladiva, dláta, pravítka, kružítko a úhelníku.

V novověku se již katedrály nestavějí; spolu s gotickým stavitelstvím zmizely i stavitelské hutě a pracovníci v nich už nebyli zasvěcováni, jak to bylo zvykem po celý středověk. Lóže v Anglii vlastně začaly přijímáním nezaškolených osob, které vynikaly inteligencí nebo původem; byli to šlechtici, učenci, příslušníci buržoazie, umělci, politici atd. Takových nových zasvěcenců přibývalo a nakonec se ujali i vedení instituce. Kladivo, dláto, kružítko a úhelník už nebyly nepostradatelnými nástroji - staly se z nich důležité symboly a znamení. Zednictví, zpočátku *operativní*, tj. řemeslně činné, se změnilo ve *spekulativní* „zednářství“.

Roku 1717 se čtyři anglické lóže sloučily ve Velkolóži Londýnskou, která pak systematicky shrnula a stanovila staré obyčeje a předpisy pod titulem „Povinnosti zednáře“. Tato konstituce je základním zákonem, na němž dodnes spočívají všechny zednářské obedience světa. Londýnská Velkolóže platí za mateřskou lóži všech ostatních. [16] Z Anglie se pak lóže rozšířily na kontinent i do kolonií.

Zednáři slibují „slepou poslušnost“ bez jakékoli kritiky toho, co je stanoveno v lóžové ústavě, rádech a předpisech, stejně jako všeho, co po nich nadřízení požadují.

Tři nejznámější stupně - učedník, tovaryš a mistr - tvoří modré zednářstvo. Nad ním jsou vysoké stupně - ze 4. až 18. pozůstává rudé, z 19. až 30. černé a konečně z 31. až 33. stupně bílé zednářstvo.

Stejně jako u naprosté většiny tajných společností jsou i u zednářů zavedeny přijímací a zasvěcovací obřady. Branou do zednářského světa je zasvěcení. Iniciační tajemství nelze -

údajně - reprodukovat slovy a jeho původ není znám; vznik zmíněné ceremonie nemohou vypátrat ani nejlépe poučení a informovaní lidé.

Ohledně slibu poslušnosti se ví tolik, že schopnost zachování povinností a tajemství i v ohrožení vlastního života je nezbytným předpokladem přijetí do lóže.

Až do nedávna bylo mnoho biskupů anglikánské církve v Británii členy zednářstva. V únoru 1985 generální synod, představující jakýsi „parlament“ církve, rozhodl o přezkoumání sporné otázky, zda může být křesťan také členem zednářské lóže. Výsledek byl znám v květnu 1987; odpověď dopadla podle očekávání negativně. Stačí si jen připomenout, že „Univerzální slovník zednářstva“ Daniela Ligoua uvádí více než 150 rituálů, jejichž pásmo sahá od magických formulí přes astrologii až k iluminátství. Informační zpráva synodu uvádí vedle užívání pojmu *Jah-bu-lon* coby Božího jména jako nejzávadnější body i formulí přísahy, v níž zednář slibuje nejrůznější formy pomsty tomu z lóžových bratrů, který by vyzradil zednářské tajemství. Opravdu není nijak příjemné slyšet, že např. jeden ze způsobů pomsty spočívá v utnutí hlavy, pravé ruky a spálení vnitřností zrádce. [17] Synod konstatuje, že byť i tato formule přísahy byla později vyškrtuta, stále se v zednářských obřadech připomíná.

Známý je případ Williama Morgana, který cíleně vstupoval do amerických lóží a zase je opouštěl. Morgan společně s novinářem Millerem chystal zveřejnění některých zednářských tajemství. Potkal jej obvyklý osud - zmizel v Niagarských vodopádech. Na náhrobku oběti stojí psáno:

Na paměť Williama Morgana,

občana virginského,

který byl zednáři unesen a zavražděn

za vyzrazení jejich tajemství.

Pro zednářstvo je tedy typické „tajemství“. Právem se tvrdí, že velmi mnozí příslušníci „modrých“ ba i „rudých“ stupňů stráví celý život v lóži a pak odcházejí ze světa, aniž by se kdy dozvěděli, co zednářstvo ve skutečnosti představuje a kam směřuje. Zednář 29. stupně Copin Albancelli vystoupil z lóže poté, co měl být přijat do vnitřního kruhu“, který se skrývá za vysokými stupni a o jehož existenci neměl tušení. Když rozpoznal skutečné cíle organizace, vydal knihu „Skrytá moc“, [18] v níž přehledně ukázal rozdělení zednářstva do tří skupin:

- 1) Modré stupně, které zásadně nejsou zasvěceny do žádného důležitého tajemství.
- 2) Rudé stupně, které se sice domnívají znát tajemství, avšak ohledně skutečných cílů řádu rovněž nemají jasno.
- 3) „Internacionální vnitřní kruh“, skuteční páni mistři, kteří se skrývají za vysoké stupně, ale ve skutečnosti řídí řád.

Zednářům nakloněná kniha „Zednářstvo v Madridu“ [19] tvrdí, že dokonce i někteří „velmistři“ žijí ponořeni do své filosofické etiky, aniž by vůbec věděli, kdo jsou skuteční „vládci“ lóže.

Albert Pike, zednář 33. stupně, ve své knize „Morálka a dogma starých a přijatých zednářů skotského obřadu“ [20] prohlašuje:

„Modrým stupňům je podáván význam jen některých symbolů a jsou záměrně dezorientovány jejich falešným výkladem. Skutečný význam je vyhrazen pro vyšší stupně. Členové ‘modrých stupňů’ se nechávají v představě, že pochopili celé zednářství. Zednářství je sfinga ukrytá po krk v písku, který kolem ní navršila staletí.“

Při studiu dějin zednářstva rychle zjistíme, že je spolu se svou skrytou vrchností stále znovu a znovu obviňováno z působení na průběh světového dění za účelem zřízení světové diktatury. Není mu předhazováno pouze zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda (což je všeobecně považováno za spouštěcí moment I. světové války) a podnícení dalších pověstných válek a revolucí, nýbrž se mu dává odpovědnost i za zhroucení katolické habsburské říše po první válce, za rozdělení světa do dvou bloků po druhé válce i za nedávno realizovaný „pád“ komunismu v Evropě. Zednářstvu je dále kladeno za vinu přivedení Hitlera k moci a kromě mnoha dalších zločinů i zorganizování atentátu na bratry Kennedyovy i Jana Pavla II. Pověstná italská lóže P 2 je považována za nejmocnější paži zednářstva, podporující mezinárodní terorismus, drogový obchod i státní převraty v tzv. fašistických státech.

Rovněž mírová hnutí - ať ultrapravá nebo ultralevá - jsou součástí plánu světové revoluce; všechna mají stejný kořen. Skrytá vrchnost v pozadí zednářstva si pojišťuje politickou kontrolu té které země současným financováním různých, často vzájemně zcela protichůdných skupin, takže je jí vcelku lhostejné, kdo právě zůstane jako vítěz na politickém bitevním poli.

Podle vlastního prohlášení prý zednářstvo pohrdá jakoukoli politickou činností, avšak bližší zkoumání dějin dokazuje, že bylo *naopak vždy s politikou těsně spjato*. Již na první pohled je totiž nápadné, že se zednáři zásadně pohybují v blízkosti moci a o jejich rozhodujícím podílu na revolučních hnutích 19. a 20. století není sebemenších pochyb. Je doloženo, že za nejvýznamnějšími světovými událostmi od francouzské revoluce stáli vždy tak nebo onak zednáři.

USA jsou zcela zednářským státem a moc lóží je tam doslova nesmírná. V severoamerické „ústavě“ bez ustání narážíme na různé principy hlásané a prosazované zednáři, a jejich nespočetní stoupenci jsou činní na rozhodujících státních a vládních místech. Stručně řečeno zednáři mají v USA obsazeny všechny klíčové pozice. Zednářem je nejen exprezident George Bush, [21] ale členem lóže bylo i jeho (přínejmenším) 17 předchůdců, totiž Washington, Madison, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, A. Johnson, Garfield, McKinley, Th. Roosevelt, Taft, Harding, F. D. Roosevelt, Truman, L. B. Johnson, Ford a Reagan. [22] Pozoruhodná je rovněž skutečnost, že většina amerických prezidentů nepřísahala při nástupním slibu na Písmo svaté, nýbrž na zednářskou „bibli“.

Dalšími vlivnými zednáři USA jsou resp. byli již zmiňovaný intímus prezidentů Edward Mandell House, dále s vysokými financemi provázaný chráněnci Rothschildů, izraelita a bývalý ředitel CIA Allen Dulles, [23] jeho bratr státní tajemník John Foster Dulles, nebo známý izraelita Henry Kissinger.

V Evropě sice není prokazatelné lóžové členství u německých kancléřů W. Brandta a H. Kohla, ale je zato jisté u všech britských premiérů a francouzských prezidentů (snad s výjimkou de Gaulla).

K lóžím mimoto patří většina zástupců při OSN nebo UNESCO a totéž platí o většině bruselských funkcionářů Evropské unie (např. v „komisích“), tedy o samozvaných pretendentech vlády v celé Evropě.

Rovněž početní političtí statisté včetně monarchů jsou resp. svého času byli vysokostupňovými zednáři. K nim ještě přistupují např. jména prominentních vojáků, takže již téměř všichni Napoleonovi maršálové i většina spojeneckých vojevůdců byli lóžoví bratři.

Za zmínku jistě stojí třeba zakladatel Bolívie Simon Bolivar nebo mexičtí prezidenti José de la Cruz Porfirio Diaz, Manuel Gonzales, Obregón, Calles, Cárdenas a Miguel Alemán. Mexiko je v současnosti asi jedinou zemí světa, kde zednáři od r. 1917 dokonce veřejně vládnou prostřednictvím jednotné lóžové strany!

Je tedy přítomnost těchto (a bezpočtu dalších) prominentních zednářů v politických mocenských pozicích součástí široce založeného plánu k zřízení „nového světového řádu“?

c) Židovské zednářstvo

Je opravdu obtížné oddělovat zednářstvo od Židovstva, protože podobností až totožností mezi nimi existuje víc než dost. Každopádně je jisté tolik, že si zednáři a Židé navzájem skvěle rozumějí. Těsné spojení zednářstva se Židovstvem je doloženo v tisícovkách jejich vlastních knih a časopisů. Můžeme si zde uvést různá fakta, jasně svědčící o židovsko-zednářské identitě:

1) Zednáře téměř nenajdeme v zemích, kde žije jen velice málo Židů.

2) Nepříliš silná zednářská infiltrace islámských zemí.

3) Když ilumináti Adama Weishaupt dali do chodu francouzskou revoluci a rozpoutali krvavé pronásledování katolíků, bylo jejich první starostí a požadavkem prosazení všeobecného občanského práva pro Židy a otevření synagog.

Následující poučné informace pocházejí - ne-li přímo od samotných zednářů nebo Židů - z pera proslulých historiků a spisovatelů, vesměs expertů na dané téma.

Ve svém díle „Rozkvět a pád španělské říše v Americe“ [24] ukazuje historik a politik Salvador de Madaraiga na očividné propojení židovských centrál a zednářstva v různých zemích Latinské Ameriky.

Podle knihy proslulého autora Gougenota de Mousseaux „Žid, judaismus a judaizace křesťanských národů“ [25] jsou zednáři souputníky, pomocníky a vazaly Židů, které uznávají za svou skutečnou vrchnost. [26]

Rabín dr. Isaak Wise v časopisu „Israelite of America“ z 3. srpna 1866 prohlásil: „Zednářstvo je židovské zřízení, jehož historie, stupně, úřady, hesla a projevy jsou židovské od začátku až do konce.“

Španělskými zednáři během tzv. druhé republiky vydávaný časopis „Latomia“ označuje zednářstvo za velké kabbalistické přívrženstvo a uznává i jeho talmudský původ.

Renomovaný znalec zednářstva Léon de Poncins konstatuje, že zednáři jsou řízení internacionální menšinou. Jejich podstatné rysy jsou totožné se židovskými, což dokazuje, že Židé jsou směrodatným faktorem v lóžích. [27]

Když dr. Wichtl vydal svou knihu „Světové zednářstvo - Světová revoluce - Světová republika“, [28] vyvolal tím hněv všech německých lóží, protože v ní ozřejmil, že se pod pláštěm zednářských dílen skrývají židovské cíle a řízení. Jako důkaz připojil ke studii i seznam charakteristických vlastních jmen.

Apoštolský protonotář msgre Ernest Jouin v knize „Židozednářské nebezpečí“ [29] ujišťuje, že židovské zednářstvo je skutečným pánem světa.

Rovněž rabín Benamozegh identifikuje Židy jako vůdčí element lóží. [30] Podle Copin-Albancelliho existuje těsné propojení lóží se Židy i jejich přímá podřízenost Židovstvu. [31]

Učený kardinál José María Caro Rodríguez ze Santiga de Chile prohlásil, že zednářstvo není ničím jiným než ubohým, většinou nevědomým nástrojem nadřazeného židovského vedení. [32]

Starozednář a kabbalista Doinel řekl: „Slyšel jsem, že si někteří zednáři stěžují na nadvládu Židů v lóžích; je to skutečně přísně tajná nejvyšší židovská rada, která vede řád trojúhelníku a krokvice.“ [33]

Kdyby si zednář důkladně prozkoumal symboly, obřady i odívání řádu, rychle by zjistil, že v zednářstvu je opravdu všechno židovské:

- 1) Hiram, jehož smrt musí být pomstěna.
- 2) Šalamoun, jehož chrám se znovu buduje.
- 3) Babylónské zajetí, z nějž je třeba se osvobodit.

- 4) Odkaz na Abraháma, Juditu a Ester.
- 5) Pramen u Siloe v Judeji.
- 6) Jehova, židovské jméno Boha.
- 7) Chronologie identická s mosaickou
- 8) Zorobabel, židovský předák při návratu z babylónského zajetí.
- 9) Pompézní tituly užívané ve vysokých stupních: Rytíř Orientu, Velký Pontifex Jeruzaléma atd.
- 10) Sloupy Jakim a Boaz, stojící u vchodu do lóže, jsou symboly Izraele a Judeje, spojení obou říší. Ti, kdo vstoupí do zednářské společnosti, neslyší pak mluvit prakticky o ničem jiném než o osobách, věcech a dějinách, které mají vztah k Židům!

d) Moc iluminátů

Vliv iluminátů ve Spojených státech je tak obrovský, že se pyramida jako jeden z jejich předních symbolů dostala dokonce i na jednodolarovou bankovku. Byl to zednář 33. stupně a prezident USA Roosevelt, který r. 1933 nařídil tisknout tuto zednářskou pečeť na zadní stranu zmíněného platidla [34]

Helmut Finkenstädt cituje ve svém díle „Generace v Satanově moci“ ze svědectví bývalého ilumináta Johna Todda: „Pečeť byla vytvořena z příkazu rodiny Rothschildů v Londýně; pyramida ukazuje strukturu iluminátství.“ [35]

Zmíněná pyramida na dolarové bankovce je rozdělena na 13 tajných stupňů, nad nimiž dohlíží vševidoucí oko. Není tajemstvím, že oko představuje Lucifera; zjevně se to kryje s poukazem Zjevení svatého Jana na panství Antikrista ke konci času. Ujišťují nás o tom rovněž sami ilumináti jako třeba zmíněný John Todd: „Oko na vrcholu pyramidy je Lucifer.“ [36]

Podle výpovědi Ayn Randové, bývalé milenky Philippa Rothschilda, má výše zmíněných třináct stupňů pyramidy následující význam: 1. Rada třinácti, 2. rada třiatřiceti, 3. klub pěti set, 4. B'nai B'rith, 5. Grand Orient, 6. komunismus, 7. skotský rítus, 8. yorkský rítus, 9. rotaryáni, lioni, YMCA, [37] 10. modré lóže, 11. zednáři bez zástěry, 12. humanismus.

O Radě třinácti se ví pouze tolik, že se skutečně skládá ze třinácti osob. [38] Fritz Springmeier uvádí, že v čele této skupiny jsou členové Rothschildova klanu. [39] Totéž tvrdí i John Todd: „Vrchol pyramidy, její úhelný kámen, tvoří rodina Rothschildů.“

Římské cifry pro číslo „1776“ dávají rok založení iluminátského řádu Adamem Weishauptem v Bavorsku. Pod zednářskou pečeti se nachází rovněž ilumináty sledovaný cíl, „Novus Ordo Seclorum“ (Nový světový řád). Pokud jde o Radu pěti set, ta se nejspíše skládá mj. z vybraných členů *Council on Foreign Relations (CFR)*, *Mezinárodního měnového fondu (MMF)*, *Bilderberské skupiny* a *Trilaterální komise*. [40]

e) Council on Foreign Relations

Severoamerická větev *Round-Table-Group* se původně nazývala *National Civic Federation*; toto označení však r. 1921 změnil „plukovník“ Edward Mandell House na *Council on Foreign Relations (CFR)*. Organizace má dnes zhruba 1 700 členů. Od založení CFR k ní patřili všichni prezidenti Spojených států s výjimkou Ronalda Reagana.

Je třeba vědět, že rodina Rothschildů kontroluje nejen americkou tajnou službu, nýbrž ovládá i *Council on Foreign Relations*. [41] Za zmínku také jistě stojí, že se krátce po založení skupiny vynořili jako její členové Jakob Schiff, Paul Warburg, J. P. Morgan a mnozí další, kteří pracovali na vytvoření Federální ústřední banky USA. Bez zajímavosti rovněž není skutečnost, že téměř všichni členové CFR zaujímají vždy nejdůležitější místa ve vládě a parlamentu USA, v CIA, v amerických vysokých financích i ve světě tisku. Vedle mimořádného vlivu na americkou veřejnost tedy instituce vykonává také neodolatelný tlak na Kongres a vládu Spojených států. Tak například Rooseveltův zeť potvrdil, že prezident je zcela závislý na CFR a že každý jeho krok řídí tato instituce. [42]

f) Mezinárodní měnový fond

Není vcelku tajemstvím, že bezmála všechny země světa mají příslovečně nesplacitelné dluhy u této organizace vytvořené mezinárodními vysokými financemi. Hluboce zadluženým vládám často nezbyvá žádné jiné východisko než politická sebevražda, pokud by nechtěly přijmout hanebné podmínky, které jim mezinárodní vysoké finance ukládají, neboli kdyby snad náhodou odmítly dělat, co po nich MMF požaduje. Je běžnou praxí, že kdo nemá peníze, může zaplatit ve formě nějaké služby. Z toho pak jasně plyne, že MMF kontrolující mezinárodní vysoké finance mohou popudit jeden národ proti druhému, mohou průměrné mzdy dané země stlačit hluboko pod úroveň všech ostatních průmyslových zemí, že jim není zatěžko regulovat kupní sílu, tj. skutečné bohatství libovolné země svévolným omezením jejího peněžního oběhu, nebo mohou dotyčné zemi prostě zakázat užívání vlastních hospodářských produktů a místo toho ji nutí experimentovat v konkurenčních podmínkách světového trhu. To všechno může v krajním případě vést k válce, a to přesně v tu chvíli, kdy skutečně vládnoucí síly mají na takové válce zájem. [43]

g) Bilderberská skupina

Založení tohoto grémia se oficiálně připisuje mimořádně vlivnému židovskému zednáři Josephu Retingerovi a holandskému princ-manželovi Bernhardovi z Lippe. [44] Přesto se dobře ví, že skutečnými pány tohoto exkluzivního kroužku jsou Rothschildové, Rockefellerové, Warburgové a Carnegieho a Fordova nadace.

Navzdory přísnému utajování bilderberských setkání je známo, že skupina sleduje mj. tyto cíle: Zavedení mezinárodní hospodářské unie, zřízení mezinárodního parlamentu, vytvoření mezinárodní vojenské síly při současném odstranění všech národních armád, a další postupné omezování národní suverenity ve prospěch světové vlády.

Skupina se schází jednou za rok za pečlivě zavřenými dveřmi. Tajemstvím opředených setkání se více méně sporadicky účastní členové panujících královských domů jako princ Claus z Holandska, princ Alex z Dánska, anglický vévoda z Edinburku nebo holandská královna Beatrix. Pozvánku si ovšem vyslouží pouze ten z vysokého panstva, kdo prokázal neochvějnou oddanost rockefellerovsko-rothschildovským intrikám. [45] Nicméně celé to předvádění slouží jen k zahalení identity skutečných vůdců skupiny.

h) Trilaterální komise

Komise sleduje v zásadě stejné cíle jako ostatní skupiny, které usilují o odstranění stávajících národních států. Trilaterální komise se od nich liší pouze speciálním taktickým akcentem spočívajícím v úsilí o hospodářsko-politické sloučení tří vůdčích světových hospodářských kolosů, tj. Evropy, Severní Ameriky a Japonska.

Ústředí této internacionalistické elitní skupiny se nachází v jedné z budov Carnegieho nadace v New Yorku vzdálené pouhých sto metrů od komplexu budov OSN.

V kompletním seznamu významných členů Trilaterální komise by nemohla chybět jména příslušníků téměř všech vlád předních západních zemí a Japonska. V Trilaterální komisi je zastoupeno ještě více prominentních politických osobností než v Bilderberské skupině. Organizace je dále doplněna o elitu z intelektuálních a finančních kruhů, která je právě zde zastoupena nejsilněji.

List „Review of the News“ z 18. srpna 1987 napsal: „Cílem Trilaterálů je světový systém rovnoměrně rozprostřený po všech částech světa a řízený socialistickými, tedy komunistickými režimy.“ [46]

Nejzřejmějšími praporečníky Trilaterální komise jsou vedle Carnegieho nadace finanční giganti Rothschildové a Rockefellerové.

i) Řád B'nai B'rith

Zvláštní pozornost si zaslouží tzv. „B'nai B'rith“ („Synové smlouvy“). Organizace byla založena r. 1843 dvanáctičlennou skupinou Židů v New Yorku. Židovský předák rabín Meir Kahane tvrdí, že za tajným řádem B'nai B'rith stáli Warburgové a Schiffové. [47]

Ulrich Fleischhauer ve svém monumentálním díle „Pravé Protokoly sionských mudrců“ [48] uvádí členskou listinu *Nezávislého řádu B'nai B'rith*. Mezi prominentními osobnostmi jsou jména Goldschmidta, Warburga a Alberta Ballinga, ale i komunistického revolucionáře Lva Trockého.

Členové řádu jsou bez výjimky židovského původu. Jeruzalémské vydání „Židovské encyklopedie“ [49] z roku 1972 prohlašuje, že řád B'nai B'rith vždy pracoval v zájmu Izraele.

Vzhledem k zarážející podobnosti ritů, symbolů, stupňů, ideologie i struktury je velmi obtížné rozlišit řád B'nai B'rith od zednářstva. Tak např. jeho schůzovní místnosti se rovněž nazývají lóžemi. Podle Joaquina Bochaca [50] jsou všechny lóže zednářských „Orientů“ podřízeny skrytému vedení B'nai B'rith. Organizace s více než dvěma miliony členů, z nichž však jen několik stovek lze počítat k vnitřnímu kruhu, si rozdělila svět na 11 distriktů. Řád B'nai B'rith zasahuje celkem nepokrytě i do politiky, zvláště v Severní Americe.

j) Říjnová revoluce 1917

Kdo se alespoň trochu vyzná v novější historii, ten musí vědět, že to byli superkapitalisté, kteří organizovali a financovali všechny velké války v Evropě i Americe. Abychom se příliš nezdržovali u tohoto tématu, uvedeme si jen několik důkazů skutečnosti, že za komunistickou revolucí r. 1917 v Rusku stáli Rothschildové a jejich společníci Schiff, Warburg a bankovní dům Kuhn, Loeb & Co.

V drobné knížce E. Smita „Existuje plán?“ [51] na str. 11. čteme:

„Velkobankéř Jakob Schiff spolu s Mandellem Housem a jeho přítelem Lvem Trockým dohlíželi v New Yorku na výcvik několika stovek amerických revolucionářů, kteří pocházeli z Ruska. Uprostřed války [I. světové] se Schiff postaral o dopravu revolucionářů přes moře do Evropy.“ [52]

Lady Queensborough (vl. jménem Edith Star Miller) dokazuje ve svém díle „Okultní teokracie“, [53] že Lev Trocký s pomocí agenta Jakoba Schiffa z bankovního domu Kuhn, Loeb & Co. prošel anglickou blokádou se šekem od Warburga. Krátce nato pak v Rusku rozpoutal krvavou revoluci, která jak známo skončila vítězstvím revolucionářů.

Podle prohlášení vysokostupňového židovského zednáře Christiana C. Rakovského, které učinil r. 1938 vyšetřovateli stalinského režimu, byla „Říjnová revoluce“ subvencována týmiž lidmi, kteří podporovali Japonsko proti carskému Rusku (japonsko-ruská válka 1904-1905). [54] Rakovskij uvedl do protokolu, že byl spolu s Trockým jako představitelem „revolucionářů“ přítomen ve Stockholmu při předávání peněz.

Spisovatel Des Griffin cituje ve své knize „Kdo vládne světu?“ [55] přiznání Johna Schiffa, vnuka bankéře Jakoba Schiffa: „Můj dědeček podpořil ruskou revoluci asi 20 milionů dolarů.“

Na str. 71-72 slavného bestselleru Gary Allena „Nikdo se neodvažuje nazvat to konspirací“ [56] čteme, že lord Milner jako prostředník Rothschildů podpořil revolucionáře 21 milionů rublů.

Ve zprávě americké tajné služby, předané francouzskému generálnímu štábu, je potvrzeno, že židovští velkobankéři Loeb, Kuhn a Loeb & Co, Jakob Schiff a Warburg financovali ruskou revoluci (archivní dokument s poř. číslem 7-618-6 np 612 SR2).

Dále existují důkazy, že prezident Wilson (přes Mandella Househo) poskytl z válečného fondu USA prostřednictvím advokáta Elihu Roota z banky Loeb, Kuhn a & Co. ruským revolucionářům 20 milionů dolarů. [57]

Za zmínku také stojí, že se vojenské jednotky Spojených států *dokonce samy zúčastnily* bolševické revoluce. Mimo jiné totiž chránily železniční tratě sibiřské magistrály a tím bránily Japoncům v pronikání na Sibiř.

Početní očití svědkové, jako např. katolický kněz Simmons nebo americký senátor Overman potvrzují, že zastoupení Židů mezi vůdci revoluce nikdy nekleslo pod 75 procent. My si zde pro stručnost pouze připomeneme kuriózní skutečnost, že se mezi 388 členů revoluční vlády v prosinci 1918 dostalo „plných“ 18 Rusů; všichni ostatní byli Židé a 265 z nich přišlo z New Yorku!

Časopis „Hammer“ z Lipska č. 424 z února 1920 napsal: „Bez sebemenšího přehánění lze prohlásit, že velká ruská společenská revoluce byla dílem Židů, kteří nejen že vedli celé hnutí, nýbrž i pomáhali věci sovětů.“

Eustace Mullins ve své knize „Světový řád“ [58] poznamenává, že si Rothschildové přivlastnili celý ohromný majetek ruského cara. Nedostali tedy zpět jen peníze investované do revoluce, nýbrž dalších 35 milionů dolarů bylo deponováno u rothschildovské banky v Londýně a dodatečných 80 milionů se připsalo k dobru na konto rodiny v Paříži.

Podle „New Age Magazine“ ze září 1959 (str. 516) převedl J. P. Morgan mnoho milionů do Ruska na podporu nové revoluční vlády a podle francouzského časopisu „Présent“ z 10. prosince 1988 byl tehdejší Warburgův a Schiffův vliv na Sověty tak mocný, že mu nemohli odolat.

Od tzv. ruské revoluce až po dnešní dny kontrolovali Aschbergové, představitelé Rothschildů v severní Evropě, banku sovětského státu. Reprezentanti Rothschildů a Rockefellerů v USA nejenže financovali proslulé dodávky pšenice do SSSR, ale také si ve východním bloku zřídili obří obchodní monopol.

V roce 1922 byla otevřena americko-sovětská obchodní komora. V jejím čele stál jako prezident Žid René Schley, bývalý viceprezident Chase Bank ve vlastnictví Rockefellerů a spol.

V témže roce byla podepsána smlouva o spolupráci v oblasti těžby nafty mezi židovským magnátem Armandem Hammerem, Rockefellerovou „Standard Oil of New Jersey“ a sovětským státem. Společnosti „Standard Oil“ potvrdila sovětská vláda 50 procent nesmírných naftových koncesí, které ještě z dob carského režimu vlastnil na Kavkaze Švéd Alfred Nobel a teoreticky byly přivtěleny k sovětskému státu.

Společnost „Equitable Trust Co.“, patřící rovněž Rockefellerům, spolupracovala s Chase Bank při financování americko-sovětského obchodu. Roku 1925 financovala tatáž banka americký vývoz bavlny, strojů a kovového zboží do SSSR.

Roku 1927 zřídila „Standard Oil of New Jersey“ v Rusku obrovskou rafinérii.

Banka Warburg, Kuhn, Loeb & Co. r. 1928 se podílela na financování 1. sovětské pětiletky a již předtím fungovala jako depozitní banka pro bolševickou vládu, která na ni v letech 1918 až 1922 převedla více než 600 milionů zlatých rublů.

Od r. 1973 je na náměstí Karla Marxe č. 1 v Moskvě oficiální filiálka Chase Manhattan Bank. Internacionální vysoké finance si od „Říjnové revoluce“ vytvořily ve východním bloku neomezenou mocenskou pozici. Sověti jim nemohli nic odepřít a byli na nich zcela závislí!

Při krátkém ohlédnutí na „studenou válku“ a následnou sovětskou „perestrojku“ bychom neměli zapomínat, že se v rukou skryté vrchnosti nenacházel po desetiletí pouze Sovětský svaz, ale že totéž platilo a platí i pro USA a jejich spojence.

Připomeňme si proto znovu slova Honoré de Balzaca: Oficiální historie je zfalšována „Ad usum Delphini“.

k) Americké financování Hitlera

Byť to snad bude někomu znít neuvěřitelně, přesto to byla rovněž skrytá vrchnost, která vynesla Hitlera k moci.

Pro pomoc dezorientovaným čtenářům i v zájmu naší studie je zde nezbytná stručná analýza politické situace Německa po první světové válce.

Na konci I. světové války byly v Paříži zkoncipovány čtyři dohody ke stanovení mírových podmínek, vždy po jedné pro každou z poražených zemí, tj. pro Německo, Rakousko, Maďarsko a Bulharsko. Smlouva o Německu byla podepsána 28. června 1919 ve Versailles. Skrytým cílem Versailleské dohody bylo všechno jiné než nastolení spravedlivého a trvalého míru, zato ale v každém případě pojišťovala nadvládu a převahu vítězných mocností. Německo se marně vzpíralo stanoveným podmínkám, které podle jeho chápání obsahovaly nespravedlivé požadavky a břemena. Podle smlouvy muselo Německo odstoupit 75 tisíc čtverečních kilometrů svého území s více než sedmi miliony obyvatel. Mimo jiné bylo Polsku přiřčeno Poznaňsko a Francie dostala zpět Alsasko-Lotrinsko. Kromě toho bylo podél Rýna vytvořeno padesát kilometrů široké demilitarizované pásmo, část německého území byla vojensky obsazena, a zrušila se vojenská služba. Německá armáda byla zredukována na 100 tisíc dobrovolníků a zavřely se všechny zbrojovky a vojenské školy.

První světová válka však měla za následek také dlouhodobou, zpočátku skrytou a později stále zřetelněji nastupující hospodářskou krizi. Všechny do války vtažené národy byly zruinovány s výjimkou Spojených států, které z ní naopak měly mimořádný profit.

Válečné půjčky USA spojencům činily v roce 1921 kolem 12 miliard dolarů. Kdo měl tak ohromný dluh zaplatit? Především Francouzům byla odpověď jasná: „Němci!“

Roku 1921 uložila spojenecká reparační komise Německu břemeno 33 miliard dolarů. Jejich vymáhání pak vedlo k tomu, že německá marka den ze dne ztrácela na hodnotě. Díky zahraničním úvěrům, především severoamerickým, se sice situace na čas trochu stabilizovala, [59] ale pak přišla známá krize z roku 1929 a její pokračování ve třicátých letech. Příčina krize byla v zásadě jednoduchá. Když se mohutné americké hospodářství právě těšilo průmyslovému a hospodářskému vzestupu, stáhli Warburg a spol. (tedy *Federal Reserve Bank*) bez sebemenší hospodářské nutnosti náraz z oběhu osm miliard dolarů a tím zcela cíleně připravili katastrofu, která pak vešla do dějin pod označením „černý pátek“. Newyorským „burzovním krachem“ vyvolaná hospodářská krize měla samozřejmě zhoubné následky i pro Německo.

Němci netrpěli jen porážkou a válečnými dluhy, nýbrž také všestranným ponižováním i obsazením Purúří Francouzi r. 1923. K tomu ještě přistupoval strach z hrozby bolševismu, anarchie a chaosu. V té době se začala formovat různá politická hnutí a revoluční strany, až nakonec Hitler rozpustil všechny odborové svazy a zorganizoval pracující do Pracovní fronty, která vznikla v květnu 1933.

Program Nacionálně-socialistické strany vykazoval ve dvacátých letech jednoznačně protikapitalistické rysy. Přední nacionální socialista Otto Strasser psal: „Německý průmysl a německé hospodářství v rukou mezinárodního finančního kapitálu znamená konec nadějí na

sociální osvobození. My nacionálně-socialističtí revolucionáři zahajujeme boj proti kapitalismu a imperialismu, jehož inkarnací je versailleský mír.“ [60] Čím více ovšem nacionálně-socialistické hnutí rostlo, tím silněji se sbližovalo s velkopřůmyslem a finančním kapitálem. Postupně mírnilo své protikapitalistické zaměření a vzdalovalo se svým stoupencům.

Ještě předtím, než mezinárodní hospodářská rovnováha utrpěla těžký otřes zmíněným newyorským „burzovním krachem“, se sešli bankéři z Wall Streetu - mezi nimi Rockefeller jun. a Warburg - k poradám o postoji Francie ohledně obsazení Porúří i o ostatních problémech v souvislosti s Německem. Švýcarský historik S. Reinard o tom ve své knize „Španělské léto“ [61] napsal:

„Bylo to v červenci 1929, kdy se mezi bankéři na Wall Streetu začala šířit tísnivá nálada. Dokonce i magnátům vysokých financí připadala situace hrozivá poté, co se ukázalo, že z osmi miliard dolarů investovaných ve střední Evropě bylo přes pět miliard zmrazeno a nepřinášelo úroky ani splátky. Finančníci se shodovali v názoru, že by musely být zavedeny změny situace v politické rovině, protože se k tomu nerýsovaly žádné hospodářské nebo finanční možnosti. Bylo třeba najít v Německu muže, který by byl schopen předejít rozvoji bolševismu a provozovat národní politiku. Warburg se tedy vydal do Evropy, vybaven nejvyššími doporučeními. Netrvalo dlouho a po své kabelové depeši dostal obratem zmocnění předat Hitlerovi do začátku 15 milionů dolarů, tedy 60 milionů marek. Transakce se uskutečnila v Amsterdamu. Jako doplněk skryté podpory ze strany Rýnsko-vestfálského syndikátu později ještě Hitler dostal vydatnou sumu 10 milionů dolarů. Poslední částku 7 milionů dolarů převedl Warburg na Rhenanii v Düsseldorfu, která pak peníze vyplatila dr. Goebbelsovi.“ [62]

Badatel a odborný autor Gerhard Müller rovněž potvrzuje, že Warburg převedl na Hitlera celkem 128 milionů marek. [63]

Židovský vysokostupňový zednář Christian Rakovskij roku 1938 přiznal, že se Warburg pod falešným jménem objevil u Hitlera a řekl mu, že zastupuje jistou finanční skupinu z Wall Streetu. Podle Warburga prý tehdy francouzská politika ohrožovala hospodářství Spojených států a proto by chtěli pomoci Hitlerovi. [64]

Další odkaz na financování Hitlera vysokými financemi z Wall Streetu přináší Fritz Springmeier v knize „Buďte chytrí jako hadi“: [65] „Adolf Hitler se setkal s bratry Dullesovými 4. ledna 1933 v kolínském domě barona Schrödera. Allen a Foster Dullesovi byli jako úřední zástupci banky Kuhn, Loeb & Co. vysláni, aby si vyžádali záruky za nesplacené úvěry.“ [66]

Z historicko-hospodářských studií, které potvrzují americké financování Hitlera, si zde ještě zmíníme dvě americké práce, totiž „Wall Street a Hitlerův vzestup“ Anthony Suttona a „Světový řád“ Eustace Mullinse. [67] Sutton navíc v další své knize „Skrytý establishment Ameriky“ [68] publikuje příslušné dokumenty tajné služby.

Hitlerův tehdejší životní standard ukazuje, že ne všechny peníze skončily ve stranické pokladně. Podle daňového prohlášení měl Hitler ve dvacátých letech značné dluhy. Jak poznamenává prof. Hale ve své studii o Hitlerových financích, v roce 1929 se musel stát nějaký zázrak - Hitler vyrovnal všechny své dlužní závazky! [69] Zakoupil dokonce i tříposchodový dům, který sloužil jako Národní dům, a dále devítipokojový byt v luxusní mnichovské čtvrti. Kromě toho si v témže roce pořídil i automobil s řidičem.

I) Světová mocnost sionismus

„Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já vezmu syny Izraele zprostřed národů, kamkoli odešli, shromáždím je ze všech stran a přivedu je do jejich země. Učiním z nich jediný národ v zemi, na izraelských horách, a jediný král bude králem všech“ (Ez 37,21 a dále).

Príslib, daný Bohem ohledně lidu Izraele, se pro mnohé naplnil 14. května 1948, kdy David Ben Gurion svolal v Tel Avivu nový stát Izrael.

Historie Židů, nejstarší na světě, byla průběhem času podřízena mnoha mocnostem. Mnohokrát byli dobyvateli deportováni nebo i prodáváni do otroctví. Nakonec židovský národ přišel o Jeruzalém i o vlast, zaslíbenou zemi, a byl rozptýlen po celém světě. Jméno jeho země „Judea“ bylo nahrazeno „Palestinou“.

Koncem 15. století byli Židé vypovězeni z téměř všech evropských zemí. Tak např. asi 160 tisíc španělských Židů dostalo v květnu 1492 lhůtu do 10 srpna k definitivnímu opuštění země.

Mnozí z nich se usadili na východě Evropy, kde již na území ruské říše žila více než polovina všech Židů světa. V této souvislosti je důležité upozornit na okolnost, že mnozí z Židů v této oblasti nebyli potomky izraelských kmenů, nýbrž pohanských národů, tedy Chazarů, ovládajících tehdy mocnou židovskou říši mezi Kavkazem a Černým mořem (700-1610 po Kr.). Chazaři byli rasově příbuzní Tatarům a Mongolům. Za krále Bulena přestoupili na židovskou víru, museli se učit hebrejsky mluvit a modlit, pod těžkými tresty byli nuceni přijmout obřízku a uznat rabíny za své duchovní vůdce. Když začali Chazaři útočit na národy Ruska, zabíjeli muže, zneužívali ženy, obraceli je na židovství a brali si je za družky. Tam je možná vysvětlení světlých vlasů a modrých, poněkud šikmých očí mnoha evropských Židů. [70]

Židovská chazarská říše byla r. 1230 rozvrácena Mongoly Batú Chána. Většina Chazarů uprchla na západ, kde se usadila v Uhrách, Čechách, Rakousku, Rumunsku, Rusku a Polsku.

Když se rozptýlení Židé z Evropy začali usazovat v Rusku, byl postoj tamějších úřadů k nim po dlouhou dobu vysloveně nepřátelský. Jedním z tvrdých opatření byla například povinnost mladých Židů k vojenské službě na 25 let.

Nástupem Alexandra II. na trůn začala pro židovské obyvatelstvo Ruska relativně klidná epocha. Poprvé se Židé začali objevovat v lékařství, architektuře, soudnictví i v průmyslu. Tolerantní car jim dokonce svěřil i hospodářskou obnovu země a vytvoření ruské státní banky.

Klidné časy však netrvaly dlouho. Po zavraždění Alexandra II. 13. března 1881, které bylo Židům připisováno, začaly v nebývalé míře pogromy.

Následkem toho prchla malá skupina mladých židovských idealistů do Palestiny, aby tam hledala útočiště pro své pronásledované východoevropské soukmenovce a souvěrce. Roku 1883 bylo v Palestině již 200 židovských rodin rozčleněných do šesti kolonií.

Tím se zrodil tzv. *sionismus*, který v dějinách Izraele zaujímá velice důležité místo. Mnozí Židé, ale také i početní křesťané, pokládají sionismus za naplnění slov Starého zákona. Co však je sionismus skutečně?

„Neue Illustrierte Sopena Lexikon“ definuje sionismus jako „úsilí Židů o znovuzískání Palestiny jako domoviny“ a kromě toho jako „mezinárodní židovskou organizaci k jeho uskutečnění“.

Jedním z prvních průkopníků sionismu byl rabín Juda Al Kalai, který již r. 1839 naléhal na zakládání židovských kolonií v Palestině.

Podle historiků však sionismus „pokřtili“ teprve r. 1860 na konferenci v pruském Thornu. Byl svolán rabínem Zwi Hirschem Kalischerem, soupeřem Al Kalai. Na shromáždění byla uznána nutnost nalézt Židům v Palestině domovinu. Hirsch nahlížel tento projekt v souladu s mesiánským příslibem Bible.

Jiným předchůdcem hnutí byl rabín Moses Hess. Jeho kniha „Řím nebo Jeruzalém“ [71] z roku 1862 již obsahuje ideologické základy sionismu.

Avšak mužem, který dal vlastní podnět k politickému hnutí sionismu v té podobě, jak jej známe dnes, byl Theodor Herzl, maďarský Žid, promováný právník vídeňské univerzity, nejprve advokát v Salcburku a poté novinář, spisovatel a korespondent vídeňských novin „Neue Freie Presse“ ve Francii. Své sionistické - politické i hospodářské - ideje a návrhy řešení shrnul r. 1895 v knize „Židovský stát“. [72] O dva roky později založil *Světovou sionistickou organizaci* a uspořádal ve Švýcarsku I. sionistický kongres. Podle vlastních údajů bylo prvořadým úkolem Herzlova sionistického hnutí získat území v Palestině a založit nezávislý stát jako domovinu pro tísněné východní Židy.

Stojí za povšimnutí, že skrytá vrchnost ke svým cílům používala resp. používá i sionistického hnutí. Židovský autor Jack Bernstein před několika lety napsal:

„Judaismus je náboženství; sionismus je však politické hnutí založené těmi samými Židy, kteří byli součástí sil v pozadí komunismu. Cílem sionismu je světovláda pod kontrolou sionistů a židovských mezinárodních financí.“ [73]

Hlavními financiéři sionismu byly židovské bankovní domy Rothschild, Hirsch, Montefiore, [74] Kuhn, Loeb & Co., Warburg a Rockefeller. Montefiori - stejně jako Rothschildové - zakoupil v Palestině množství půdy a spolu s nimi tam také zřizoval obydlí a školy pro židovské přistěhovalce. Dále pak tam všichni společně s Rockefellerem investovali kapitál do zemědělských, průmyslových i dalších projektů. (Po objevení ropných polí skrytá vrchnost rychle pochopila význam „černého zlata“, a proto jsou také Rockefellerové důležitými společníky izraelské ropné společnosti „Sonol“.)

V Rusku začínalo 20. století pronásledováním Židů a pokračovalo pogromem v Kišiněvu (1903). Britský ministr kolonií nabídl Herzlovi území pozdějšího státu Ugandy, aby tam byla zřízena židovská domovina. Plán však byl r. 1902 zamítnut VI. sionistickým kongresem. Herzl sám zemřel již 3. července 1903 na zápal plic ve věku 44 let. [75]

Možná působí poněkud zvláště, že se Herzlovi nikdy nedostalo podpory od Rothschildů. Roku 1896 navštívil Edmonda de Rothschild, ale ničeho konkrétního u něj nedosáhl. O šest let později se stejně tak marně pokoušel přesvědčit Nathana Rothschilda. [76]

Rothschildové ovšem umožnili r. 1875 Britům získání akcií Suezského průplavu a tím jim zajistili mocenské postavení v Egyptě.

Poté co pak Britové hned oznámili, že Palestina představuje strategické křídlo obrany průplavu, ukončili polním tažením generála Allenbyho turecké panství v této oblasti. Je mimo každou pochybnost, že zmíněná britská akce vyšla velkoryse vstříc snahám sionistického hnutí. Po vítězství nad Turky se lord Balfour odebral do USA, kde pak ve formě dopisu lordu Rothschildovi zveřejnil tzv. „Balfourovu deklaraci“, v níž se jménem britské vlády Židům slibuje vytvoření národní domoviny v Palestině. [77] Roku 1920 byl Británii v San Remu přiznán mandát nad Palestinou a o dva roky později pak „Společnost národů“ oficiálně předala Palestinu Británii jako mandátní území.

Po bolševické revoluci se novému sionistickému vůdci, židovskému politiku Chaimu Weizmannovi, podařilo to, o čem Herzl marně usiloval, totiž získat podporu Rothschildů a dalších vlivných Židů. [78]

Jedním z hlavních problémů sionistického hnutí i skryté vrchnosti byla okolnost, že většina východních Židů neměla na vystěhování do Palestiny naprosto zájem; mnozí z nich se dokonce sionismu otevřeně vzpírali.

Když se svět dozvěděl o pronásledování Židů za Hitlerova režimu, získal si tím sionismus mnoho sympatií. Díky tomu dostal sionistický sen založením státu Izrael v roce 1948 reálnou podobu.

Po úspěšném znovuzískání země Izrael však sionistické hnutí v žádném případě nedosloužilo, nýbrž se od té doby snaží o politickou, finanční i vojenskou pomoc novému státu a jmenovitě organizuje přistěhovalectví dalších Židů. Podle sionistů tvoří všichni Židé světa jediný konsistentní národ. Z toho je také zcela zřejmé, že dnes jsou téměř všichni Židé v USA sionisty.

Co je tedy skutečným cílem sionistů? Jeden z jejich vůdců, David Ben Gurion, svého času řekl: „Všechny kontinenty budou sjednoceny ve světové alianci, která bude mít k dispozici mezinárodní policejní moc. Odstraní se všechny armády a nebudou už žádné války. Sjednocené národy zřídí v Jeruzalémě archu proroků, aby sloužila unii všech kontinentů. Bude zde sídlo nejvyššího soudního dvora lidstva, aby rovnal spory mezi sloučenými kontinenty.“ [79]

Skutečnost, že mnoho tisíců Židů přicestovalo ve stejný čas do Izraele, ale i bouřlivý růst vojenské a hospodářské moci této země i její uznání velmocemi - to všechno si mnozí Židé i křesťané vykládají jako shodu s biblickým proroctvím. Podle těchto lidí jsou dnešní Izraelci vyvoleným Božím národem, potomky Abrahámovými! To však ani podle nejlepších židovských historiků nesouhlasí, protože *devět desetin Židů v současném Izraeli je potomky Chazarů*. [80]

Jistě tedy stojí za připomenutí slova proroka Ezechiela: „Učiním z nich jediný národ v zemi, na izraelských horách, a jediný král bude králem všech“ (Ez 37, 22).

V současné době je totiž Izrael republikou a v žádné případě se nedá mluvit o královské vládě. Pokud se tedy na to, co se v moderním Izraeli událo od jeho založení, pohlíží jako na naplnění biblických proroctví, proč tedy ještě nebyl znovu zbudován Boží chrám určený k jeho uctívání?

Dále budeme věnovat zvláštní pozornost Talmudu, svaté knize Židů. Hebrejské slovo pro zákon zní „t(h)ora“. Židovský zákon sestává ze dvou částí: ze psané, tj. z hebrejského rukopisu Bible, a z vyprávěné, tj. z tradice. Talmud, obsahující ústně předávanou tradici, obsahuje náhledy rabínů z generace na generaci a byl zapsán teprve po Kristově smrti na Golgotě.

Podle Talmudu nemá nežidovský zbytek lidstva žádná práva; není počítán do kategorie „lidí“, nýbrž je zařazován tam, kam nežid počítá dobytek (např. talmudské traktáty Baba Mecia 114b, Berakhot 58a, Erubin 62b).

Dále v Talmudu stojí, že nežidé nejsou nazýváni lidmi (Karithoth 6b). Je dovoleno oklamat nežidy (Baba Bathra 123a). Židé nemají nežidům prokazovat přízeň (Ychamoth 23a) atd. Baba Bathra dále 123a říká: Je správné být upřímný k našim bratrům a falešný k neupřímným gójům (nežidům).

Talmud rovněž obsahuje nejružnější ohavné smyšlenky o našem Pánu Ježíši Kristovi. Když začal Talmud vycházet tiskem, vyvolalo to obrovský odpor a nenávist vůči Židům. Mnozí byli pronásledováni a v ohni skončilo hodně exemplářů Talmudu. Aby se vyhnuli dalšímu nesmiřitelnému pronásledování, rozhodli rabíni do budoucna tyto blasfemické pasáže o Kristovi z Talmudu vypustit. Jedna z talmudských povídek např. říká: „Ježíš pracoval do svých třiceti let jako tesař a pak byl vybrán za rabína na jisté jeruzalémské škole. Jednoho dne se vplížil do chrámové svatyně a ukradl tam pergamen, na němž bylo napsáno tajné Boží jméno. Pomocí jeho síly pak provedl své zázraky.“ (Rabíni totiž věří, že znalost správné výslovnosti Božího jména dotyčnému propůjčuje nadpozemskou moc.)

Těm z křesťanů, kteří stále ještě žijí v přesvědčení, že dnešní Židé jsou vyvoleným božím národem, je určen výrok rabína Adina Steinsalze: „Talmud je ústředním pilířem, který se zdvihá ze základů a nese celou náboženskou a intelektuální budovu ... Žádné jiné dílo tolik neovlivnilo myšlení a postoje Židů.“ [81]

„Univerzální židovská encyklopedie“ [82] na str. 637 ujišťuje, že babylónský Talmud je rozhodující autoritou pro všechny pravověrné Židy. Nevědomost křesťanů o tom, co Talmud učí, jim bohužel nedovoluje rozpoznat, že citované židovské prohlášení Židy morálně vylučuje z Božího požehnání. Když někteří z Židů Pánovi hrdě říkali, že jsou potomci Abraháma, dostalo se jim odpovědi: „Jste-li dítky Abrahámovy, *skutky Abrahámovy číňte*“ (J 8,40) [83]

Svatý apoštol Pavel říká, že ne všichni z těch, kdo mají židovské rodiče a byli vychováni v synagoze, jsou Bohem nahlíženi jako synové zaslíbení. Nejsou všichni (Židé) potomky Abraháma původem, nýbrž „v Izákovi bude tobě nazváno potomstvo“, tzn. nejsou dětmi Abraháma podle těla, nýbrž že za jeho potomstvo se počítají synové zaslíbení (Ř 9,6 a dále).

V apoštolově Listu Galatům je řečeno: „Neboť všichni, kteří jste byli v Kristu pokřtěni, Krista jste oblekli. Tu není Žida ani pohana, není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši. Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahamovým, dědici podle zaslíbení“ (3,27 a dále).

Ve světle těchto skutečností je zcela zřejmé, že se v případě politické republiky Izrael nemůže jednat o naplnění biblické předpovědi, a že totéž platí o sionistickém hnutí i o Izraelcích obývajících dnešní Izrael.

m) Hitler a sionismus

Pokud bychom uvěřili oficiální historiografii, pak německá politika vůči židovskému obyvatelstvu spočívala po Hitlerově příchodu k moci r. 1933 v urychleném vystěhování všech Židů z říšského území, aby se tak zabránilo jejich vlivu na německou politiku, hospodářství a kulturu.

Zcela se ovšem ignoruje fakt, že daná politická situace v Německu současně také nabízela jedinečnou možnost získat německé Židy pro věc sionismu.

Nebylo však právě to jedním z důvodů pro skrytou vrchnost, aby napomohla Hitlerovi k moci? Ve skutečnosti totiž existovala až do r. 1939 pozoruhodná spolupráce mezi Adolfem Hitlerem a sionisty.

Roku 1931, tedy ještě před Hitlerovým nástupem k moci, zakázala Brüningova vláda vzhledem k hospodářské krizi odliv kapitálu z Německa. To pak mělo za následek, že v Německu byli donuceni zůstat i ti z Židů, kteří pomýšleli na vystěhování. Skupina takových

Židů, kteří se chtěli vystěhovat do Palestiny, ale současně nehodlali zanechat v Německu svůj majetek, uzavřela s vládou dohodu v tom smyslu, že vymění svůj zablokovaný majetek za zboží, které budou v nové domovině potřebovat.

V příslušných jednáních s Hanotaiah Ltd. bylo pokračováno ve velkém stylu po převzetí moci Hitlerem a jejich výsledkem byla „dohoda Haavara“. Pro německou vládu znamenalo vystěhovávat do Palestiny prodej německého zboží do zámoří. [84] Německo profitovalo z této obchodní dohody, která mu přinesla nezanedbatelnou sumu 105 670 241 říšských marek. Naproti tomu *zůstal blokován* majetek Židů, kteří hodlali z Německa odjet do sousedních zemí.

Protože sionisté byli přesvědčeni, že přeškolovací programy mohou znatelně usnadnit osidlování Palestiny, byl v Německu do r. 1936 vybudován hotový systém židovských přeškolovacích táborů.

Ty byly v první řadě určeny pro mladé Židy, kteří ještě neměli určitou profesi a s pomocí přeškolovacích táborů měli získat dovednosti a vědomosti, kterých bylo v Palestině zapotřebí.

Německá vláda a zvláště pak SS podporovaly nejen vlastní vystěhovalectví do Palestiny, nýbrž mu poskytovaly v různých oblastech i praktickou rozvojovou pomoc. SS vojensky cvičily mladé a fyzicky zdatné Židy ve speciálních táborech. V Palestině dokonce vznikly místní skupiny NSDAP. Tajné německo-židovské spojení vedlo např. také k tomu, že lidé jako Adolf Eichmann mohli cestovat do Palestiny. [85]

Vystěhovávat Židů začalo váznout teprve na základě dekretu britských úřadů, který omezoval počet přistěhovalců do Palestiny. Je ostudné, že Britové od palestinského pobřeží odháněli uprchlické lodě, a že při těchto akcích zahynulo kolem 600 Židů.

Stejně tak žalostná je skutečnost, že právě Spojené státy se svými vlivnými Židy a ilumináty v pozadí kladly neustálé překážky do cesty imigraci německých Židů.

Ponechme stranou otázku, *proč* Angličané a Američané neposkytovali žádnou pomoc. Omezíme se pouze na konstatování židovského spisovatele J. G. Burga v knize „Vina a osud“: [86] „Čím více bezpráví musejí Židé ve světě vytrpět, čím více jsou pronásledováni, tím lepší vyhlídky mají sionisté.“

n) Protokoly sionských mudrců

Nemám v úmyslu zabývat se zde nesčetnými publikacemi ohledně „Protokolů sionských mudrců“, přesto však nemohu přejít nic, co je pro čtenáře v naší souvislosti důležité.

Podle všeho originál zmíněných „Protokolů“ vznikl jako stenografický zápis série tajných přednášek. Autor resp. adresáti tohoto dokumentu nejsou s jistotou známi. Všechny indicie

ovšem ukazují, že „Protokoly“ vznikly roku 1897 během různých tajných porad B'nai B'rith konaných souběžně s I. sionistickým kongresem v Basileji. [87] „Protokoly“ obsahují v zásadě plán nahrazení stávajících národních vlád internacionální supervládou, která by řídila celý svět pomocí hrůzy a teroru.

Mnozí v „Protokolech“ spatřují výmysl resp. výplod protižidovských intelektuálů spolupracujících s tajnou policií posledního ruského cara. Curyšský židovský týdeník „Jüdische Pressezentrale“ např. 15. prosince 1933 tvrdil, že „Protokoly“ byly vyfabrikovány r. 1905 ruskou tajnou policií krátce po skončení japonsko-ruské války. To však není věrohodné, protože jejich existence je prokazatelná nejpozději k r. 1901 a s pravděpodobností hraničící s jistotou byly již r. 1897 známy opisy resp. kopie „Protokolů“ ve třech jazycích. Profesor Sergej Nilus, který se v Rusku těšil pověsti vysoce vzdělaného a upřímně věřícího muže, přeložil r. 1901 do ruštiny opis „Protokolů“, který mu byl předán již o čtyři roky dříve. Kromě toho se spolehlivě ví, že carská vláda nikdy neprojevila sebemenší snahu o rozšíření „Protokolů“ ve veřejnosti.

Po přečtení „Protokolů“ se samotná otázka pro jejich pravosti ukáže jako zcela absurdní. Vezmeme-li v úvahu dobu sepsání dokumentu, pak rychle zjistíme, že by se případný padělatel minul povoláním; musel by být skutečným prorokem, protože všechny předpovědi se mezitím staly neoddiskutovatelnou skutečností.

„Protokoly sionských mudrců“, které vyšly tiskem r. 1905, vyvolaly před ruskou revolucí jen poměrně málo pozornosti, avšak překvapující zhroucení této obrovské říše a přítomnost nespočetných Židů mezi revolucionáři měly za následek, že mnozí z těch, kteří hledali vysvětlení katastrofy, je našli uložené právě v tomto politickém dokumentu, který v tak mnoha bodech přesně odpovídal taktice bolševiků.

„Protokoly“ skutečně obsahují exaktní program, který je také neúchylně realizován. Jejich údajný „padělatel“ by prostě musel být fantastickým prorokem, kdyby na začátku 20. století intuitivně předpověděl mj. následující události: I. světovou válku, vytvoření Společnosti národů, zánik evropských monarchií a šlechty, instalaci komunismu v Rusku, světovou hospodářskou krizi r. 1929, II. světovou válku, závody ve zbrojení, vybudování mezinárodní policejní síly (tzv. modré přilby OSN), časté změny vlád v Evropě i dnešní světový chaos.

Podobně psal již ve dvacátých letech německý překladatel a vydavatel „Protokolů“ Gottfried zur Beek: [88]

„Co se od Nilusovy publikace událo, tedy světová válka, povalení trůnu v Rusku, Rakousku-Uhersku, Německu a nyní i ve Španělsku, chaos jako toužebný cíl zednářstva vycházející ze Společnosti národů pod židovsko-zednářským vedením, slovem všechno to dnes vystupuje na povrch s takovou jasností, že jistě není zapotřebí vysvětlovat, proč jsme přeložili a vydali ‘Protokoly sionských mudrců’.“

Dále pak neznámý autor „Protokolů“ předpověděl i přibývajících kriminalitu mladistvých, šíření rozkladných idejí (liberalismus, socialismus), obecný morální propad, sexuální „výchovu“ mládeže, pornografii (postupně pozdvíženou na úroveň průmyslu), přítomnost terorismu v

každodenním životě, tzv. pomoc třetímu světu, postupný zákaz soukromé výuky, legalizaci potratů i totální manipulaci tisku. A nezapomínejme, že to všechno bylo předvídáno koncem 19. století!

Autor „Protokolů“ však nelíčí pouze budoucí události, nýbrž i potvrzuje, že neblahá francouzská revoluce byla rovněž dílem jeho lidí.

Podle něj se také zednářstvo osvědčuje jako ochotný nástroj v rukou skryté vrchnosti.

„Zednářstvo slepě slouží jako kulisa nám a našim cílům, avšak vlastní plán postupu naší moci i její vlastní sídlo zůstanou lidu navždy tajemstvím.“ [89] Kromě toho obsahují ještě „Protokoly“ návody na zmocnění se světového zlata i hospodářství.

Zastánci teze, že „Protokoly“ dala do oběhu tajná carská policie, jsou ovšem konfrontováni s trapnou otázkou: Jak mohla ruská ochranka na jedné straně vypracovat tak fantastický komplot s univerzálním dosahem, který byl schopen zcela změnit tvář světa, pokácet trůny, zničit říše, zorganizovat dvě světové války a strašné hospodářské krize, zmocnit se veškerého zlata světa a ovládnout tisk všech zemí světa - a současně ostudně selhat, když si nedokázala ani poradit s necelými 500 revolucionáři kolem Lenina a Trockého?

Na základě podrobných analýz je tedy jen těžko k uvěření, že by anonymní autor „Protokolů sionských mudrců“ byl „padělatel“; mnohem spíše se jednalo o člověka, který byl skvěle informován o konkrétních plánech. Proto také příliš neudivuje, že se zmíněnému dokumentu dostává v dnešní době mnohem více hodnověrnosti a že o jeho pravosti je přesvědčeno stále více lidí.

o) Změna vědomí lidí

Nyní přejdeme k další velmi důležité součásti strategie skryté vrchnosti, k jejímu celosvětovému vměšování do oblasti tzv. „společenských komunikačních prostředků“ neboli moderně řečeno *masmédií*. Židovsko-zednářská oligarchie se již dávno zmocnila prakticky naprosté kontroly nad rozhlasem, televizí, filmem i tiskem - její vliv na tato média je zcela rozhodující a zvláště dobře je pozorovatelný v případě tisku. Zasloučení univerzálního spiknutí si nepochybně vzali k srdci proslulá slova vysokostupňového židovského zednáře barona Montefiore:

„Zbytečně ztrácíte čas jalovým tlacháním. Dokud nebudeme mít v ruce veškerý světový tisk, není k ničemu nic z toho, co děláte. Pokud se nám nepodaří světový tisk ovládnout, musíme jej alespoň ovlivňovat, chceme-li národy oklamat a spoutat.“

„Protokoly sionských mudrců“ k tomu podávají následující vysvětlení:

Protokol č. 2: „Tisk je v současných státech velmoc, kterou se ovládá veřejné mínění. Jeho úlohou je poukazovat na zdánlivě oprávněné požadavky a stížnosti lidu, rozdmýchávat nespokojenost a nenápadně tlumočit naše intence.

Tisk je zosobněním takzvané svobody. Ale vlády nežidovských států nedokázaly využít veliké moci tisku a proto padl do našich rukou. Tiskem jsme dosáhli obrovského vlivu, a přitom jsme zůstali ukryti v pozadí.

Díky tisku jsme ve svých rukou shromáždili zlato, i když nás jeho získání stálo mnoho slz a krve v našich řadách. Ale každá oběť z naší strany vyváží před Bohem tisíce nežidů.“

Protokol č. 7: „Donutíme vlády nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, které prostřednictvím všemocného tisku zcela ovládáme. Až na několik výjimek, se kterými nemusíme počítat, je tisk skutečně již na nás zcela závislý.

Protokol č. 12: „Žádná zpráva se nesmí dostat na veřejnost, aniž by prošla naší kontrolou. Tohoto úspěchu jsme dosáhli již dříve tím, že všechny zprávy světa jsou dodávány prostřednictvím několika tiskových agentur, které navzájem spolupracují. Tyto agentury brzy přejdou úplně do našich rukou a uveřejní jen takové zprávy, které jim předepíšeme.

Jestliže se nám již dnes podařilo ovládnout veřejné mínění nežidů takovým způsobem, že se na všechny světové události dívají námi nasazenými barevnými brýlemi klamu, a jestliže již nemáme žádné překážky vnikat do toho, čemu nežidé ve své hlouposti říkají státní tajemství, jak to bude vypadat teprve potom, až se v osobě našeho panovníka staneme uznávanými pány celého světa?“

Je snad zbytečné si zde podrobně dokazovat, že masmédia jsou hlavním nástrojem utváření veřejného mínění i formování způsobu myšlení každého jednotlivce. Není také tajemstvím, že úplná kontrola společenských komunikačních prostředků umožňuje žádoucí přípravu mas manipulací jejich myšlenek a vůle. Kdo je pánem masmédií, může navíc i určovat, co a jak si masy mají myslet, může je spolehlivě kontrolovat a řídit podle libosti.

Kdo chce ovládat národy, musí změnit lidi; *nový světový řád* může být vytvořen pouze radikální změnou jejich myšlení.

Podle nejnovější mezinárodní konvence OSN na ochranu práv dětí už rodiče nesmějí mít na jejich duševní rozvoj v zásadě žádný vliv. Rodičům již nadále není dovoleno trestat nějakým způsobem děti za jednání nebo slova, která jsou v rozporu s jejich náboženskou vírou nebo morálním názorem. Je jim rovněž zakázáno jakkoliv ovlivňovat dítě v jeho náboženském nebo morálním postoji! [90]

Právě na tomto příkladu můžeme velice dobře rozpoznat strategii iluminátů - „*osvobození*“ lidí od všech vazeb na rodiče, rodinu a náboženství!

Systém údajného „utváření vlastního názoru“ je ilumináty prosazován do škol a univerzit prostřednictvím UNESCO. Tím je ovlivňován a kontrolován nejen jednotlivec, nýbrž se tak současně i realizuje tolik žádoucí změna stávajících poměrů v politice, společnosti, náboženství, morálce atd.

UNESCO je suborganizací OSN a působí jako mezinárodní úřad pro kulturu a výchovu (mj. i tzv. sexuální osvětu). Touto organizací systematicky šířené a prosazované vychovatelství je tedy jedním z nejmocnějších nástrojů k formování myšlení lidí.

Podle Johannese Rothkranze, [91] který se intenzivně zabývá daným tématem, ilumináti sami již několikrát veřejně vyložili své dílčí plány, aby tím lidstvo poznenáhlu přivedli k myšlence jediné světové vlády.

V listopadu 1940 vyšla kniha s titulem „Město člověka. Prohlášení světové demokracie“. [92] Její pozorná analýza ukazuje, že kniha měla za úkol polozastřeně informovat veřejnost o velkém plánu a ukázat na nezbytnost světové vlády. Lze tam dokonce i vyčíst, že v případě nezbytnosti má být Nový světový řád nastolen násilně. [93]

Není pochyb o tom, že za knihou musela stát mocná organizace a že její distribuce byla pečlivě naplánována; nejenže totiž vyšla současně v USA, Kanadě i Evropě, ale objevila se i ve všech větších knihovnách těchto zemí.

Pozoruhodná je také okolnost, že v knize nebyl uveden žádný autor, a na jeho místě stála jména sedmnácti vydavatelů. Je nápadné a příznačné, že všichni z nich byli tak či onak ve spojení s Chatham House, tajnou společností „Phi Beta Kappa“, [94] CFR, B’nai B’rith nebo dalšími zakonspirovanými organizacemi Rothschildů a Rockefellerů.

V naší době je už trh doslova zaplaven knihami a publikacemi, které dávají najevo dojemnou starost o blaho celého lidstva. Připomeňme si alespoň titul „Ve hře je Země“ zednáře a bývalého Clintonova viceprezidenta Al Gora nebo „Nový světový řád“ Španěla Ramóna Tamamese, člena „Římského klubu“ („Club of Rome“).

U zrodu právě jmenované organizace stála podle všeho rovněž skrytá vrchnost, ale *formálně* ji r. 1969 založili Žid Aurelio Peccei a Alexander King v římské „Academia dei Lincei“. Podle knihy Norberta Homutha „Pozor ekumena!“ [95] byl „Club of Rome“ financován Rothschildy. Wolfgang Borowski ve své knize „Dostane se Lucifer k moci?“ [96] cituje časopis „Politische Hintergrundinformationen“ z 31. ledna 1985: „Podle názoru dr. Oppenheimera, ředitele ‘Římského klubu’, spočívá řešení světového hospodářství, obyvatelstva a výživy v tom, že malá skupina elitních intelektuálů jednotné světové vlády, ‘světová rada moudrých’, bude schopna zajistit světu mír na hospodářském základě.“

„Římský klub“ vydal r. 1991 knihu s názvem „První globální revoluce“. [97] Podle autorů, spoluzakladatelů této elitní organizace Alexandra Kinga a Bertranda Schneidera, má být jejich dílo výzvou k světové solidaritě. Kniha v první řadě vyzdvihuje různé problémy ohrožující lidstvo. Jsou to tzv. populační exploze, jaderné ohrožení, vojenské konflikty i

ostatní hrozby míru, nové choroby atd. atd., tedy vesměs otázky, jimiž se podle názoru autorů musí společně zabývat celé lidstvo ...

„Nadešel čas,“ říká se tam dále. „Pouze když všichni obyvatelé naší planety pochopí, že musí čelit bezprostřednímu nebezpečí v různých rovinách, lze vytvořit všeobecnou politickou vůli, která umožní společnou akci k přežití lidstva.“

V publikaci se soustavně tvrdí, že až dosud obvyklé vlády a instituce již nejsou schopny zvládat problémy v aktuálních dimenzích. Se stávajícími strukturami a způsoby jednání se již údajně nedá spravovat svět, v němž žijeme. Poté, co je čtenáři ukázáno, jak chybně je náš svět řízen kvůli nedostatečnosti národních vlád a vládních organizací, podtrhují autoři znovu nevyhnutelnost přebudování systému Spojených národů (OSN) ...

„Nyní nastal vhodný okamžik k naprosté revizi systému. Většina problémů tísnicích svět musí být postavena pod autoritu OSN.“ Kritické posouzení knihy ukazuje, že máme před sebou jen další z pokusů o koordinaci myšlení a chtění mas i vstřípení jim naléhavosti jediné supervlády.

p) Spojené národy

Bez zbytečného spěchu, ale zato vytrvale a systematicky jsou stavěny „dopravní značky“ k budoucí světové diktatuře, jejímž anticipovaným obrazem jsou Spojené národy (OSN) a jejich nejružnější suborganizace.

Ještě máme v dobré paměti, jak se po tzv. pádu berlínské zdi rozezněly na všech stranách nadšené chvalozpěvy na OSN a jak byla neustále zdůrazňována potřeba využít této organizace jako nejschůdnější cesty pro celosvětové úsilí po míru a bezpečnosti. Španělský list „El pais“ 10. února 1994 na str. 11 psal:

„Není pochyb o tom, že nejlepší cestou k řešení mezinárodních problémů je odvolat se ke světové organizaci, jako je OSN.“

Je vždy dobré vědět, že právě zmíněná organizace děkuje za svůj vznik iniciativě vysokostupňového zednáře, izraelity a rothschildovského agenta plukovníka Edwarda Mandella House. Poté, co se prezident Wilson tímto svým „poradcem“ nechal přesvědčit, jmenoval v září 1916 výbor pod předsednictvím samotného plukovníka, aby připravil „chartu“ světové vlády. Členy výboru byli již zde zmiňovaný zednář Allen Dulles (pozdější šéf CIA) a John Foster Dulles (budoucí ministr zahraničí USA).

„Charta“ však nikdy nespátřila světlo světa a místo světové vlády byla vytvořena pouze Společnost národů

Na shromáždění francouzské velkolóže v roce 1922 bylo řečeno, že hlavním cílem Společnosti národů je pracovat na vytvoření světové federace států. [98]

Po II. světové válce však r. 1948 nastoupila na místo Společnosti národů OSN.

Často můžeme slyšet, že OSN zklame vždy, když má zasáhnout. Jen málokdo však rozpozná, že se zde znovu jedná o lstivou taktiku skryté vrchnosti, protože lidstvo musí být zcela záměrně *zatím* ještě udržováno v stavu politického a vojenského neklidu.

Plány vedoucí ke světové diktatuře jsou jistě ve svých detailech většinou neprůhledné, protože politika skryté vrchnosti je hotovým světem pro sebe. Nicméně OSN zcela viditelně své tvůrce nezklamalo a v současné době se spíše mění ve světový parlament, který *si přivlastňuje stále více rozhodovacích světově politických pravomocí*.

Čtenář by musel být dostatečně informován, aby mohl sám rozpoznat, že všechny viditelné politické události jsou pouze jedna velká „show“ na scéně světa. Nelze ani v nejmenším pochybovat o tom, že není daleko doba, kdy zatím ještě skrývaná supervláda vnutí světu svou vůli.

Lidstvu není jen soustavně sugerováno, že k dohledu nad životním prostředím potřebuje „velkou radu“ (přirozeně OSN), nýbrž je mu i soustavně vtlačováno do hlavy, že hlavní problém spočívá v přelidnění naší planety. Proto prý musí být růstu počtu lidí učiněna přítrž; pokud ne, pak světové obyvatelstvo dosáhne v roce 2050 10 miliard. A to je, jak mnozí tvrdí, příliš mnoho.

Ohledně této záležitosti navrhuje zednář Ramón Tamames ve své nejnovější knize definitivní program Fondu OSN pro aktivity obyvatelstva (UNFPA). Požaduje v něm, aby se cílem Organizace spojených národů stala redukce světové populace na dvě až čtyři miliardy! [99]

q) AIDS

Ve veřejnosti houževnatě koluje pověst, že mnoho nových chorob jako např. vůči antibiotikům odolný typ tuberkulózy, zcela nový druh cholery, smrtící streptokoková infekce, vražedná hemeroidální horečka, tzv. „virus hanta“, který se před nedávnem objevil v USA i již proslulý AIDS - slovem že všechny tyto i další dosud neznámé choroby jsou vyvíjeny v laboratořích, a to nejen proto, aby lidstvo udržovaly v neklidu a strachu, nýbrž i kvůli zredukování počtu obyvatel naší planety.

Podívejme se nejprve kriticky na onemocnění AIDS, jehož název je utvořen zkratkou slov „Acquired Immune Deficiency Syndrome“.

AIDS sám nevede k smrti, avšak onemocnění působí zhoubně na tělesný imunitní systém organismu. Následkem chybějící ochrany pak pacient s AIDS vlastně umírá na první libovolnou infekci.

V roce 1981 byl oficiálně oznámen první výskyt této nejnebezpečnější epidemie století.

První případy AIDS byly registrovány u skupin homosexuálů v New Yorku a Los Angeles. Průběh onemocnění newyorských pacientů se podobal rakovině začínající poškozením pokožky a končící rozkladem vnitřních orgánů, zatímco oběti v Los Angeles umíraly na vzácně se vyskytující formu zápalu plic.

Jak přibývalo úmrtí a symptomy obou forem AIDS se začaly objevovat v celé zemi, začal tisk mluvit o ohrožení homosexuálů touto novou chorobou. Když se však začala epidemie šířit i mezi narkomany, lidmi náchylnými ke krvácení i mezi Haitťany, panika a zmatení v masmédiích ještě vzrostly. Co měly společného tyto čtyři infikované skupiny?

Jedna z nejměšnějších teorií o původu AIDS, která však byla po jistou dobu brána zcela vážně, je tzv. teorie „afrických opic“. Tvrdilo se, že první výskyt infekce byl zjištěn v Africe u lidí pokousaných opicemi, které byly nositelem viru AIDS. Rovněž se říkalo, že někteří lidé jedli maso z infikované opice. Dokonce se objevila i legenda, že nějaký Afričan měl sexuální styk s nakaženou opicí, potom chorobu přenesl na bílého Severoameričana, s nímž měl homosexuální poměr, a ten AIDS dále rozšířil mezi sobě rovnými.

Vzdor neschopnosti virologů uvést nějakou dřívější paralelu mezi takto řídkou primární infekcí s virem AIDS se však mezitím zmíněné teorii dostalo oficiální platnosti a dr. Robert Gallo ji prezentoval takto: „AIDS vznikl v Africe mezi opicemi, z nichž se přenesl na několik haitských profesorů. Ti jím pak dále nakazili haitské prostitutky a homosexuály, od nichž se konečně nemoc dostala do obdobných kruhů v Americe.“

Brazílie byla druhou zemí, kde se AIDS vynořil, a netrvalo dlouho, kdy epidemie doslova zpustošila střední Afriku, kde však kupodivu téměř žádný z infikovaných nebyl homosexuální.

Počet obětí AIDS v Africe je doslova otřesný. V některých zemích kontinentu je dnes 50 až 80 procent nemocničních lůžek obsazeno nemocnými AIDS. Světová zdravotnická organizace Spojených národů, která registruje rozšíření této choroby po celém světě, nás nenechává na pochybách o tom, že to všechno představuje pouze příslušný vrcholek ledovce. Třetina obyvatel Afriky je v průběhu příštích deseti let odsouzena k smrti následkem této choroby.

V jihoafrickém Johannesburgu vycházející list „Saturday Star“ roku 1992 referoval o přesvědčení mnoha lidí, že AIDS je tajnou machinací Západu k oslabení Afriky resp. vynálezem bělochů k zastavení míry porodnosti černého obyvatelstva tohoto kontinentu.

Noviny „The Patriot“ v New Delhi 4. července 1984 psaly: „AIDS je prostředkem chemicko-biologického způsobu vedení války, který byl vyroben v ‘Chemical Biological Warfare Laboratorium’ americké armády ve Fort Detricku u Fredericku ve státě Maryland.“

V newyorském listu „Native“ byl přetištěn dopis nejmenovaného člověka, který udal, že ve výše jmenované laboratoři ve Fort Detricku pracoval. Pisatel tvrdil, že virus byl na základě tajného rozhodnutí vlády úmyslně přenesen na homosexuály, aby tak byli infikováni AIDS. Projekt se měl nazývat „Operation Firm Hand“ („Operace pevná ruka“). [100] Ruský časopis „Literaturnaja Gazeta“ přetiskl 30. října 1985 výše citované tvrzení indického listu „Patriot“.

Vláda Spojených států to přirozeně ihned dementovala s tím, že se jedná o antiamerickou propagandu.

Pokud však byl virus AIDS skutečně uměle vytvořen v laboratořích a za smírnou oběť byli vyhlédnuti homosexuálové, jak se potom mezi takové lidi dostal?

V knize „Tajené a potlačované. Vůdčí idea a skrytá historie.“ [101] G. J. Krupey prohlašuje, že se možná odpověď skrývá za akcí Národního zdravotního úřadu USA proti hepatitis B, jež byla ukončena v listopadu 1978 v New Yorku. [102] Kandidáti, kteří se očkování zúčastnili, byli vesměs muži ve věku mezi 20 až 40 lety. Kniha Wavese Fostera [103] dokazuje, že homosexuálním kandidátům byla aplikována jiná očkovací látka než ostatním a že to bylo provedeno s 1040-1085 homosexuály. O dva měsíce později, v lednu 1979, byly zaregistrovány první případy AIDS. Do r. 1981 onemocnělo na AIDS 25 až 50 z homosexuálů, jimž bylo naočkováno toto pochybné sérum. V roce 1982 bylo ve městech Chicago, Denver, St. Louis a San Francisco očkováno dalších 1 402 homosexuálů. [104]

Jestliže však byla příčinou AIDS zmíněná očkovací akce mezi homosexuály, jak si potom vysvětlit epidemii AIDS v Africe? Již zde zmíněná kniha „Tajené a potlačované ...“ na str. 236 říká, že příslušný virus se dostal do Afriky prostřednictvím Světové zdravotnické organizace OSN v rámci jedné série očkovacího programu proti neštovicím, aby se tak počet světového obyvatelstva snížil na snadněji ovladatelné množství. List „London Times“ z 11. května 1987 přinesl na titulní straně následující zprávu: „Očkování proti neštovicím jako rozbuška AIDS. - Očkovací program byl prováděn a úspěšně dokončen v Africe v sedmdesátých letech prostřednictvím Světové zdravotnické organizace. AIDS jsou *nejvíce zamořeny právě ty oblasti*, kde Světová zdravotnická organizace prováděla svůj program očkování proti neštovicím.“

Bulletin Světové zdravotnické organizace OSN z roku 1972 dokazuje zájem tohoto institutu na selektivním působení virů na imunitní a obranné funkce lidského organismu. [105] Znamená to tedy, že se rovněž Světová zdravotnická organizace nachází pevně v rukou skryté vrchnosti? Odpověď na to najdeme přímo u jejího ředitele Brocka Chilsoma:

„K uskutečnění světové vlády je nezbytné eliminovat z myšlení lidí individualismus, loajalitu k rodině, národní vědomí a náboženská dogmata.“ [106]

V proslulé dokumentaci „Monkey Bussines“ vypovídá profesor, který svého času spolupracoval na vývoji viru AIDS, protože se domníval, že by se mohl uplatnit v případě války. Podle něj se nepozorností dostal virus z laboratoře a kvůli vyhnutí se odpovědnosti pak Američané vymysleli nám už známou historku o přenesení viru prostřednictvím opic v Africe.

Roku 1986 vydali odborníci na virologii a mikrobiologii Lilli a Jacob Segalovi brožuru o 52 stranách s titulem „AIDS, nikoli z Afriky importované, nýbrž doma v USA vytvořené zlo“, která se pak rozšířila v afrických zemích s úředním jazykem angličtinou. Jacob Segal později tvrdil, že jej 10. října 1986 navštívili dva agenti CIA, kteří mu sdělili znepokojení z odhalení lži o původu AIDS. Státní departement poté připustil, že k Segalovi poslal dvě osoby, ale prý pouze proto, aby jej upozornily na (údajné) omyly v jeho informační brožuře ... [107]

Je velice podezřelý, že pouhý rok po začátku pátrání po skutečném původu AIDS najednou objevil jako jeho příčinu zcela zvláštní virus HIV (Human Immunosuppressive Virus) tentýž dr. Robert Gallo, který před časem pustil do oběhu nám už známou teorii o příčině vzniku onemocnění AIDS. Zbývá dodat, že zmíněný dr. Gallo spolupracoval s „Biological Warfare Labor“ ve Fort Detrick, tedy s institutem, který byl podle všeho skutečnou kolébkou AIDS. [108]

Existují příznaky skutečnosti, že v hlavách mnoha vědců již dlouho straší viry podobné AIDS. Dr. MacArthur byl jedním ze tří vědců, kteří 9. června 1969 vystoupili před výborem amerického Kongresu, aby vyložili svůj názor na další vývoj programu chemických a biologických zbraní pro armádu USA.

MacArthur tehdy mimo jiné prohlásil, že přední biologové mohou být během pěti až deseti let schopni vytvořit mikroorganismus, který by byl zcela odolný vůči imunologickým i terapeutickým obranným mechanismům. Zmíněný mechanismus se navíc bude zcela odlišovat od všech dosud známých organických původců choroby a v přírodě se nevyskytuje. [109]

Může to být náhoda, ale podle všeho MacArthur již tehdy mluvil o původci choroby, který byl identický s pozdějším virem AIDS.

Komu výše řečené stále ještě nestačí, ten by měl vědět, že rovněž i „Protokoly sionských mudrců“ z roku 1897 mluví o naočkování nakažlivých chorob. V 10. protokolu se říká doslova: „Musíme proto celý svět rozeštřívát hádkami, nesváry, zápasy, nenávisť a velkou bídou, musíme vyvolávat hladomor a *očkovat choroby*, takže nežidům potom jako cesta z bídy zůstane jediné východisko: touha po našich penězích, to jest po naší vládě.“

r) Nová náboženská hnutí

Není právě tajemstvím, že skrytá vrchnost již od minulých století podporuje nejrůznější destruktivní sekty a početné z nich dokonce sama vytvořila.

Jedním z mnoha jejích cílů je připravit metodami psychologické manipulace stoupence sekt o duchovní svobodu, podrobit je naprostému psychickému zotročení a tím je učinit poddajné vůči „vedení“ sekty. U některých sekt se dokonce průběžně a systematicky shromažďují experimentální zkušenosti s tím, jak dalece se „věřící“ nechají bez odporu ovládat. Nadcházející světová diktatura potřebuje nakonec pouze mírumilovné, pracovitě, poslušné a otrocké občany. Vedle psychologické přípravy lidstva na nový světový řád je jedním z dalších hlavních cílů těchto centrálně řízených sekt rovněž i podkopávání důvěry v křesťanství a především ke katolické církvi. (heslo: sekty)

Ustavičný a nepřetržitý boj skryté vrchnosti proti církvi máme potvrzen i v následujícím výňatku z textu, který vyšel 15. března 1901 v novinách „Wiener Deutsche Zeitung“ a je identický s obsahem brožury „Rabín o gojimech“, která byla předchozího dne předmětem rozpravy v rakouském říšském sněmu:

„Všemi prostředky musíme co nejvíce omezit vliv křesťanské církve, která byla odjakživa naším největším nepřítelem. Za tím účelem musíme vzbudit v srdcích jejích věřících svobodomyslné touhy, zavést pochybnosti, rozkol a náboženské hádky.“

Již zde citované „Protokoly sionských mudrců“ to ve 4. části vyjadřují takto: „Proto musíme podrýt každou víru, především odstranit z mysli křesťanů víru v Boha a nahradit ji materiálními úvahami a potřebami.“

Je vcelku veřejně známo, že mezinárodní vysoké finance dávají k dispozici pozoruhodné částky na podporu rozšiřování nespočetných destruktivních sekt, a že mnohé z nich vůbec fungují jen díky trvalým a vydatným finančním injekcím. *Těsné vztahy mezi skrytou vrchností a destruktivními sektami jsou mimo jakoukoli pochybnost.* Každý, kdo se podrobněji tímto tématem zabývá, narazí dříve či později na klany Rothschildů a Rockefellerů.

Tak např. r. 1970 vypracovali Rockefellerové plán nahrazení katolické církve v Jižní Americe „církve“ typu „Mun“ a Hare Krišna“. [110]

Rockefellerovská banka nejenže poskytla neobyčejně významný úvěr Korejci japonského původu *Sun Myung Munovi*, vůdci tzv. „církve sjednocení“, nýbrž i podpořila obrovskými částkami mormony. [111]

Mimo to je také pozoruhodné zjištění, že Joseph Smith junior, zakladatel sekty mormonů, velmi brzy vstoupil k zednářům spolu s největší částí svých přívrženců. [112] Smithovi se dostalo formálního zasvěcení v Sigtu 15. března 1842 a již příští den byl přijat do 33. stupně skotského obřadu. Od toho okamžiku se sekta mormonů změnila v tajnou společnost se stejnými symboly, pokrevními svazky i strašlivými tresty, jimiž byl postižen každý, kdo by se odvážil vyrazit „tajemství templu“. Skutečně také lze v mormonských svatyních vidět typické symboly zednářstva: trojúhelník, úhlovou míru, kružítko atd. Joseph Smith ve jménu pravého křesťanství obnovil pohanská mystéria v zednářské podobě! [113]

Pepe Rodriques ve své studii „Moc sekt“ [114] dokazuje, že Rockefellerovská CIA stála v pozadí vedení určitých sekt. V rámci výzkumů na téma kontrola myšlení a zneužívání drog autor narazil také na některé projekty CIA jako „Bluebird“, „Artichoke“ a „Mkultra“, které byly z taktických důvodů zařazeny mezi jiné podniky. Některé sekty byly CIA bezostyšně používány jako pokusní králíci. Sekta „Chrám národa“ Jima Jonese stála podle všeho na seznamu projektu „Mkultra“. [115]

Jim Jones žil v letech 1961 až 1963 v Brazílii. Bez peněz se i s celou rodinou usadil v luxusním domě, vyslanectvím USA byl bohatě zásobován vším potřebným, a často navštěvoval místní ústřednu CIA v „Belo Horizonte“. Svým sousedům tvrdil, že pracuje pro

americké námořnictvo. Když se r. 1963 vrátil do Spojených států, disponoval 10 000 dolary, s nimiž založil první „People's Temple“ v kalifornském Ukiahu. [116]

Lawrence „Larry“ Layton, „pistolero“ Jima Jonese, který si nechal říkat „reverend“, byl vnukem židovského bankéře Huga Philipse, jehož bankovní dům již v minulém století úzce spolupracoval s Rothschildy. Podle Joaquina Bochaca, který se tímto tématem velmi podrobně a kriticky zabýval, poskytla Philipsova rodina sektě 250 000 dolarů. [117]

V zájmu úplnosti našeho přehledu je třeba ještě dodat, že mezi zednáři 33. stupně nejsou pouze vůdci mormonů, nýbrž i pohlaváři ostatních sekt, jako např. „evangelista“ Billy Graham. Pokud jde o něj, je až do očí bijící, jak často se objevuje v blízkosti vládců i prezidentů USA. Totéž platí o již zemřelém Herbertu W. Amstrongovi, zakladateli sekty „Skutečná pravda“.

Jedním z největších nebezpečí pro křesťanství ze strany skrytých sil, které určují světové dějiny, je bezesporu „New Age“. Celé nepřehledné hnutí tvoří komplikovaná síť autonomních organizací, které své skutečné cíle skrývají za dobře znějící neutrální pojmy jako třeba úsilí po novém a lepším světě. Hnutí se neprezentuje pouze bezpočtem knih a dalších publikací - týdně vychází kolem 50 nových titulů -, nýbrž i pořádáním kurzů uvolňování, jógy, zen a pod. Kromě toho ještě propaguje a šíří tzv. „New Age Music“ a organizuje náborové a propagační akce v kulturních centrech, divadlech atd. Hnutí se také snaží o prohloubení spolupráce všech ekologických, feministických a pacifistických skupin, které protestují proti současným společenským poměrům. Duch New Age vane z rozhlasu i televize a hnutí má k dispozici také specialisty na okultismus, parapsychologii, alternativní medicínu a podobně.

Jak jsme si již řekli, právě ideologie „New Age“ představuje jednu z nejhorších hrozeb pro křesťanskou víru. V posledních letech se mnozí představitelé hnutí dokonce snaží stavět na roveň katolickému duchovenstvu. Kvůli propašování ducha „New Age“ a jeho gnostického učení do církve jsou mj. s oblibou zváni katoličtí kněží a hodnostáři na různé mezinárodní konference, přičemž je jim hrazena cesta, pobyt atd. ...

s) Co přinese budoucnost?

Mezi některými význačnými katolickými teology i dalšími experty koluje přesvědčení, že je připraveno množství programů, aby s jejich pomocí lidstvo již velmi záhy akceptovalo „Nový světový řád“.

Po rozhovorech s několika bývalými členy iluminátské hierarchie i vlastním rozsáhlém bádání předložil počátkem r. 1991 Fritz Springmeier ve své knize „Buďte chytří jako hadi“ následující přehled potenciálních cílů skryté vrchnosti do r. 1999:

Decimování světové populace šířením smrtících chorob; rozdávání již skladovaných jedovatých sladkostí (Van Dynn) dětem k témuž cíli; odstranění z pozic těch osob, které mají nějakou moc, ale nechťjí spolupracovat; podvrácení případně ještě stále vzpurných vlád; dovršení likvidace křesťanství; zavedení krátké periody masové anarchie; získání ještě důkladnější kontroly všech lidských činností; otřesení světového hospodářství; vyvolání války v Jižní Americe prostřednictvím drogových králů; bezvýhradná kontrola všech jaderných zbraní; nový konflikt na Středním Východě, a konečně v případě potřeby jako poslední krok k světové diktatuře i rozpoutání třetí světové války, která by měla být vedena především v Evropě.

Stále zřetelněji se ovšem rýsují i další zločinné machinace iluminátů. Již brzy budeme svědky světa bez hotových peněz. V Evropě i USA byly odhaleny tajné plány na celosvětový měnový systém, který by měl být řízen jediným supercomputerem. Současný světový měnový systém tedy v budoucnu úplně zmizí.

Nový elektronický systém „převodu peněz“ není ničím jiným, než nástrojem mocné a dokonalé kontroly obyvatelstva v rukou skryté vrchnosti. K nasazení zcela připravený systém je zatím držen v záloze jen z taktických důvodů; po jeho spuštění rovněž ztratí význam kreditní karty, čipové karty atd., o nichž se již nyní tvrdí, že jsou příčinou mnoha problémů. Ztratí-li ji majitel nebo je-li mu odcizena, nemůže si nic koupit, a vyhotovení nové karty přece trvá tak dlouho ...

Aby se tedy nový systém prosadil, mají být všichni občané světa zákonem přinuceni nechat si umístit na čelo nebo na pravou ruku neviditelné registrační číslo. Pak už jen stačí všude nainstalovat infračervené senzory, které neviditelnou značku umějí přečíst. Příslušné pokusy již byly s naprostým úspěchem provedeny!

V USA nejenže již před více než deseti lety po kratší dobu obíhaly vládní šeky s textem „k vyplacení tohoto šeku se příjemce musí prokázat značkou na pravé ruce nebo na čele“, nýbrž byly nedopatřením v oběhu i formuláře žádostí o vystavení pasu s obdobným zněním. [118]

V Bruselu je již postaveno obrovské výpočetní středisko s názvem „Šelma“, které bylo zřízeno k registrování a kontrolování veškerého obyvatelstva světa. Gigantický computer je naprogramován tak, aby mohl zpracovávat výše zmíněná neviditelná znamení na čele nebo na pravé ruce.

Bruselská „Šelma“ má umožnit (a ovšem také hlídat) jakýkoli nákup a prodej těch, kteří nosí zmíněné znamení. Všechny ty, kdož se budou jeho přijetí vzpírat a tím odmítnou spolupracovat na Novém světovém řádu, čeká nejen náboženská, společenská a politická izolace, nýbrž i tak říkajíc finanční šach mat. Jejich bankovní konto computer jednoduše zablokuje a nebudou už moci nic koupit nebo prodat - jsou odsouzeni k smrti ...

Pro mnohé bude překvapením, až se náhle naplní to, co bylo v Bibli již dávno předpovězeno:

„I uviděl jsem z moře vystupovati šelmu ...“ (Zj 13,1).

„A uviděl jsem jinou šelmu, ona vystupuje ze země ...“ (Zj 13,11).

„I působila k tomu, aby všichni, malí i velicí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati, leč kdo by měl znamení ...“ (Zj 13,16 a dále).

„A jiný anděl, třetí, následoval po nich, volaje hlasem velikým: ‘Bude-li kdo klaněti se šelmě a obrazu jejímu a přijme-li znamení na čelo své nebo na ruku svou, bude také píti z vína hněvu Božího, které bude smíšeno v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou před anděly svatými a před Beránkem’ ...“ (Zj 14,9 a dále).

Jak dokazují průzkumy prováděné institucemi pro výzkum tzv. „veřejného mínění“, myšlenka světové vlády nabývá všude půdy pod nohama. Podle všeho uměle vytvářené hrozby války, permanentní politický neklid, nestabilita, atd. začínají konečně přinášet ovoce. Lidstvo bude již brzy ochotno kvůli míru a klidu ke všem obětem - masy nakonec samy požádají o světovou vládu.

Jenom toho, kdo nevidí nebo spíše nechce vidět, může zarazit to, co k tématu říkají údajně padělané „Protokoly sionských mudrců“:

Protokol 10: „Až provedeme státní převrat, řekneme lidu: ‘Až dosud šlo všechno špatně, všichni trpěli. My ale odstraníme příčiny vašeho utrpení, kterými jsou národnosti, hranice a různé státní měny. Jistě, můžete nás odsoudit, ale bude váš odsudek spravedlivý, když ho vynesete dříve, než nám dáte možnost, abychom ukázali své dobré úmysly?’ Potom nás uvítají s jásotem a ponesou nás triumfálně na ramenou.“

Vysokostupňový zednář Edward Mandell House ve své knize „Důvěrné listiny“ [119] říká následující: „Vytvoř problém na mezinárodní úrovni a pak nabídni jeho řešení, které nejlépe odpovídá tvým cílům.“

Byť by i snad to, co jsme se v této kapitole dozvěděli, mohlo mnohému připadat neuvěřitelné, je přesto naléhavě třeba se nad tím zamyslet. Nikdo totiž nemůže obejít otázku, zda lze jednoduše přihlížet existenci organizace, která celý svět ovíjí pevnou a neuvěřitelně komplikovanou sítí tvořenou souhrou rodinných vazeb, obřích koncernů a holdingů s více či méně zakonspirovanými filiálkami a miliardovými „dobročinnými fondy“ s mocenskou sférou téměř všech národních vlád. Věci totiž dnes zašly již tak daleko, že tyto vlády vědomě či nevědomě poslouchají příkazy stínové světové vlády.

Mělo by nám tedy být zcela jasné, že prostě *musíme počítat s ustavičnou činností děsivě mocné organizace, představující v pravém smyslu skrytý superstát, internacionální superstát bez státní příslušnosti, sledující své vlastní komplikované cesty*. Jeho činností se rychle blíží konec svobody národů a tím i svobody jednotlivce.

Chci věřit, že tato kapitola bude varováním těm, kdo ještě mají oči k vidění a uši k slyšení.

Dále už nebudu čtenáře s tématem skryté vrchnosti unavovat, ale znovu a důrazně opakuji, že tato „předmluva“ byla nezbytná, protože je v naší zprávě o Svědcích Jehovových stěžejní.

V dalších souvislostech pak čtenář sám nahlédne, že sekta Svědků Jehovových - stejně jako další nová náboženská hnutí - je *těsně a nedělitelně spjata se spiklenci nadcházející světové diktatury*.

V originále *Los Amos del Socialismo*, Bogotá 1986.

Společnost je zbudována podobně jako iluminátský řád. Jméno *Společnost kulatého stolu* byla po I. světové válce změněna na *Chatham House*.

K zasvěcencům vnitřního kruhu *Společnosti kulatého stolu* patřili resp. patří mj. Rothschildové, Rockefellerové, lord Balfour, Bertrand Russell a další.

Podle tehdejšího německého pravopisu (das) rothe Schild = rudý štít; p. překl.

V originále *The Rise of the French Rothschild*.

W. Smit, *Israel*, Bussum 1979, str. 64.

Dnes se banka Kuhn, Loeb & Co. jmenuje Chase Manhattan Bank.

David Ferrar, *The Warburgs*, New York 1974, str. 17.

Ve většině zemí používali Židé rodinných jmen teprve do začátku 19. století; předtím jim to nebylo dovolováno. Kvůli identifikaci si dávali jména, vztahující se k místu nebo městu, kde žili, případně k vykonávanému povolání.

V originále *The Merchant Bankers*.

Židovská rodina Oppenheimů založila r. 1798 první banku v Kolíně nad Rýnem. Mendelsohnové byli majiteli nejvlivnější berlínské banky, na níž se později Warburgové podíleli.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1971, str. 43.

Byl to Mandell House, který přiměl prezidenta Wilsona k povolání Paula Warburga do čela Federal Reserve Bank. Je jasné, že představitel a věčný chránělec Rothschildů plukovník House nebyl pouze pravou rukou prezidenta Wilsona, ale také jeho levou rukou, mozkiem, a alfou i omegou jeho vůle. Stejně zřejmé jsou i jeho vztahy k Warburgům, Schiffům a domu Kuhn, Loeb & Co.

Prodej omamných prostředků tehdy nebyl zakázán.

„Trust“ představovala sdružení velkých průmyslových a obchodních firem, která se vždy specializovala na danou skupinu výrobků. Taková sdružení byla hospodářsky mimořádně

mocná a monopolně ovládala trh, takže vzniklo tak těsné propojení důležitých obchodníků „trustů“ s předními vládními politiky, že se dělicí čára mezi nimi prakticky ztrácela.

Lóží se rozumí zvláštní místnost nebo prostor, kde se odbývají zednářská shromáždění.

Andries van de Abeele, *De Kinderen van Hiram*, Brussel 1991, str. 268 a dále.

V originále *Le Pouvoir Occulte*.

V originále *La masonería en Madrid*.

V originále *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, vydání z r. 1871, novotisk 1966.

Míněn G. Bush starší, členství G. Bushe mladšího v zednářském spolku je téměř jisté; pozn. překl.

Mnozí autoři tvrdí, že není zednář. To však není vůbec jisté. V časopisu *New Age* z dubna 1988 je fotografie, ukazující předávání 33. čestného zednářského stupně Reaganovi. Jména Lincolna, Eisenhowera a Kennedyho na seznamu chybějí. Eisenhowerovi rodiče byli Svědci Jehovovi.

CIA je kontrolována prostřednictvím Rockefellerů.

V originále *El Auge y el Ocaso del Imperio Español en América*.

Ve španělské verzi *El Judío, el Judaísmo y la Judaización de los Pueblos Christianos*.

Citováno podle: José Antonio Vaca de Osma, *La Masoneria y el Poder*, Barcelona 1992, str. 61.

Léon de Poncins, *Hinter den Kulissen der Revolution*, Berlin 1989, str. 51.

V originále *Weltfreimaurerei - Weltrevolution - Weltrepublik*, München 1919.

Citováno ze španělské verze *Los Peligros Judío-Masonicos*, Mexico 1922.

José Antonio Vaca de Osma, *La Masoneria y el Poder*, Barcelona 1992, str. 86.

Copin-Albancelli, *Le Drame Maçonnique ou La Conspiration Juive Contre Le Monde Chrétien*, Paris, str. 51.

José María Caro Rodríguez, *El Misterio de la Masonería*, Santiago 1988, str. 282.

E. Barbier, *Les Infiltrations Maçonniques dans l'Église*, Paris 1910, str. 118.

Srv. Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen. Band 1: Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach 1991, str. 44.

V originále *Eine Generation im Banne Satans*, Frankfurt 1990, str. 3.

Tamtéž.

World Alliance of Young Men's Christian Associations (Y.M.C.A) je mezinárodním a interkonfesním sdružením křesťanských svazů (pouze mužů). V popředí stojí snaha o jednotu náboženství (ekumenismus). Je třeba vycházet z toho, že tato organizace je - vedle ostatních - výkonným orgánem zednářského plánu na vytvoření supercírkve, která by měla neutralizovat různá vyznání a náboženství.

Srv. Norbert Homuth, *Vorsicht Ökumene!*, Nürnberg 1986, str. 10 a dále.

Fritz Springmeier, *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 423.

Srv. Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen. Band 1: Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach 1991, str. 81.

Srv. tamtéž, str. 92.

Curtis B. Dall, *Amerikas Kriegspolitik: Roosevelt und seine Hintermänner*, Tübingen 1975, 279. - Rovněž podle knihy Fritze Springmeiera *Be Wise as Serpents* (Lincoln 1991, str. 454) je to CFR, kdo skutečně vládne Spojeným státům.

Gottfried Feder, *La Lucha Contra las Altas Finanzas*, Bogotá 1988, str. 154.

Joseph Retinger byl synem zámožné židovské rodiny z Krakova. Po studiích v Paříži přesídlil do Londýna, kde jej pojilo přátelství s Rothschildy a Mandellem Housem. Pokud jde o prince Bernharda z Lippe, byl před nějakým časem „hozen přes palubu“ z důvodů, které jsou známy pouze skutečným držitelům moci; v médiích se jeho jméno dávalo do souvislosti s mezinárodní korupční aférou „Lockheed“.

Srv. Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen. Band 1: Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach 1991, str. 87.

Joaquim Bochaca, *Les Protocols de los Sabios de Sión 1898-1990, ¿Apocrifos? ¿Autenticos? ¿Profeticos?*, Bogotá 1990, str. 486.

Rabino Meir Kahane, *La Historia del Jewish Defence League*, Madrid 1975, str. 59.

V originále *Die echten Protokolle der Weisen von Zion*, U.Bodung-Verlag Erfurt 1935, str. 127

V originále *Encyclopaedia Judaica*.

Joaquim Bochaca, *Les Protocols de los Sabios de Sión 1898-1990, ¿Apocrifos? ¿Autenticos? ¿Profeticos?*, Bogotá 1990, str. 274.

E. Smid, *Bestaat er een Plan?*, Amsterdam 1980.

Vysokostupňový zednář Lejba (Levi) Davidovič Bronstein alias Lev Trockij byl jednou z klíčových postav ruské revoluce. S pomocí dalších rusko-židovských revolucionářů připravil svržení carského režimu.

V originále *Occult Theocracy*, California 1931.

Rakovskij byl bulharsko-židovský lékař sympatizující s Leninovými teoriemi. Kvůli obtěžování bulharskými úřady odešel později do Ruska. Sehrál tam významnou roli při bolševické revoluci na Ukrajině, kde působil r. 1919 jako prezident regionální vlády. Později byl sovětským vyslancem v Paříži. Podle knihy *Die echten Protokolle der Weisen von Zion* (Erfurt 1935, str. 175) Ulricha Fleischhauera měla japonská válka za účel svržení carského režimu v Rusku. Rovněž historik John Toland v knize *Adolf Hitler* (Amsterdam 1977, str. 830) prohlašuje, že válka mezi Japonskem a Ruskem (1904-1905) byla financována bankovní skupinou Kuhn, Loeb & Co.

V originále *Wer regiert die Welt?*, Leonberg 1986, str. 66.

V originále *None Dare to Call it Conspiracy*.

Zmíněná transakce byla odhalena během zasedání amerického Kongresu, když se projednávaly podivné kompromisy s Rusy. Register-Nr.: HJ 8714.U5.

V originále *The World Order*, str. 65.

Německem získané úvěry v letech 1924 až 1930 byly dvaapůlkrát větší než skutečně zaplacené reparační.

N. Poulantzas, *Fascisme et Dictature*, Paris 1986, str. 207.

V originále *Spanischer Sommer*, Affaltern 1948, str. 174.

Dále ještě uvidíme, že vysoké finance ještě před svým financováním Hitlera za účelem kontroly Německa podporovaly německé komunistické hnutí.

Gerhard Müller, *Hinter den Kulissen des Weltgeschehens*, Pähl 1982, str. 181.

Rakovského protokoly jsou přetištěny v: Des Griffin, *Die Herrscher. Luzifers 5. Kolonne*, Leonberg 1980, str. 307.

V originále *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 221.

Jak již byla zmínka, dostal John Foster Dulles úřad státního tajemníka a jeho bratr se stal ředitelem CIA. Je ovšem dobré vědět, že bratři Dullesové pocházeli ze známé švýcarské rodiny, která zavedla skotský zednářský ritus ve Spojených státech. John Foster Dulles byl ženatý s Janet Pomeroy Averyovou z Rockefellerovy rodiny.

V originále *Wall Street and the Rise of Hitler* a *The World Order*.

V originále *America's Secret Establishment*.

Je třeba vzít v úvahu, že tehdy Hitler ještě neměl podporu německých průmyslových magnátů.

Podle židovského historika Nathana M. Pollocka, *The Jews That Aren't*. San Diego Union, 28. srpna 1966. Srv. také židovského historika v Oxfordu Martina Gilberta, *Jewish History Atlas*, Collier Books 1976, str. 23 a dále.

V originále *Rom oder Jerusalem*.

V originále *Der Judenstaat*.

V německé verzi Jack Bernstein, *Das Leben eines amerikanischen Juden im rassistischen, marxistischen Israel*, Steinkirchen 1985, str. 17.

Židovští zednáři Hirsch a Montefiore byli spřízněni s Rothschildy a rovněž byli členy jeho bankovní skupiny.

Jedním z jeho nástupců ve vedení *Světové sionistické organizace* byl Otto Warburg.

Srv. Nina Baker, *The Story of Theodor Herzl*, New York 1950, str. 84.

Sir Arthur James Balfour byl politik pověřený řízením zahraničních věcí své země. Byl to anglický konzervativce, vehementní sionista a prominentní člen zednářstva.

Chaim Weizmann byl v letech 1916 až 1919 vedoucím laboratoří britské admirality. Podle německého historika Ulricha Fleischhauera (*Die echten Protokolle der Weisen von Zion*, Erfurt 1935) objevil jedovatý plyn, který byl v I. světové válce použit na německé frontě. Weizmann byl také v obdobích 1921-1931 a 1936-1946 předsedou Mezinárodní sionistické federace. Při založení státu Izrael byl vybrán za prvního prezidenta a znovu zvolen r. 1951. Weizmann byl blízkým přítelem Felixe Warburga, přesto se s ním vždy názorově neshodoval, a často jej navštěvoval v jeho sídle na Páté avenue v New Yorku.

Cit. podle: Fritz Springmeier, *The Top 13 Illuminati Bloodlines*, Lincoln 1995, str. 184.

Tolik židovský historik Nathan Pollock, *The Jews That Aren't*, San Diego Union, 28. 8. 1966.

The Essential Talmud.

V originále *Universal Jewish Encyclopedia*.

Všechny citáty z Nového zákona podle: *Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista*, překl. dr. Jan. L. Sýkora, Praha 1946; p. překl.

Seznam zboží, které na základě dohody Haavara putovalo do Palestiny: pivo, cihly, mramorové výrobky, porcelán, hygienická zařízení, železné, ocelové a hliníkové výrobky, fotoaparáty, přístroje a vybavení pro lékaře, zubaře, optiky a zvěrolékaře, elektrické kabely, dráty, žárovky, motory a generátory, šicí stroje, bavlna, hračky, papír, traktory a automobily, zlatnické zboží atd. (Pramen: ISA, Deutsches General-Konsulat/Jerusalem, 67/1252.)

Srv. Francis Nicosia, *Hitler und der Sionismus*, Leoni am Starnberger See 1990, str. 88-110. Tato doktorská práce pro americkou univerzitu vrhá zcela nové světlo na německo-židovské a

sionisticko-německé vztahy i na židovskou politiku Třetí říše od Hitlerova převzetí moci do začátku války.

V originále *Schuld und Schicksal*, Oldenburg 1972, str. 32.

Ulrichu Fleischhauerovi se podařilo dokázat, že během I. sionistického kongresu byla pořádána také tajná zasedání vybraných členů B'nai B'rith. - Pozn. překl: Výsledky své celoživotní badatelské činnosti uložil autor v monumentální knize *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, vydané nakladatelstvím U. Bodung-Verlag v Erfurtu 1934, která je základním pramenem v otázce pravosti *Protokolů sionských mudrců*.

Vlastním jménem Müller von Hausen; p. překl.

Dokonce i zednářský historik Luc Nefontaine se vzhledem k této pasáži textu *Protokolů sionských mudrců* domnívá, že od I. sionistického kongresu v Basileji 1897 udělali sionisté ze zednářů definitivně pouhé loutky Židů a zapřáhli je práce na přípravě židovské světovlády.

Srv. články 2 a 14 citované konvence OSN.

Srv. Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*. Band 1: *Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach 1991.

V originále *The City of Man. A Declaration on World Democracy*.

Významná jsou rovněž slova Jamese Warburga, který 17. února 1950 před senátem USA prohlásil: „Budeme mít jedinou světovou vládu, ať se nám to líbí nebo ne. Jedinou otázkou je, zda toho bude dosaženo násilím nebo dobrovolně.“

Americká společnost „Phi-Beta-Kappa-Society“ je jednou z odnoží zednářstva.

V originále *Vorsicht Ökumene*, 3. Aufl. Nürnberg 1986, str. 55.

V originále *Kommt Luzifer an der Macht?*, Aglasterhausen 1985, str. 52.

V originále *The First Global Revolution*.

Peter Blackwood, *Die Netzwerke der Insider*, Leonberg 1986, str. 52.

Ramón Tamames, *La Reconquista del Paraíso. Más Alla de la Utopía*, Madrid 1993, str. 165.

Robert Lederer, *Precedents for AIDS?: Chemical-Biological Warfare. Medical Experiments and Population Controls*, in: *Covert Action Information Bulletin Nr. 28 (1987) 36*.

V originále *Secret & Suppressed. Banned Ideas & Hidden History*, Ed. Jim Keith, Portland 1993.

G. J. Krupey, *AIDS: Act of God or the Pentagon?*, in: *Jim Keith (Ed.), Secret & Suppressed. Banned Ideas & Hidden History*, zde str. 250.

Waces Foster, *Designer Diseases: AIDS as Biological and Psychological Warfare*, Monetrey 1987.

Tony Brown, *What killed Max Robinson?*, in: *Tri State Defender* z 31. 12. 1988.

Srv. Waves Foster, *Designer Diseases, Who murdered Africa?*, Clayton 1986.

Cit podle: Pat Robertson, *The New World Order. It Will Change The Way You Live*, Dallas 1991, str. 7.

Srv. Rober Lederer, *Precedents for AIDS?: Chemical-Biological Warfare. Medical Experiments and Population Controls*, in: *Covert Action Information Bulletin* Nr. 28 (1987) 38f.

Když prezident Nixon r. 1969 z politických důvodů zakázal výrobu chemicko-biologických zbraní, změnil si institut jméno na „Frederick Cancer Research Facility“.

Srv. U.S. Government Printing Office, Washington 1969: *Department of Defense Appropriations for 1970, Hearings Before a Subcommittee of the Committee of Appropriations, House of Representatives, Ninety-first Congress, First Session, Part 6, Chemical and Biological Warfare*, Monday, 9. June 1969, p. 104.

Manuel Guerra Gomez, *Los Nuevos Movimientos Religiosos*, Pamplona 1993, str. 119.

Samuel Taylor, *Rocky Moutain Empire. The Later Day Saints Today*, New York 1978, str. 66.

Fritz Springmeier, *The Watchtower & the Masons*, Lincoln 1991, str. 162. V jiné své knize *Be Wise as Serpents* (Lincoln 1991) dokazuje, že všichni vůdci Mormonů byli resp. jsou vysokostupňoví zednáři.

Ed Decker a Dave Hunt, *Los Fabricntes de Dioses*, Minneapolis 1993, str. 88.

V originále *El poder de las Sectas*.

Pepe Rodriques, *El poder de las Sectas*, Barcelona 1989, str. 173.

John Judge, *The Black Hole of Guyana*, Portland 1993, str. 135.

Joaquim Bochaca, *Los Protocolos de los Sabios de Sión 1898-1990. ¿Apocrifos? ¿Autenticos? ¿Profeticos?*, Bogotá 1990, str. 247.

Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*. Band 2: *Die Weltherrscher der Finsternis in Aktion*, Durach 1990, str. 177.

V originále *Intimate Papers*.

3 . KAPITOLA

Nový světový řád Svědků Jehovových

V publikacích Společnosti strážné věže velmi často vidáme obrázek smějících se šťastných Svědků Jehovových, kteří žijí v budoucím světě pod jedinou supervládou. Věřící sekty ovšem nevědí, že jde o nechutnou frašku. Pečlivé zkoumání nám totiž rychle ukáže, že Společnost strážné věže ohledně Nového světového řádu učí mezi řádky něco jiného, než co si příslušníci této destruktivní sekty myslí. Jak tedy ten Nový světový řád Svědků Jehovových skutečně vypadá?

Nový svět (1942, str. 103): Po Armagedonu nebude dovoleno oplakávat oběti.

Nové nebe a nová Země (1953, str. 211): Po sedm měsíců by museli Svědci Jehovovi shledávat a pohřbívat kosti mrtvých.

Dokonané tajemství (1917, str. 334): Všechny obyvatele Země bude kontrolovat duchovní policie.

Spása člověka [1] (str. 87): Šťastní otroci Společnosti strážné věže nikdy nepřijdou do styku se supervládou, nikdy nebudou spojeni s Kristem. Boží příkazy jim budou předávány prostřednictvím Společnosti v Brooklynu a tím okamžitě vstoupí v platnost.

Strážná věž (15. 11. 1938, angl. verze): Během tisíce let po Armagedonu budou popravy pokračovat; soudcem bude Společnost strážné věže. Popraví se každý, kdo nebude ctít zákony.

Mír a bezpečí - jak je nalézt? (1986, str. 41): Světová bezpečnost pod knížetem míru. *Tamtéž* (str. 176): Zavede se jedna řeč pro všechny.

Přijď království Tvé [2] (1891, str. 177): Všichni musí tvrdě pracovat na roli.

Strážná věž (1. 6. 1943, angl. verze): Ctižádostiví lidé budou popraveni nebo převychováni.

Osvobození (1926, str. 396): Lidé nebudou jiní než jsou dnes.

Strážná věž (15. 2. 1937): Veškerá literatura se zničí, Bible už nebude zapotřebí.

Strážná věž (1. 1. 1987): Obyvatelé Nového světového pořádku budou, stejně jako nyní, šťastnými otroky Společnosti strážné věže.

Strážná věž (1. 6. 1956): Manželské páry budou k sobě vybírány supervládou, děti budou smět mít pouze na počátku tisíciletí a budou náležet supervládě.

Přežít - a poté už nová Země (1984, str. 94-96): Pro přístup do Nového světového řádu potřebují všichni Svědci Jehovovi na čele poznávací znamení.

Stoupencům sekty se neustále vštěpuje, že opatření značkou jim propůjčuje novou osobnost. Není zcela zřejmé, co řídící sbor tímto označením zamýšlí; je však jasné, že v okamžiku donucování občanů k nošení neviditelné značky na čele nebo na ruce na to budou Svědci Jehovovi již připraveni.

Ukázali jsme si zde jen několik příkladu z nepřeberného množství dalších. Podle toho všeho bude Nový světový řád Svědků Jehovových opravdovou hrůzou. Slibovaná svoboda a štěstí se zvrhnou v otroctví, tupou práci a strach z poprav, nebudou-li se budoucí občané plně řídit předepsanými pravidly. Zcela zřejmá je také totožnost učení Svědků Jehovových nejen s „Protokoly sionských mudrců“, nýbrž i s cílem a prostředky iluminátů.

V originále *Man's Salvation*.

V originále *Let your Kingdom come*.

4. KAPITOLA

Společnost strážné věže a zednářstvo

Je to jen pouhá náhoda, že Svědci Jehovovi ohlásili konec světa postupně na roky 1914, 1915, 1925, 1941 a 1975? Je totiž přinejmenším udivující, že se *přesně kryjí* s termíny, k nimž světové spiknutí chystalo převzetí moci pomocí světové revoluce!

Specialista na daný předmět Fritz Springmeier v knize „Buďte chytří jako hadi“ [1] dokazuje, že spiklenecké síly v pozadí Nového světového řádu se ke každému z uvedených roků chystaly chopit světovlády. Co nevíme, je důvod, proč byl plán pokaždé zatím odsunut.

Kdo je alespoň poněkud obeznámen s určením cíle světovládců temnot, ten ví, že se momentálně usilovně snaží o uspíšení realizace tajných plánů, a že pro rok 2000 lze očekávat nový náběh na převzetí celosvětové kontroly.

Nemělo by nás vlastně už příliš překvapit, že rovněž Společnost strážné věže ohlásila *konec na rok 2000* - jako vždy ovšem jen mezi řádky. Podle jedné náboženské poučky Svědků Jehovových nastane konec světa teprve tehdy, až bude evangelium kázáno po celém světě. *Strážná věž* z 1. ledna 1989 na str. 12 ohlásila, že kázání evangelia, s nímž jako první začal apoštol Pavel, bude dovršeno ještě v našem 20. století. [2]

Mám k dispozici i další důkazy o tom, že stoupenci sekty doufají ve velmi brzký příchod Nového světového řádu.

Další zásadní otázka zní, zda existuje souvislost mezi Společností strážné věže, zednářstvem a světovým spiknutím? Abychom ji mohli zodpovědět, musíme především proniknout k náboženskému fundamentu zakladatele sekty Charlese Taze Russella, protože není pochyb o tom, že se myšlenka založení nové náboženské organizace neobjevila jen tak náhodou. Tak kupř. je zcela zřejmé, že Společnost *přebrala téměř do poslední čárky všechny ariánské bludy*.

V průběhu křesťanských staletí byly vždy určité skupiny, které odmítaly učení o Boží Trojici, z nichž je třeba jmenovat především stoupence kněze Aria, který stejně jako Svědci Jehovovi měl za to, že Kristus je menší než Bůh (Otec). Proč Russell převzal tolik Ariových myšlenek, to si ještě důkladně osvětlíme dále v knize.

Roku 1650 bylo v podstatě završeno podmanění Irska Spojeným královstvím. V následujícím čase pak Irsko krok za krokem přešlo do držení protestantské „anglikánské“ církve a z irských katolíků se stali zbídačení venkované. Roku 1801 bylo Irsko i formálně přivtěleno k Spojenému království a spravováno výhradně z Londýna. Od té doby stále více Irů emigrovalo do Ameriky. Po r. 1845, kdy následkem zavlečené choroby byla katastrofální neúroda brambor, začala obrovská vlna vystěhovalectví. Již jsme si výše řekli, mezi irskými vystěhovanci byli i Russellovi rodiče. Je důležité ještě poznamenat, že před emigrací žili v severoirském Ulsteru a byli členy presbyteránské církve. Podle *Strážné věže* (1916, str. 171, angl. verze) vyrůstal i mladý Charles jako presbytarián.

Co to tehdy znamenalo? Byla to doba, kdy každý mladý muž v Irsku, který se chtěl stát pastorem, studoval na glasgowské univerzitě ve Skotsku. Je známo, že tamější profesor Simpson sympatizoval - podobně jako i jeho nástupce - s Ariovou teorií antitrinitarismu. Dalším Ariovým přívržencem byl dr. Francis Hutcheson a všichni studenti jimi byli v té či oné míře ovlivněni. Dokonce i ulsterská synoda po dlouhou dobu akceptovala odmítavý postoj k věroučné pravdě o Nejsvětější Trojici. V důsledku toho všeho byla irská presbytariánská církev po generace pod *ariánským vlivem*. A právě tato skutečnost nenechává pochyb o ariánsky „načichlém“ náboženském přesvědčení Russellovy rodiny.

Dosti přesné údaje, které mám k dispozici, jenom potvrzují skutečnost, že mimořádně mnoho presbyteriánů bylo i členy zednářských lóží. Tak např. tvůrce první a dodnes platné konstituce moderního zednářstva James Anderson byl presbyteriánský pastor a teolog. Dnes už je prokázáno, že i další početní presbyteriáni sehráli významnou roli v nejružnějších zednářských lóžích. Moc zednářstva v presbyteriánské církvi je obrovská - ti z pastorů, kteří k němu nepatřili a dokonce se jej odvážili kritizovat, byli zbaveni úřadu. Jiným zajímavým aspektem je okolnost, že mnozí z amerických prezidentů byli nejen presbyteriáni, nýbrž současně i zednáři skotského nebo irského původu.

Byl tedy i sám Charles Taze Russell zapleten se zednářstvem? Podle výpovědi Společnosti strážné věže se roku 1886 oprostil od všech křesťanských nauk, které po dlouhý čas akceptoval, až se nakonec křesťanské víry zcela odřekl.

V novinách „The Jamestown Evening Journal“ z 6. srpna 1910 se Russell vyjádřil následovně: „Poté, co jsem se zbavil křesťanství, vzývám neznámého Boha, hledám Boží zjevení.“

V knize „Svědci Jehovovi v Božím plánu“, [3] se dočítáme, že Russell dychtil zvědět všechno, co Bůh učil, a to bez ohledu na to, odkud se to dozvídal. V jednom kázání sám přiznal, že rovněž studoval orientální náboženství. Nespádají snad do takového studia nakonec i učení a tajemství zednářstva?

Každý z nás v hovoru jistě občas použije nějaký lékařský výraz. Jestliže však čteme knihy nebo posloucháme projevy téže osoby, v nichž se soustavně vyskytují odborné lékařské pojmy, můžeme si být prakticky jisti, že dotyčný je lékař nebo má přinejmenším co do činění s medicínou.

Pokud jde o Russella, je okamžitě nápadné, že ve svých knihách a kázáních soustavně používal zednářské terminologie jako „velký stavitel všehomíra“, „řád“, „velký mistr“, „světlo“, „kněžství“ a pod. Můžeme z toho usuzovat, že měl přinejmenším k zednářstvu dobré vztahy.

Mimo to jistě není bez zajímavosti i zjištění, že Russell byl při svých nespočetných řečech a projevech vždy provázen emblémem představujícím kříž a korunu. Rovněž v levém horním rohu titulní strany „Strážné věže“ (protější strana) vidíme zmíněný emblém podobně jako i v dalších „pastorových“ spisech. To musí mít nějaký důvod!

Po zevrubném studiu a pátrání mohu konstatovat, že se v našem případě jedná o znak Řádu templových rytířů (zvaných též „templáři“). Stejně tak je jisté, že tohoto odznaku používali i jiní, jako např. Joseph Smith jun. a další významní mormoni. Užívala jej rovněž Armáda spásy i Mary Baker Eddyová, zakladatelka „Křesťanské vědy“. [4] Každopádně je jisté, že emblém má zednářský původ a že řád jej používá převážně k náboru a k upoutání pozornosti na templáře.

Nápadná je i samotná barva kříže - je vždy rudý. Nemusí být vůbec náhodné, že kříž v Russellově symbolu má tutéž barvu; ve všech barevných zvláštních vydáních „Strážné věže“ je rudý!

Druhý důkaz najdeme v pravém horním rohu titulní strany „Strážné věže“, kde s v plném lesku skví symbol největší obedience Templářského řádu ve Spojených státech, „Grand Encampment“. Patřil snad Russell k Templářům?

Zbývá dodat, že ještě než měli vlastní místnosti, pořádali Biblisté svá shromáždění v prostorách patřících zednářům. Tak např. „Wachturm“ z 1. srpna 1994 potvrzuje na str. 22, že se Biblisté newyorské ústředny přinejmenším do r. 1926 pravidelně scházeli v zednářském templu v Brooklynu. V ročence Svědků Jehovových (1993) se přiznává, že jejich shromáždění v Dánsku byla v letech 1912 až 1943 konána v Odd Fellow Palét. Zmíněná organizace „Odd Fellows“ je považována za významnou větev zednářstva.

Ještě pozoruhodnější je to se soudobým označením shromažďovacích místností a prostor za „Sály království“ - v angličtině je výraz „Hall“ („Sál království“ = „Kingdom Hall“) jasně zednářský.

Promluvme si nyní krátce o Hiram Abifovi. Jak již byla na svém místě zmínka, proniknout do zednářství je zásadně vždy nesmírně obtížné, a stejně tak je tajemstvím obklopena i samotná Hiramova postava. Pro zednáře je znamenitým člověkem srovnatelným s patriarchy Starého zákona. Hiram byl nejschopnějším stavitelem a král Šalamoun jej pověřil dozorem nad dělníky na stavbě jeruzalémského chrámu. [5]

Protože zednářstvo pravé cíle skrývá a své členy zavazuje k přísnému zachovávání tajemství lóží, musíme sáhnout po čistě zednářské, profánnímu (tj. nezednářskému) světu obvykle nepřístupné literatuře, abychom zjistili skutečný význam Hiram Abifa pro zednáře.

V knize „Strážná věž a zednáři“ [6] Fritz Springmeier na základě namáhavých a náročných pátrání prokazuje, že podle autentických lóžových pramenů je Hiram Abif mesiášem zednářů. Souběžně s ním prof. John Robinson v knize „Důkazy konspirace proti všem vládám a náboženstvím“ [7] konstatuje, že zakladatel iluminátů Adam Weishaupt usiloval o získání křesťanů učením, že Hiram Abif je vlastně Kristus.

Proto je přinejmenším poněkud zarážející zjištění, že Russell ve svém kázání „Tužba všech národů“ rovněž identifikoval Hiram s mesiášem. [8] Odkud mohl mít takovou vědomost? Jestliže na jedné straně smí zednář mluvit o tajemstvích výhradně s pravým a spolehlivým bratrem, na druhé straně však Russell k zednářům nepatřil, jak potom mohl vědět, že Hiram je zednářským mesiášem? Bez důkladnější analýzy zmíněného kázání to vypadá tak, jakoby Russell pouze řekl, že *zednáři* věří v Hiramovo mesiášství. Pozornější průzkum však ukáže, že tomu tak není! Russell totiž mimo to jednoznačně prohlásil, že Ježíš, Mesiáš křesťanstva, je identický s Hiramem Abifem, což je přímo neslýchané rouhačství! A v témže kázání Russell ještě tvrdí, že zednářská víra spočívá na Bibli. Pokud tedy Russell nebyl přímo zednářem, pak jeho zmíněné kázání muselo přinejmenším zednářům dobře znít, a nelze než konstatovat, že v každém případě měl vynikající znalosti zednářských tajemství.

Jinou pozoruhodnou indicií je východ slunce, který se objevuje na titulní straně prvních Russellových publikací i „Strážné věže“. Jde totiž exaktně o zednářskou symboliku.

Ještě výraznější je Russellovo učení i zběhlost v pyramidologii, která je mezi zednáři velice populární. Pokud Russell nebyl zednář, proč potom narážíme v jeho spisech na obšírné studie symboliky pyramid? Proč nařídil, aby na jeho hrobě byla zřízena zednářská pyramida? Proč probíhal kremační a pohřební ceremoniál podle rozenkruciánského rituálu?

Stejně tak je zarážející, že zednářské znamení křídel egyptského slunečního boha Amon-Ra představuje Russellův oblíbený symbol. Pak je zde hned další otázka. Kdo ze zednářů užívá symbolu křídel boha Amon-Ra? Zednář 33. stupně Albert Churchward ve své knize „Znamení a symboly původního člověka“ [9] tvrdí, že symbol křídel slunečního boha může být užíván a správně chápán výhradně zednáři 33. a vyššího stupně. Je třeba vzít v úvahu také skutečnost, že zednář smí používat pouze takových znamení a symbolů, které odpovídají jeho stupni,

takže je přinejmenším k zamyšlení, že Russell tak často používal zmíněného emblému ve svých písemnostech, pojednáních a knihách.

Povšimněme si rovněž okolnosti, že zednáři mají mimořádný zájem na udělování 33. stupně zasvěcení (iniciace) prezidentům, významným duchovním a podobně.

Nejdůležitější je ovšem v naší souvislosti objev Fritze Springmeiera, který před nedávnem oznámil, že totiž Russellova členská karta „Masonic Knight Templar“ (templářů) se nachází v „Modré lóži“ irského Dublinu. [10]

V knize „Bud'te chytrí jako hadi“ mimoto na str. 423 ukazuje, že Russell byl příslušníkem skotského ritu. V rejstříku knihy „Okultní teokracie“ je jako významný člen lóže mezi Rothschildem, Jacobem Schiffem a dalšími prominentními zednáři uveden i Charles Taze Russell. [11]

Po všem řečeném tedy už nemůže být pochyb, že Russell byl „superzednář“.

Někdo jistě namítne, že Russellovi při jeho horečné činnosti pro sektu nezbyval čas, aby se mohl ještě věnovat zednářství. To však není tak docela jisté, a navíc u zednářů není žádný předpis, který by určoval, kolik času musí jednotlivý bratr řádu věnovat - to záleží na něm samém.

Zajímavější je otázka, odkud se vzal Russellův zájem o zednářství. Odpověď nebude příliš obtížná. Již jsme si ukázali, že Russell byl vychováván jako presbytarián, a že mnoho z nich náleželo k zednářstvu. Z tohoto pohledu by nijak nepřekvapilo, kdyby Russellův otec sám vedl pozornost svého syna k lóži.

Jiným zdrojem Russellova zájmu o zednářství může být jeho samotné rodiště. Roku 1852 bylo v Pittsburgu a okolí nejméně 52 lóží, a r. 1856 se lóže Allengheny usadila ve Water Street, jedné z pobočných ulici Federal Street, kde měl Russellův otec svůj obchod. Ve zmíněném templu ve Water Street se scházely k zednářské práci hned dvě lóže, a sice lóže Allengheny No. 223 a lóže Jefferson No. 288. Jestliže byl podle Svědků Jehovových Russell již jako dítě mimořádně vážný a měl velký zájem o náboženství, [12] pak se zdá být jen logické, že našel cestu k zednářům, kteří se scházeli hned v sousedství obchodu jeho otce.

Jak již víme, po Russellově smrti vystoupal na vrchol mocenského žebříku Joseph Franklin Rutheford. Naši zvláštní pozornosti si zaslouží skutečnost, že posledně jmenovaný byl před prezidentstvím Společnosti strážné věže právníkem u firmy Draffen & Wright. Šlo o agenturu, jejíchž služeb používaly především velké podniky a trusty, v nichž vedoucí místa z největší části zastávali vysokostupňoví zednáři. Rutheford později u zmíněné agentury postoupil na speciálního advokáta a byly mu svěřovány případy před nejvyšším soudním dvorem Spojených států.

Již dříve jsme si ukázali, že r. 1909 byl Rutheford povolán do New Yorku jako advokát. V témže roce si otevřel vlastní kancelář a byl až do své smrti jedním z předních členů newyorského státního návladnictví. Podle údajů Společnosti strážné věže musel v roce 1909

usilovat o místo advokáta v New Yorku proto, aby dostal svým povinnostem poté, co sekta přemístila své kanceláře do Brooklynu. Není však těžké pochopit, že to nebyl ten skutečný důvod; jak se zdá, soudce hrál dvojí hru. Bezpochyby se viděl nucen zajistit si postavení státního návladního k zakrytí kontaktů s jistými osvícenými zednáři a členy vlády, protože jenom tak si mohli stoupenci vysvětlit a ospravedlnit podivné přátelské vztahy svého vůdce. Rutheford se rovněž stýkal s vysokými představiteli armády, válečného námořnictva, se židovskými bankéři i politiky, mezi nimiž byli např. senátor Louis Wellington (zednář 33. stupně), guvernér George White z Ohia, člen kongresu Blackburn Barret Dovener a vysokostupňový zednář William Jennings Ryan. Posledně jmenovaný třikrát kandidoval na prezidentský úřad. Pozoruhodná je také Ruthefordova spolupráce na předvolební kampani tohoto vysokého zednáře!

Prvním krokem, který Rutheford po Russellově smrti udělal, bylo postupné a systematické zahlazování všech stop po svém předchůdci včetně učení o „velké pyramidě“ i emblému, o nichž byla v této kapitole zmínka. Na první pohled to vypadalo tak, jako by Rutheford přerušil všechna Russellova zednářská spojení. V anglické vydání „Zlatého věku“ z 3. září 1930 zednáře vehementně napadl a dokonce je obvinil ze spojení se satanismem. „Zlatý věk“ pak 5 srpna 1931 otiskl podobný článek. Je to důkazem, že Rutheford nebyl zednář? Jistěže v žádném případě ne! Na tomto místě musím připomenout že zednářstvo je obklopeno záhadami a tajemstvím, protože je např. prokázáno, že vůdce protizednářské strany (1830-1840) ve Spojených státech byl sám vysokým činitelem lóže.

Po slovních útocích proti řádu Rutheford rychle převlékl kabát a již r. 1935 se ukázal být vůči bratrstvu přinejmenším nakloněn. Téhož roku publikoval dva články, v nichž pranýřoval pronásledování zednářů v Itálii a Německu. Od té doby již tedy zednáři podle Rutheforda neztělesňovali d'ábla, nýbrž ubohou obět' fašismu a Vatikánu. Je jistě pozoruhodné, že po všechna ta léta Společnost strážné věže odsuzovala pouze nacistické pronásledování lóžových bratrů, ale ne už diskriminaci Židů, Cikánů, duševně chorých a ostatních.

I po Ruthefordově smrti pokračovala Společnost strážné věže v publikování článků a materiálů ve prospěch zednářstva. Tak např. „Zlatý věk“ z 20. června 1945 referoval o pronásledování španělských zednářů Frankovým režimem a „Strážná věž“ z 13. března 1946 tklivě líčila příběh první oběti z řad zednářů za Mussoliniho.

Řadoví Svědci Jehovovi nevědí o zednářství absolutně nic. Zasvěcená špička v Brooklynu podle všeho nepovažuje za nutné je informovat o této mocné organizaci. V jehovistické literatuře jsem našel pouze jediný článek o zednářstvu.

Co mne v této pětistránkové zprávě [13] nejvíce překvapilo, byly rozsáhlé vědomosti vůdců sekty o zednářství. Pisatel článku tam podrobně líčil zasvěcování do prvního, druhého i třetího stupně. Stejně tak pozoruhodné a výmluvné bylo, že zpráva referovala o zednářích zcela odlišným tónem než o katolicích, kteří jsou v tiskovinách sekty často a ostře napadáni. Autor, velmi pravděpodobně sám Nathan Homer Knorr, se v článku velice pečlivě vyhnul sebemenší zmínce o úsilí zednářů po zřízení světové vlády. Až na samém konci pak zaujal postoj k řádu, když zdůraznil, že zednáři nejsou nic pro věrné stoupence Společnosti strážné věže.

Za zmínku ještě stojí, že v témže článku byl nám již zmiňovaný Albert Pike označen za největšího učence zednářstva. Kdo vlastně ve skutečnosti tento člověk byl?

Albert Pike, přezdívaný „dábelský“ nebo také „zednářský papež“, nebyl jen hlavou skotského ritu ve Washingtonu, nýbrž i nejvyšším okultním představitelem iluminátů ve Spojených státech a vynálezcem Palladického řádu, paralelní satanistické organizaci k B'nai B'rith. Tak jako B'nai B'rith dokonale kontroluje politické lóže, Palladický řád velmi pravděpodobně *řídí a ovládá spirituální zednářstvo, a je třeba jej považovat za hnací sílu obrovské vlny New Age.*

Podle prof. Hermanna Grubera v komentáři pro „Kölnische Volkszeitung“ z 2. dubna 1900 spolupracoval Pike se satanisty i s dvěma zednáři, prominentním iluminátem Guiseppe Mazzinim a hlavou B'nai B'rith Armandem Levim. [14]

Zmínka Společnosti o Albertovi Pike není nijak ojedinělý případ. Lze snadno dokázat, že mocipáni z Brooklynu často vlídně citovali proslulé zednáře.

Jak již řečeno, máme zde dostatek indicíí pro spojení se zednáři, a to nejen používáním obrazových symbolů, nýbrž i znamením rukou a stanoveným výrazivem. K prokázání spojitosti se zednářstvem postačí v případě čtvrtého prezidenta Společnosti Fredericka Franze jediný příklad: Zatímco ve všech překladech Bible stojí v Ozeášovi na tomto místě „Pán“ nebo „Jahve“, změnil Franz v Oz 12,14 slovo „Adonai“ na zednářské „Velký Mistr“. V německé (profánní) verzi překladatel tento výraz reprodukoval jako „Velký Pán“.

Neuškodí připomenout, jak tentýž Franz přiznal, že patřil k těm vyvoleným, jimž se dostalo stipendia Cecila Rhodese, který byl zakladatelem Společnosti kulatého stolu. Po něm pojmenované stipendium bylo přidělováno pouze pečlivě vybíraným osobám, aby se tak uváděli do přijetí jeho myšlenek resp. idejí Rothschildů a spol.

Existují ještě další důkazy skutečnosti, že je sekta propojena se zednářstvem?

Jistěže ano, ale pro tuto chvíli se spokojíme s odkazem na tiskovinu „Procitněte!“ z 8. ledna 1993. Na jednom místě tam duchem Společnosti strážné věže pomazaný pisatel dokonce použil ryze zednářský výraz „Velký Stavitel Všemohíra“.

Je až zarážející, jak *dalekosáhle se ideologie zednářstva kryje s ideologií výtvoru Charlese Taze Russella i se současnou věroukou Společnosti strážné věže.*

OBĚ organizace popírají základní pravdy křesťanské víry.

OBĚ tvrdí, že spásy duše lze dosáhnout pouze dobrou prací a že naproti tomu „nové zrození“ (skrže víru) není nutné.

OBĚ mají svou vlastní Bibli a klamou se představu, že svatá Písma jsou sepsána zašifrovaně. Své stoupence učí, že tajemství Písma jsou zjevena jen určitým zasvěceným členům. Russell v „Bible Examiner“ z října 1976 na str. 27 napsal: „Písma jsou jako templ [zednářský výraz!] a k jejich odhalení potřebujeme klíč.“

OBĚ se shromažďují v zednářských sálech.

OBĚ věří, že Velkou pyramidu nechal stavět Bůh. Podle jejich pojetí představuje církev. [15]

OBĚ se opírají o symboliku čísel, pyramid a starých Egyptanů.

OBĚ staví na roveň Hirama Abifa s mesiášem.

OBĚ popírají Kristovo božství, a Kristus byl podle nich pouze člověkem. Kromě toho i popírají, že je prostředníkem křesťanů. Albert Pike ve svém díle „Mravy a dogma starého přijatého rituálu skotského zednářství“ [16] prohlašuje, že Kristus byl jen obyčejný člověk jako každý jiný a že jeho příběh je pouze imaginárním znovuoživením staré legendy. Jiní lóžoví autoři přirovnávají Krista k Isis. [17]

OBĚ očekávají Nový světový řád a světovou vládu.

OBĚ ztotožňují katolickou církev s „velkou nevěstkou babylónskou“ a jejich protikatolický postoj přímo bije do očí. Podle francouzského „Velkého Orientu“ je posláním zednářstva boj proti katolické církvi. Události 20. století budou údajně koncem církve a přesně to samé učí i Svědci Jehovovi.

Rád bych zde upozornil na míru nenávisti, s níž jsou vedeny útoky na papežství a obecně na všechno, co s ním má co dělat.

OBĚ používají výrazu „Velký stavitel všehomíra“ a v Russellových spisech se objevuje často. Zednáři jej ztotožňují se stvořitelem vesmíru.

OBĚ užívají židovský kalendář. Místo výrazů „před“ resp. „po narození *Krista*“ říkají „před“ resp. „po *obecném letopočtu*“.

OBĚ důrazně prohlašují, že stále lépe rozumějí Zjevení. Slovu „světlo“ přiřkládají mimořádný význam.

OBĚ učí, že je dovoleno falešně přísahat, jde-li o uchránění „bratří“. Tvrdí rovněž, že není nutné říkat pravdu těm, kdo si ji nezaslouží zvědět. Lež je oběma organizacemi nahlížena jako „válečná strategie“. [18]

OBĚ jsou přesvědčeny o nadřazenosti bílé rasy nad barevnými. Russell vyzýval Biblisty, aby nedávali černým žádné časopisy nebo knihy, protože ti jsou méně vzdělaní a nemohou z nich mít žádný užitek. Lóže v mnoha státech Unie nepřijímají za své členy černochoy.

Již jsme si výše ukázali, nelze lehkomyšlně ignorovat zvláštní vztahy mezi Společností strážné věže a zednářstvem, a následkem toho i se světovým spiknutím. V „Informačním bulletinu křesťanského ministerstva“ [19] se říká: „Hnutí Nového světového řádu má své lidi, kteří infiltrovali do Společnosti strážné věže a zastávají tam všechny klíčové pozice. Řídící

sbor Svědků Jehovových tuto organizaci nikdy nevedl. Hlavní roli tam má ve spolupráci s dalšími muži v pozadí Natheer Salih, tělesný strážce Freda Franze.“

V originále *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991.

V ročence *Strážné věže* 1989 byl text zkorigován v tom smyslu, že kázání evangelia skončí v naší době.

V německé verzi *Die Zeugen Jehovas in Gottes Vorhaben*, 1960, str. 18.

Mary Baker Eddyová byla provdána za prominentního zednáře George Washingtona Glovera. „Křesťanská věda“ zednářských symbolů používá dodnes. Podle Eddyové jsou kříž a koruna „tovární značkou“ svazku direktorů „Křesťanské vědy“.

Hiram Abif není totožný s týrským králem Chirámem (Hiramem), srv. (1 Kr).

V originále *The Watchtower & the Masons*, Lincoln 1990, str. 27 a dále.

V originále *Proofs of a Conspiracy against all Governments and Religions*, Boston 1967.

Pastor Russell's Sermons (Russellova kázání v knižní formě), 1917, str. 804; není známo jejich cizojazyčné vydání.

V originále *Signs and Symbols of Primordial Man. The Evolution of religious Doctrines from the Eschatology of the Anciens Egyptians*, Londýn 1913, str. 86.

Zmíněná lóže náleží k Grand Lodge of Pennsylvania.

Lady Queensborough, *Occult Theocracy*, California 1931, 737.

Když bylo Russellovi 12 let, objevil jej jednou otec ve dvě hodiny v noci v obchodě, kde zaujatě studoval biblickou konkordanci, aniž by si byl vědom tak pozdní hodiny.

Procitněte, 8. 8. 1958.

Guiseppe Mazzini byl nástupcem Adama Weishaupta a v letech 1834-1872 vedl iluminátský řád. Spolu s Garibaldim sehrál rozhodující úlohu v zednářském sjednocení Itálie.

Charles Taze Russell, *Studie Písma*, díl I, 1886, str. 83.

V originále *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Rite of Scottish Freemasonry*, Richmond 1921, reprint 1966, str. 34, publikováno se souhlasem Nevyšší zednářské rady.

Srv. Jim Shaw (zednář 33. stupně), *The Deadly Deception*, Lafayette 1988, str. 239.

Jim Shaw, *The Deadly Deception*, Lafayette 1988, str. 137. Pokud jde o Svědky Jehovovy, srv. španělskou verzi *Strážné věže* z 1. června 1961, str. 735 příp. také knihu *Pomoc k prozumění Bibli*, heslo „lež“.

V originále *Newsletter from a Christian Ministry*, červenec 1992.

5. KAPITOLA

Loutky kapitalismu

Následující kapitola nám ukáže, jak často a jak zjevně Společnost strážné věže supljuje a hájí skryté manipulátory.

Roku 1861 propukla ve Spojených státech ničivá separatistická válka. Během následujících čtyř let pak v jihovýchodních oblastech způsobila hrozné zpustošení. Zemřelo více než 620 tisíc lidí na obou stranách a dalších 375 tisíc jich bylo zraněno.

Je však pozoruhodné, že tím hospodářská síla Spojených států nijak neutrpěla. Po válce pak postupující industrializace zemi zcela změnila. Směrodatný pro to byl bezpochyby mimořádný pokrok těžkého průmyslu, a žádná evropská země nic takového do té doby neviděla!

Od r. 1865 byly zakládány kapitalistické svazy, které dříve nikdo neznal, „trusty“, tedy skupiny, monopoly za účelem ovládnutí celých průmyslových sektorů. Tak např. dvě třetiny všech železnic se dostaly pod kontrolu různých skupin, které podléhaly bankéři a zednáři Johnu Pierpontu Morganovi. Carnegie dal podnět k založení kartelu, jenž byl v ocelářství nejmocnějším na světě, a Rockefellerové se stali pány naftových polí.

V průběhu času se zformovala dvě finanční impéria. Jedno tvořily Morganova First National Bank, Rubber Trust, General Electrics, U.S. Steel a Vanderbiltovy železnice, druhá byla složena z Rockefellerovy National City Bank, Standard Oil, Tobacco, Ice Trust a Gouldovy železnice.

Ve stejné době, kdy se rozvíjel kapitalismus, došlo také k brutální konfrontaci mezi bohatstvím povýšeného měšťanstva (buržoazie) a bídou dělnictva. Dělníci byli tehdy nuceni k životu, který se sotva lišil od otroctví. Rodiny žily v podniku zřízených „stájích“, které by se leckdo nedovážil použít pro vepře. Mzdy byly neskutečně nízké a pracovní týden obnášel obvykle 65 až 67 hodin. Jedním z problémů dělnictva bylo neomezené přistěhovalectví. Podnikatelé tak mohli svým zaměstnancům klidně argumentovat, že mají trvale k dispozici dostatečný počet nově příchozích, kteří jsou ochotni pracovat za podmínek stanovených zaměstnavatelem.

Dělnictvo Spojených států se stalo jedním z nejpočetnějších na světě. Jeho bída, negramotnost a nedostatek politické koncepce byly příčinou, že vykonávalo ty nejtěžší práce za velice nízké mzdy. Pro dělníky zde neexistovala sebemenší možnost vzepít se svým otrokářům. Protože vláda stála samozřejmě vždy na straně Morganů, Rockefellerů atd., stávka naprosto

nepřipadala v úvahu, a pokud se o ni dělníci přesto pokusili, ihned tvrdě zasáhla policie i armáda, mnohdy i s vyslovenou brutalitou.

Socialismus resp. komunismus nebyl ve Spojených státech nikdy zvláště silný. Dělníci si však přesto v 19. století osvojili velice mnoho idejí zaměřených proti vrcholům vlády a hospodářství. Všude se šířily Marxovy, Engelsovy i Bakuninovy myšlenky a zapouštěly kořeny i mezi dělnictvem.

V roce 1877 už byla tato agitace chronická a docházelo k početným stávkám, z nichž největší rozruch vzbudila stávka železničářů z Baltimore a Pittsburgu.

Železnice v Baltimore ohlásila desetiprocentní snížení mezd. Dělníci na protest vstoupili do stávky, která však byla zlomena armádou. Bilancí bylo 10 mrtvých a 30 těžce zraněných.

V Pittsburgu byly stovky odstavených lokomotiv zničeny požárem založeným provokatéry. Zdejší stávka byla asi nejhorší ze všech - bylo 25 mrtvých (z nich 10 dětí) a 50 těžce zraněných. Jako vždy opanovali bitevní pole zaměstnavatelé.

I po zmíněných stávkách boj dělníků pokračoval. Rok 1886 přinesl více než 1600 stávek, z nichž každá byla dalekosáhlejší a delší než předcházející, a cenou za ně bylo mnoho lidských životů.

Dělníci si mimoto museli nechat líbit i nepřetržitou pomlouvačnou kampaň novinářů koupených zaměstnavateli. Udiví nás ještě zjištění, že i Charles Taze Russell stranil velkým „trustům“? Zdá se, že Společnost strážné věže svým nábořem proselytů, zvláště pak mezi dělníky, sledovala stejný cíl jako prodejní novináři. Ve 4. knize série „Rozbřesk milénia“ s titulem „Den pomsty“ (později přejmenované na „Bitvu v Armagedonu“) zašel Russell příliš daleko, když se obrátil na dělnickou třídu s prohlášením, že situace je sice špatná, ale hned dodal, že jakýkoli organizovaný boj by stav věci ještě zhoršil. Podle něj nezbyvá dělníkům žádná jiná možnost než trpělivě nést svůj osud. V stejném článku pak zcela bezostyšně ospravedlňoval stanovisko velkých „trustů“. [1]

Byl snad Russell - podobně jako novináři - velkými trusty placen, aby uchlácholil dělnictvo?

Je až ostudné, s jak nepochopitelnou lhostejností líčí tragédii chudých a zotročených dělníků. Z řady jeho prohlášení, které jsem měl možnost prostudovat, zcela jasně vychází najevo, že citovaný článek nebyl nijak náhodný, protože od jeho vyjití (již ve třetím vydání!) se „Strážná věž“ jasně postavila na stranu velkých trustů. Tak např. ve „Strážné věži“ z 1. ledna 1991 Russell velebil na str. 1-4 notorického zednáře J. P. Morgana za jeho snahy zřídit „trust“ s fondem na podporu sjednocení různých křesťanstvích denominací. Dále pak tvrdil, že dílo magnáta Morgana představuje naplnění Písma!

Str. 178 a dále, 191.

6. KAPITOLA

Ve službách sionismu

Jsou vůdci Svědků Jehovových prostoduchými loutkami, s nimiž z pozadí obratně pohybují neviditelné ruce?

Již jsme si výše ukázali, že většina Židů neměla vůbec žádný zájem na vystěhování do Palestiny. Až do založení státu Izrael byly pro Židy daleko nejoblíbenější zemí k přistěhování Spojené státy. Vzhledem k této skutečnosti tedy finanční mocnosti v pozadí sionismu vypracovaly psychologický plán, jenž měl obrátit pozornost židovského obyvatelstva v diaspoře k Palestině. [1]

Známý historik S. Reinard ve své knize „Španělské léto“ ujišťuje, že Warburg & Co. patřili k hnacím silám „psychologické přípravy“, která měla vzbudit zájem Židů o nezbytnost návratu do Palestiny.

Druhý prezident Společnosti strážné věže Joseph Rutheford r. 1929 napsal, že sionistická organizace by ještě před vlastním efektivním konáním musela mít k dispozici činorodé muže a peníze. Dále zdůraznil, že nikdo neví lépe než sami sionisté, jak tvrdě budou muset bojovat, aby kolem sebe semkli ostatní a prezentovali hnutí za znovuvýstavbu Palestiny tak účinně, aby to v očích Židů získalo na vážnosti a zajímavosti. [2]

Naše otázka zní, zda vůdcové Společnosti strážné věže byli pověřeni podporováním sionistických plánů? Podílela se Společnost na psychologické kampani připravené lidmi v zákulisí sionismu?

V celé historii Svědků Jehovových se *nenaplnilo ani jediné proroctví* jejich předáků. Naproti tomu předpověď zakladatele Společnosti strážné věže o návratu Židů do staré vlasti a o založení židovského státu v roce 1948 *se potvrdila s až zarážející přesností*. A byť to snad bude znít někomu neuvěřitelně, skutečností zůstává, že *prvním a hlavním průkopníkem sionismu ve Spojených státech* nebyl nikdo jiný než právě Charles Taze Russell.

Židovský autor David Horowitz v mimořádně zajímavé knize „Pastor Charles Taze Russell - první americko-křesťanský sionista“ [3] konstatuje, že ve všech svých spisech poukazoval na to, že hlavním tématem Bible je návrat synů Izraele do své země. Podle Horowitze byl prvním americkým křesťanem, který věstil návrat Židů do Palestiny, což tedy znamená, že by podle něj byl Russell sionistou ještě dříve, než samotný pojem vůbec existoval! Naše další zjištění a úvahy se vesměs odvolávají na výše citovanou knihu.

Benjamin Netanjahu, bývalý izraelský vyslanec při OSN, řekl následující slova: „David Horowitz ukázal, v co Charles Taze Russell věřil a na čem pracoval. Od té doby už nelze pomíjet uznání důležité role pastora Russella jako *bojovníka za věc sionismu*.“

Podobně se o Horowitzově knize vyjádřila i zástupkyně Spojených států při OSN Jeane Kirkpatricková: „Je to fascinující zpráva o pozapomenutém muži i o opomíjené kapitole v historii sionismu.“

Představitel B'nai B'rith u OSN dr. Harris Schoenberg zase soudil takto: „Mimořádné úvahy Charlese Taze Russella o judaismu a sionismu vrhly nové světlo na podporu sionistického hnutí ve Spojených státech.“

Mnoho let předtím, než Theodor Herzl vypodobnil politické a hospodářské řešení sionismu ve svém „Židovském státu“, se Russell projevil jako velký příznivec a přítel Židů. Již roku 1880 začal kázat o tom, že se Židé vrátí do Palestiny, a o rok později založil *Zion's Watchtower Tract Society*.

Vedle nespočetných dalších stanovisek zveřejnil také článek o 32 stranách pod titulem „Poselství Boží k útěše Židů“.

Celá 8. kapitola 3. knihy řady „Rozbřesk milénia“ s názvem „Tvé království přijde“ (1891) je věnována věci sionismu.

Aby udělal vysídlení do Palestiny co možná atraktivním, vydával Russell *list v jiddiš* s titulem „Di Sthimme“, který byl s pomocí sionistů šířen po celém světě. Za zmínku jistě stojí okolnost, že miliony výtisků byly rozdány zdarma.

Rovněž i ostatní publikace Společnosti strážné věže přinášely aktuální zprávy o sionismu. Dále pak Russell zveřejnil mnoho článků o sionismu s titulem „Vyvolený lid Boží“ v „Overland Monthly“, časopisu s nákladem 75 tisíc exemplářů.

Podívejme se, v čem spočívalo Russellovo poselství Židům.

- 1) Židé se stanou pány světa.
- 2) Všechny národy se budou muset obrátit k Židům.
- 3) Bůh oslaví svět skrze Židy.
- 4) Upomínání Židů, aby se obraceli ke svým rabínům a ochránili se tak před křesťanským učením.
- 5) Naléhání na křesťany, aby nadále nekázali Židům, protože to není Boží vůle.
- 6) Pokud jde o morálku a inteligenci, Židé jsou křesťanům nadřazeni. [4]

Měl tedy Russell styky a spojení se sionisty? Dostalo se mu podpory od sionistických finančníků?

Odpověď zní *jednoznačně kladně*. Konkrétní důkaz toho nacházíme v jednání konference, konané 1891 v Chicagu, tedy v městě, kde měla tehdy Společnost strážné věže nejpočetnější stoupence.

Poté, co Russell i ostatní náboženští vůdci pozdvihli na konferenci hlasy pro sionismus, podnikl pastor v zájmu sionistických plánů informační a propagační cestu do Evropy a Palestiny. Podle Společnosti strážné věže sloužila údajně ke zjištění, co by se tam dalo dělat pro „šíření pravdy“. [5] Vezmeme-li však v úvahu, že Russell navštívil přesně ty země, které byly na chicagské konferenci označeny za důležité pro sionisty, je jasné, že oficiální zdůvodnění mělo skutečný cíl cesty pouze zamlžit! A pokud mimo to ještě víme, že Russell během svého pobytu v Palestině v srpnu 1891 zaslal lordu Rothschildovi detailní zprávu o situaci v zemi, [6] není těžké pochopit, že jeho cesta byla podniknuta z *pověření skryté vrchnosti*. Russell se také setkal s mnoha významnými sionistickými vůdci. Jednou z nejdůležitějších zastávek byla Russellova schůzka s Ascherem Ginzbergem [7] v Oděse. Tento prominentní Žid a sionista, zvaný též „král Židů“, založil o pět let dříve v Oděse tajnou společnost „B'nei Moische“ (Synové Mojžíše). Víme také, že Ginzburg spolu s Rothschildy vynutil na lordu Balfourovi příslib vytvořit v Palestině domovský stát pro Židy.

Je pozoruhodné, že většina autorů, zabývajících se důkladně daným tématem, se shoduje na osobě Aschera Ginzburga jako na přinejmenším pravděpodobném autorovi „Protokolů sionských mudrců“. Vydavatel „Free Press“ v Detroitu Žid Bernstein svého času tvrdil, že v přítomnosti Williama Camerona, soukromého tajemníka Henryho Forda, osobně četl v Oděse „Protokoly“ v jiddiš. [8]

Anglická verze „Strážné věže“ ze září 1891 otiskla na str. 125 a 126 Russellův dopis z Oděsy. Obsahuje podrobnou zprávu o jednom důležitém setkání, a sice s Josephem Rabinowitschem v ruském (dnes moldavském) městě Kišiněvu. Russell i s doprovodem byl během návštěvy ubytován v luxusním domě Rabinovitschovy rodiny. Podle Russella byli Rabinowitsch a jeho rodina věrnými následovníky Krista, avšak báli se jeho příchod a oběť hlásat kišiněvským Židům. „Strážná věž“ z 15. července 1891 potvrdila, že se Russell během své evropské cesty s Rabinowitschem seznámil. Rovněž se tam říká, že Rabinowitsch věřil v Krista a pokoušel se prý jej kázat židovským rodinám v okolí. Na pozadí Russellova poselství Židům je však jasné, že to nemůže odpovídat skutečnosti, a že hlavním tématem Russellových rozhovorů s Rabinowitschem nepochybně byly sionistické záležitosti.

Kdo tedy opravdu byl tento Rabinowitsch? Po zavraždění cara Alexandra II. se r. 1882 vypracoval na sionistického vůdce na jihu země. Průkopník sionismu byl současně i známý obchodník a advokát. Jeho okruh sionistického hnutí měl základnu v Kišiněvě, kde tehdy žilo více než padesát tisíc Židů.

Russell navštívil nejdůležitější střediska ruského sionismu v Oděse a Kišiněvě, ale rovněž se v Palestině setkal s různými židovskými a sionistickými vůdci. Není pochyb o tom, že k zorganizování takové cesty musel Russell mít styky na mezinárodní úrovni. Jeho malá vlastní organizace měla ve Spojených státech jen nepatrný význam a její zahraniční styky se omezovaly na Kanadu a Anglii. Je tedy jasné, že v době přípravy a nástupu první okružní cesty nemohly Russellovy kontakty pocházet odtud.

Yona Malachy, první ministr Izraele pro náboženské záležitosti, velice podrobně popsal historickou roli pastora Russella jako obhájce sionismu. Potvrdil rovněž, že během pobytu v Palestině se Russell setkal s dr. Levym z „Executive Zionist“ i s dalšími židovskými vůdci. [9] Kromě toho je také prokázáno, že Russell byl přítelem známého rabína, zednáře a hlavy B'nai B'rith Stephena Wise. „American Jewish Press“ konstatuje, že Russell udržoval vynikající přátelské vztahy s židovskými vůdci. [10] Navíc se ví, že mnoho významných Židů a sionistických vůdců často navštěvovalo úřadovny sekty v Brooklynu.

V roce 1910 navštívil pastor Russell znovu Palestinu a Rusko, kde přednášel před tisícovkami ortodoxních Židů o hnutí za soustředění Izraelitů v Palestině.

Devátého října 1910 směřovaly více než čtyři tisíce Židů do známé newyorské „Hippodrome Theater“, aby si tam vyslechli dvouhodinovou přednášku Charlese Taze Russella. Podle anglického vydání „Strážné věže“ z 15. října 1910 se prominentní Židé postarali o to, aby byl zmíněný sraz v Hippodromu z největších, jaký kdy New York zažil. V osobách předních novinářů byl přítomen celý židovský tisk. Jedním z předních Židů, který Russella do arény doprovázel v jeho luxusní limuzíně, byl zednář a pozdější prezident řádu B'nai B'rith Frank Goldstein. Pastor byl židovským publikem nadšeně aplaudován jako spisovatel a učenec světové pověsti ve věci judaismu a sionismu. Jak lze poznat ze snímku pořízeného během přednášky, Russellova postava v černém obleku, s tmavými očima a vousy působila velice majestátně až sugestivně. Pastor bez úvodního představení vystoupil na scénu, zdvihl beze slova paži a dva kvartety z brooklynského „Tabernáku“ zapěly hymnu „Den radosti Sionu“. V průběhu řeči pak Russell vztáhl biblická proroctví na sionismus a výslovně prohlásil, že platila tehdy žijícím Židům. Zdůraznil rovněž, že se Bůh postará, aby se všichni Židé navrátili do Palestiny. Mocný dojem zanechala u posluchačů Russellova teze, že sám Bůh vyslal Theodora Herzla do boje za věc sionismu; od toho okamžiku mu publikum tak říkajíc leželo u nohou. Předpověděl také, že se Židům podaří být největším národem na světě, pravděpodobně již v roce 1914. [11] Rovněž tvrdil, že moderní sionismus založil sám Pán. Co se týče emigrace do Palestiny, soudil pastor, je tam dost země pro všechny. Pak prohlásil, že dr. Herzl si vždy přál, aby všichni praví synové Izraele povstali k práci na vytvoření otčiny pro diskriminované Židy Ruska a východní Evropy; ti z nich, kteří na vycestování do Palestiny nepomýšlejí, jsou přinejmenším povinni vystěhovalce podporovat a utvrzovat jejich rozhodnutí. Každý jednotlivec se vyzývá k finančnímu přispívání na realizaci plánu židovského osídlení Palestiny. Na konci přednášky pak dal Russell znovu znamení a chór zazpíval „Sion, naše doufání“. Hebrejští posluchači jen ztěží chápali to, co zde vyslechli; bylo pro ně obrovským překvapením slyšet křesťanské hlasy zpívající židovskou hymnu. Hned při prvních tónech jásali a k zpěvu druhé sloky se pak i sami přidali. [12]

Pozoruhodná je rovněž okolnost, že Russell ve své řeči agitoval pro židovský národní fond založený Rothschildy na zakupování země v Palestině, a že podobně podpořil i Warburgem iniciovanou židovskou charitativní federaci. Zmíněné instituce požadovaly od všech Židů odvádění tradičního „desátku“ na financování věci sionismu.

V následujících dnech po srazu v „Hippodromu“ pak tisk obsáhle referoval, že Russellova prosionistická řeč byla židovským obyvatelstvem přijata s velkými sympatiemi, a text jeho přednášky přetiskly všechny hebrejské noviny Ameriky i Evropy.

Zajímavá na tom je také skutečnost, že zmíněný meeting byl zorganizován několika předními Židy „Jewish Mass Meeting Committee“ v New Yorku, ale podílel se na tom i ředitel „Asociace rumunských Židů“ Leo Wolfsohn.

Shromáždění v „Hippodromu“ nebylo jediným, před nímž Russell vystoupil; podobné akce za účasti mnoha tisíců židovských posluchačů byly uspořádány ve všech velkých městech světa.

Pastor Russell tedy své epoše přinášel opravdu ohromující poselství - „sionismus“.

Předložená fakta dokazují, že Russell byl velmi dobře informován o tom, co sionistické hnutí zamýšlelo a dělalo. Podle všeho měl kontakty nejen s oficiálními sionistickými vůdci, nýbrž i s muži v jeho zákulisí. Tak např. počátkem r. 1897 dokázal uvést přesné údaje o plánovaném sionistickém kongresu, který se měl konat 25. srpna v Mnichově. Věděl nejen to, že se v celém židovském světě mají vybírat delegace, ale nebyla mu neznámá ani chystaná účast prominentních Židů dr. Herzla, Jakoba Haase, Maxe Nordaua a sira Mosese Montefiora. Je při tom zajímavé, jak schvaloval úsilí barona Hirsche o sionismus, ale současně i dokázal prohlašovat, že Bůh pozdvihl (finančně i společensky) z davu Mosese Montefiora a barona Rothschilda kvůli věci sionismu. [13]

Naši zvláštní pozornost si zaslouží i Russellovy styky s „Jewish Colonization Committee“ vysokostupňového zednáře Mosese Montefiora a rovněž i kontakty s „Jewish Colonization Fund“ barona Hirsche. Po své druhé návštěvě Palestiny podrobně informoval zmíněné organizace o aktuálním stavu věcí v zemi.

„Strážná věž“ (2. roč., únor 1917) uvedla: „V roce 1911 patřil Russell k sedmičlennému výboru, který podnikl okružní cestu světem. Při této příležitosti navštívil pastor znovu Židy v Palestině a prohlásil k nim, že proroctví učí o jejich brzkém znovuosídlení Palestiny.“

Sionistická kázání ovšem neměla vždy jenom úspěch. Překvapující je v té souvislosti židovský odpor vůči Russellovi v březnu 1911 ve Vídni. Když pastor vystoupil na scénu, bránila mu dobrá třetina posluchačstva v řeči. Sionistická strana později oznámila, že odpor byl namířen hlavně proti dřívějšímu Russellově počínání. Bylo mu mj. předhazováno, že napodoboval Herzlovy známky židovského národního fondu. [14]

Otázkou nyní je, zda Russellovou smrtí také skončila prosionistická kampaň, nebo zda Rutheford pokračoval ve šlépějích svého předchůdce? Byl i on hnací silou v pozadí sionismu?

Odpověď je jednoznačná. Byť i Rutheford dělal všechno možné pro zahlázení stop po Russellovi, přesto i on až do třicátých let rovněž sionismus podporoval. Při tom ovšem poněkud zaráží jeho v zásadě protižidovské zaměření. Když přednášel na shromáždění v kanadském Winnipegu o návratu Židů do Palestiny, poznamenal: „Mluvím o palestinských Židech, nikoli o těch dotěrných křivonosých Židech, kteří se snaží vytáhnout lidem z kapsy poslední groš ...“ [15]

Po Russellově smrti Společnost strážné věže zintenzivnila agitační kampaň ve prospěch sionismu v dosud nevídané míře. Při studiu Ruthefordovy knihy „Miliony nyní žijících nikdy

nezemřou“ [16] okamžitě rozpoznáme jeho snahu ukázat shromažďování Židů v Palestině jako naplnění slov Písma. Tatáž kniha rovněž ohlašuje konec světa na rok 1925. Připomeňme si, že i toto datum bylo - kromě jiných - spiklenci určeno k instalování světové vlády.

Ve dvacátých letech mohl Rutheford se sionistickou pomocí využívat i rozhlasu pro účely Sionu. Kromě toho ve všech velkých městech světa pořádal v prostorných veřejných místnostech přednášky o „návratu Židů do Palestiny“.

V říjnu 1925 shrnul Rutheford své sionistické rozhlasové projevy do knihy „Útěcha pro Židy“. V předmluvě vydavatele se říká:

„Soudce Rutheford, známý v celém světě jako přítel židovského národa, velmi účinně podporuje nárok Židů na Svatou zemi. Vystupuje proti tzv. obracení Židů a zastává názor, že je to nejen zvrácené, nýbrž i odporující Písmu. Všude vyvolaly živou účast jeho přednášky před početným publikem na téma ‘Návrat Židů do Palestiny’, které byly také prostřednictvím rozhlasu vysílány do celého světa. Neustávající zájem o tyto přednášky jej přiměl k jejich vydání v rozšířené knižní formě.“

Pro naše účely nám postačí uvést si zde pouze následující příklady Ruthefordovy psychologické kampaně z knihy „Útěcha pro Židy“:

„Byl to velký Bůh Jahve, který skrze v něj věřící muže promlouval a předpověděl věci, které dnes vidíme vlastníma očima v Palestině“ (str. 13)

„V současnosti je v Palestině již zřízeno devadesát osm kolonií. Židé zakládají vinohrady a užívají jejich plodů; to je začátek naplnění proroctví: ‘Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jísti jejich plody’ (Izajáš 65,21)“ (str. 83).

„Každému Židovi, který pozorně sleduje tuto realizaci, založenou výhradně na Písmu, musí být zřejmé, že je Boží vůlí, aby se Židé ujali držení Palestiny. Jako naplnění proroctví se nyní Židé znovu shromažďují v Palestině“ (str. 155).

Z citovaných tří ukázek literární produkce Společnosti strážné věže je nejen zcela zřejmé, že *Svědci Jehovovi považují organizaci sionistů za naplnění Boží předpovědi, nýbrž že podle jejich názorů Bůh dokonce osobně řídí návrat Židů do Palestiny*. Realita věci však vypadá jinak! Jak jsme si již přesvědčivě ukázali, byli to velkobankéři Rothschild, Rockefeller, Hirsch, Montefiore a Warburg, kdo stáli za sionistickým hnutím a židovskou obnovou Palestiny.

Početné Ruthefordovy články ve „Strážné věži“ i jeho knihy totiž představují vesměs velebení Židovstva a sionismu a přímo nutí k předpokladu jeho spojení s ilumináty. Helmut Friedlmayer ve své knize „Svědci Jehovovi - judaizace křesťanství“ [17] jednoznačně prokazuje, že je zde jasná shoda ohledně původu, cílů a prostředků židovské hierarchie v učení zakladatelů Svědků Jehovových s „Protokoly sionských mudrců“. Rozdíl spočívá pouze v tom, že odpovídající Russellovy a Ruthefordovy výroky je nutno pracně vybírat ze spousty pokryteckých citátů Písma.

V zatím nejnovější učebnici dějin Společnosti strážné věže s titulem „Jehovovi Svědci - zvěstovatelé království Božího“ [18] se na str. 142 říká: „A. H. Macmillan byl r. 1925 vyslán na loď do Palestiny, protože byl zájem především o roli Židů v souvislosti s biblickým proroctvím.“

To je vše! Nenacházíme tedy ani sebemenší snahu o pravdivé vylíčení věci! Byl Macmillan, jeden z vůdců sekty, do Palestiny skutečně *vyslán*?

Není nejmenších pochyb o tom, že Rutheford měl jak dobré styky uvnitř sionismu, tak i sám hrál důležitou úlohu v psychologické kampani sionistů. Nepochybně jen proto se mu dostalo privilegia patřit mezi 350 prominentních pasažérů parníku „Prezident Arthur“ při zahajovací plavbě první linky z New Yorku do Palestiny. Současně byl pozván k účasti na otevření první univerzity v Palestině 1. dubna 1925 a k návštěvě Rischon Le Zion v majetku Rothschildů. [19] Mezi ostatními hosty se nacházely pouze vybrané osobnosti jako lord Balfour, Herbert Samuel, baron Hirsch, dr. Levy a Chaim Weizmann, tedy všechno lidé, kteří v sionistickém hnutí sehráli mimořádně důležitou úlohu. [20]

Jak vidíme, Společnost strážné věže nezachází s historií příliš poctivě.

Další důležitá otázka zní, zda Společnost strážné věže dostávala i finanční podporu od mocností za kulisy sionismu?

Nejprve je třeba zdůraznit, že Russell nabyl většiny svého majetku *až po* založení Společnosti strážné věže. Je samozřejmě těžké přesně říci, odkud se mu dostávalo takové moci a peněz, ale bylo by každopádně nerealistické předpokládat, že k svému bohatství přišel prodejem knih. Především je třeba si uvědomit, že organizace tehdy nebyla stejná jako dnes; byla to v podstatě jen malá skupina. Je třeba také vzít v úvahu, že Russell během všech těch let *rozdal zdarma* miliony exemplářů knih, časopisů a traktátů, a že v hlavním sídle v Brooklynu bylo zaměstnáno 76 pracovníků. Dále platil více než dvěma tisícům různých novin za otiskování svých kázání, vyrovnával dluhy poboček v ostatních zemích, kryl najímání divadel a podobných budov pro své veřejné projevy atd. [21] Jak to všechno mohl financovat? Víme, že Russell podnikal cesty do všech koutů světa. Kdo tyto cesty platil? Jak mohl investovat do stříbrných dolů a získávat akcie nejmnocnějších společností Spojených států? Vzhledem k těmto a dalším faktům existuje pouze jediná odpověď. Stejně jako skrytá vrchnost investuje obrovské částky do podporování mormonů, munovců, učedníků hnutí Hare Krišna atd., dostával i Russell od ní zcela zjevně bílko šek.

Mnozí soudí, že v historii Společnosti strážné věže hrál důležitou roli řád B'nai B'rith. Fritz Schlegel, dobrý znalec daného tématu, svého času v knize „Pravda o svědcích Jehovových“ [22] potvrdil, že veškerá činnost Společnosti strážné věže byla vydržována židovskou bankéřskou rodinou Hirschů. Již jsme si na svém místě ukázali, že Hirschova banka je součástí finančního impéria Rothschildů, Warburgů atd. Jak uvádí člen řádu B'nai B'rith Alexander Hechst ve své knize „Svaz B'nai B'rith a jeho význam pro rakouské Židovstvo“, [23] je pro B'nai B'rith nepostradatelná spolupráce s velkými institucemi jako je nadace barona Hirsche. Edith Starr Millerová, znalkyně politického zákulisí, ve své knize „Okultní

teokracie“ uvádí, že řád B'nai B'rith je odpovědný za rozšíření Russellovy sekty. Proto si na tomto místě znovu připomeňme přátelské svazky Russella s předními vůdci B'nai B'rith.

Dále je prokázáno, že např. vedoucí Společnosti strážné věže v Německu Otto Albert Koetitz měl dobré kontakty a vztahy k Warburgům. [24]

Částečný náhled do zákulisí Společnosti strážné věže nám umožní záznam z projednávání žaloby před obvodním soudem ve švýcarském St. Gallen z počátku r. 1924.

Místní evangelíci 21. ledna ve velkém sále Střelecké zahrady uspořádali protestní shromáždění. Po hlavní přednášce prof. dr. Köhlera z curyšské teologické fakulty pak protestantský lékař dr. Fehrmann v diskusi prohlásil, že mezinárodní Židovstvo ze svých nezměrných prostředků poskytuje tzv. „Opravdovým biblistům“ finanční pomoc, aby tak jejich prostřednictvím vneslo chaos a zmatení do západoevropského křesťanství.

Proti takto určitému a jednoznačnému obvinění vzneslo „Mezinárodní sdružení opravdových biblistů“ v osobě svého vedoucího Konrada C. Binkeleho u curyšského soudu žalobu, která byla projednávána před obvodním soudem v St. Gallenu. „Opravdoví biblisté“ a občan Spojených států mister Binkele byli zastupováni židovskou advokátní kanceláří dr. Liebermanna, v jejímž pověření vystupoval při procesu dr. Adam Reichstein, původem polský Žid. Ten navrhl soudu, aby byl dr. Fehrmann prohlášen vinným z pomlouvání a osočování. [25]

Jako hlavní důkaz obhajoby předložil dr. Fehrmann soudu dopis jednoho amerického zednáře 33. stupně švýcarskému spolubratrovi, datovaný 27. prosincem 1922. V dopisu se mj. říkalo:

„Tihle lidé jsou nám velice užiteční. Dodáváme jim již známou nepřímou cestou dostatek peněz prostřednictvím mnohých bratrů, kteří během války nadělali velké majetky. Jejich peněženkám to neublíží; i oni patří k Židům. Příštího jara by měl opět přijít do Evropy jistý známý právník, který tam byl již několikrát. Mistr Rutheford bude dělat propagandu sérií přednášek. Nyní využívám příležitosti a obracím se na Vás, milý bratře, s následující prosbou. Zajistěte, aby se ve švýcarských novinách neobjevil žádný článek zaměřený proti těmto přednáškám! Máte k tomu účelu ve Švýcarsku mnoho bratrů v denním tisku. Prosím Vás také, aby v novinách nebyla činnost Opravdových biblistů hodnocena nepříznivě. Ti lidé jsou pro nás velice potřební, musí pro nás sehrát roli pionýrů. Ostatně proč bych Vám měl k tomu ještě něco říkat, víte to přece všechno sám.

Zásadou dobytí země je využít jejich slabin a podkopat jí pilíře. Katolíci a jejich dogma jsou našim plánům na překážku a proto musíme udělat všechno, abychom zredukovali počet jejich stoupenců a zesměšnili je.“

Citovaný dopis mluví sám za sebe! Zbývá jen znovu důrazně upozornit na příznačný způsob, jakým americké zednářské kruhy již tenkrát „připravovaly a informovaly“ švýcarský tisk!

Dopis byl však již 18. května 1923 přetištěn v katolickém deníku „Der Morgen“ kantonu Solothurn. [26]

Počátkem června dostala redakce dopis právníka Opravdových biblistů, v němž se pisatel článku vyzývá k odvolání svých tvrzení pod hrozbou podání žaloby.

Autor odpověděl v listu „Der Morgen“ následovně:

OPRAVDOVÍ BIBLISTÉ

V čísle 116 jsem ve výtahu zveřejnil dopis jednoho amerického zednáře, z něž zcela nepochybně vyplývá, že úsilí Opravdových biblistů se dostává od světového zednářstva finanční i morální podpory (pokud lze v souvislosti se zednářstvem vůbec užít výrazu „morální“). Osobně jsem vzdálen nějakého urážení nebo podezírání Opravdových biblistů a zveřejněním dotyčného dopisu měla být pouze nastíněna podvratná činnost světového zednářstva. Neřekl jsem, že Opravdoví biblisté, pokud se týče jejich společnosti ve Švýcarsku, uzavřeli spolek se zednářstvem. Ze sporného článku jasně vyplývá pouze skutečnost, že světové zednářstvo využívá každého hnutí k poškození katolické církve.

Opravdoví biblisté se pak už neodvážili proti deníku „Der Morgen“ dále vystupovat. Příležitostně ovšem tvrdili, že dopis je podvrh.

Když však později adresát sporného dopisu Herbert von Bomsdorff-Bergen, velkokomandér 33. stupně a vedoucí bratrské korespondence všech pěti kontinentů oficiálně ukázal záda lóži, vystoupil sám na veřejnost. Mimo jiné potvrdil následující: „Z Ameriky jsem v lednu 1923 obdržel dopis jistého vysokostupňového zednáře, v němž mě ‘bratrsky’ prosil o informace o různých věcech, které jej zajímaly. Zmíněný dopis jsem 18. května 1932 zveřejnil ve švýcarských katolických novinách ‘Morgen’.“

Dopis byl pak ještě přetištěn v mnichovském listu „Allgemeine Rundschau“ (1924, č. 757) a v „Ecclesiastica“ (Freiburg 1924, str. 260). Příjemce dopisu znovu potvrdil jeho pravost ještě v srpnu 1925 v č. 2 listu „Abwehr“ v Ludwigshafenu.

Vraťme se ještě k výše zmíněnému obvinění. Protože soud po celodenním jednání nespátřil v inkriminovaných výrocích žádnou urážku cti Opravdových biblistů, byl dr. Fehrmann osvobozen a Společnost byla současně odsouzena k zaplacení odškodného ve výši 450 švýcarských franků. Biblisté se odvolali, ale i v novém procesu prohráli, a tentokrát museli dr. Fehrmannovi zaplatit 1 313 franků.

Aby se nějak vyvlékli z nepříjemné situace, nabídli Biblisté v rámci jedné propagační kampaně finanční odměnu tomu, kdo by prokázal, že dostali od zednářů peníze. Skupina Svědků Jehovových k tomu účelu deponovala deset tisíc marek v bance. [27] Je snad zbytečné podotýkat, že průměrní Svědci Jehovovi docela jistě nic nevěděli o finanční podpoře své organizace lóžemi.

Badatel Hans Lienthardt byl v roce 1921 jedním z prvních, kdo psal o Biblistech a jejich vztazích k judaismu. Podařilo se mu odhalit, že učení Biblistů je součástí židovských plánů zahalených do biblických citátů, a že má napomáhat zřízení světové vlády. Rovněž tvrdil, že Russell byl ve skutečnosti Žid. [28]

Podle rabína Bruno Kirschnera [29] *urychlují Opravdoví biblisté judaizaci křesťanstva.*

Pokud jde o Společnost strážné věže, pak pod Ruthefordovým vedením začátkem třicátých let nastal podivuhodný obrat ohledně Židů. Od roku 1932 totiž Společnost začala zastávat stanovisko, že sionistické předpovědi v Bibli nepatří Židům, a sionismus byl nyní považován za dílo ďáblovo. Židé se v novém pojetí vracejí do Palestiny ze sobeckých a sentimentálních pohnutek. [30]

Pozoruhodný je také až do r. 1939 trvající nástup antisemitských výroků v publikacích Společnosti strážné věže. Ruthefordovy výroky v příslušné literatuře byly nejen spoluvinou za šíření antisemitismu obecně, nýbrž i konkrétně podporovaly Hitlerovu antisemitskou politiku. Publikace z těchto let obsahují dosti často jasně antisemitské články. Např. v knize „Nepřátelé“ [31] na adresu Židů používá Rutheford takových slov jako např. „prostááčci“ a „pošetilci“.

Krátce před známou „křišťálovou nocí“ otiskla Společnost strážné věže v časopisu „Útěcha“ z 15. července 1938 článek zaměřený proti Židům a rozšiřovaný po celém Německu. [32] Mimo jiné se tam říkalo, že hebrejský národ uzavřel spolek s ďábelskou organizací, a článek končil slovy:

„Židé jsou živoucím obrazem toho, jak hrozné je být bez Jehovova požehnání. Vzdálení Boží přízně nenacházejí ani zde klidu. Kdo seje vítr, sklízí bouři! Jak dlouho ještě?“

Společnost strážné věže užívala - stejně jako nacisté - ve svých publikacích protižidovského výraziva, ale i samotní Svědci se rázem změnili v antisemity. [33]

Velitel osvětimského tábora Rudolf Höss k tomu řekl: „Všichni Svědci Jehovovi byli přesvědčeni, že Židé trpí a umírají právem, protože jejich předkové zradili Jehovu.“ [34]

Zbývá dodat, že Společnost strážné věže v těch časech nikdy oficiálně nepozdvihla hlas proti pronásledování Židů.

Udělal však Rutheford takový krkolomný obrat dobrovolně, sám od sebe?

Na to dodnes nemáme uspokojivou odpověď. Byly vysloveny názory, že vzhledem k politické situaci v Německu chtěl takto odstranit všechny styčné body se Židy, aby jeho organizace mohla pokračovat v kazatelské službě. Tomu ovšem schází logika, protože zmíněný obrat měl *celosvětově* výrazné důsledky - po milionech tištěné publikace tak rázem ztratily cenu a navíc začaly těžké vnitřní spory a rozklad.

Vzhledem k existenci dohody „Haavara“ o odsunu Židů mezi německou vládou a sionistickým hnutím se nelze vyhnout následujícím otázkám. Skoncovala Společnost strážné

věže svým obratem ohledně Židů *opravdu* s prací ve prospěch sionistického hnutí? Můžeme vyloučit při nespočetných milionech výtisků časopisů a knih sekty, že útoky Společnosti proti Židům neovlivnily i její vlastní okolí? Nezapříčinily zmíněné útoky vzrůst touhy Židů v celém Německu po vystěhování do Palestiny?

Kapitolu uzavřeme slovy významného židovského spisovatele J. G. Burga: „Sionismus není s antisemitismem pouze duchovně spřízněn, protože bez něj nemůže vůbec žít. Strašné na tom je, že *právě sionisté mají na antisemitismu největší zájem*. Čím více bezpráví musejí Židé ve světě vytrpět, čím více jsou pronásledováni, tím lepší vyhlídky mají sionisté.“ [35]

Manfred Gebhard, *Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1971, str. 76.

Joseph Franklin Rutheford, *Leben*, Wachturm-Gesellschaft 1929, str. 178.

V německé verzi *Pastor Charles Taze Russell: Ein früher amerikanischer Zionist*.

Podle řádem B'nai B'rith vydaného spisu *The Challenge of Ethnic Leadership*, str. 201.

Svědci Jehovovi jako hlasatelé Božího království, Společnost strážné věže 1993, str. 406.

Anglická verze *Strážné věže* z 1. prosince 1891, str. 170 a dále.

Známějším spíše pod literárním jménem Achad Ha-Am; p. překl.

Podle *Libre Parole* z 10. března 1921.

Herzlova židovská ročenka, díl 5, Londýn 1963.

David Horowitz, *Pastor Charles Taze Russell. An early American Christian Zionist*, 2. vyd. New York 1990, str. 43.

Připomeňme si, že toto datum se přesně kryje s termínem, k němuž celosvětoví spiklenci plánovali uchopení moci prostřednictvím světové revoluce, totiž I. světové války!

David Horowitz, *Pastor Charles Taze Russell. An early American Christian Zionist*, 2. vyd. New York 1990, str. 69.

United Israel Bulletin z listopadu 1971.

Franz Stuhlhofer, *Charles T. Russell und die Zeugen Jehovas. Der unbelehrbare Prophet*, 2. vyd. Berneck 1992, str. 239.

M. James Penton, *The Christian Quest Vol. 3: A Story of Attempted Compromise. Jehovah's Witnesses, Anti-Semitism and the Third Reich*, Addison 1990, str. 35 a dále. Autor zde cituje svého otce, který byl Russellově vystoupení ve Winnipegu přítomen.

V německé verzi *Millionen jetzt lebender Menschen werden nie sterben*, 1920.

V originále *Die „Zeugen Jehovas“ - Judaisierung des Christentums*, Durach 1993, str. 136 a 143.

V německé verzi *Jehovas Zeugen -Verkündiger des Königreiches Gottes*, 1993.

Joseph Franklin Rutheford, *Trost für die Juden*, Wachtturm-Gesellschaft 1925, str. 70 a dále. Mezi prvními řediteli známé hebrejské univerzity v Jeruzalémě byli Chaim Weizmann, Felix Warburg a James Rothschild.

Z neznámých důvodů se místo Rutheforda zúčastnil cesty Macmillan.

Jen v roce 1910 si třikrát najal Prince Albert Hall v Londýně!

V originále *Die Wahrheit über die Ernsten Bibelforscher*, Freiburg 1922, str. 242 a dále.

V originále *Der Bund B'nai B'rith und seine Bedeutung für das österreichischen Judentum*, Bremen (Reprint) 1985, str. 31 a dále.

Manfred Gebhard, *Eine Dokumentation über die Wachtturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 307.

Podle *Pfälzische Landeszeitung* z 1. dubna 1924, *Miesbacher Anzeiger* č. 266 z 13. listopadu 1924: Friedrich Ritter von Lamma, *Die Entlarvung der Ernsten Bibelforscher*.

Článek *Sind die Ernsten Bibelforscher wirklich so „harmlos“?*, v: *Der Morgen*, roč. 3, č. 116, květen 1923.

Laurens Stokes, *Kleinstadt und Nationalsozialismus*, Neumünster 1984, str. 700.

Hans Lienthardt, *Ein Riesenverbrechen am deutschen Volke und die Ernsten Bibelforscher*, 2. Aufl., Weissenburg 1921, str. 13.

Viz *Jüdischen Lexikon* 1927.

Joseph Franklin Rutheford, *Rechtfertigung*, Společnost strážné věže 1932, str. 258 a dále.

V německé verzi *Feinde*, 1937.

Manfred Gebhard, *Eine Dokumentation über die Wachtturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 169.

Robin de Ruiter, *Precaución! ... Testigos de Jehová*, Chihuahua (Mexiko) 1992, str. 219.

Rudolf Höss, *Kommandant in Auschwitz. Autobiographische Aufzeichnungen*, Stuttgart 1958, str. 117.

J. G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Oldendorf 1972, str. 32.

7. KAPITOLA

Pacifisté a slídilové

Tehdy asi jen sotva kdo věřil, že by zavraždění rakouského následníka trůnu 28. června 1914 v Sarajevu mohlo vést k válce. Protože se však v obžalovacím memorandu tvrdilo, že atentátníci jednali v zájmu Srbska, vyhlásilo Rakousko-Uhersko tomuto malému balkánskému státu válku - a netrvalo dlouho, kdy všechny evropské mocnosti byly zataženy do tzv. „velké války“. [1]

Když pak v srpnu 1914 německé jednotky obsadily Belgie, vyjádřil se k tomu prezident Wilson: „Je nezbytné, aby Spojené státy zůstaly neutrální.“

Ukázalo se to však jako velice obtížné. Ačkoli většina obyvatel USA sympatizovala se spojenci, přesto byli Američané irského původu se svým protibritským postojem na straně německých občanů USA. Jmenovitě na východě Spojených států, kde mnoho obyvatel pocházelo z Německa, panovaly spíše proněmecké nálady.

V poselství americkému Kongresu z prosince 1914 prezident Wilson znovu potvrdil, že „se nacházíme v míru s celým světem, jsme upřímnými přáteli všech národů a jsme obránci svornosti a míru.“

Později se ukázalo, že po rozpoutání světového požáru nebyla ani v samotné skryté vrchnosti jednomyslnost ohledně dalšího postupu. [2] Tehdy totiž J. P. Morgan požádal prezidenta Wilsona o pomoc pro Anglii a Francii ve formě půjčky 500 milionů dolarů a dodávky munice, [3] ale tehdejší ředitel „Federal Reserve Board“ Paul Warburg neprojevil pro jeho požadavek pochopení. Když však Morgan odhalil Warburgovy kontakty s německou tajnou službou, viděl se Warburg nucen na svůj úřad rezignovat. [4]

Když posléze Morgan vyřadil ze hry osoby všech možných úřadů a postavení, které se mu vzpíraly, posílal spolu se státní pokladnou každý měsíc do Evropy 500 milionů dolarů na tříprocentní úrok. Morganova „U.S. Steel Corporation“ dodala Spojencům šest milionů tun oceli pro jejich zbrojovky. Spojenecké válečné dluhy vystoupily v r. 1916 na 2 miliardy dolarů, a do té doby Evropě dodané potraviny i ostatní životní potřeby měly hodnotu dalších 3 miliard.

Takto se potraviny a ostatní spotřební zboží staly válečnou zbraní podobně jako munice a děla. Obě strany dělaly všechno možné ve snaze vyhladovět protivníka.

Americký trh skvěle profitoval z potřeb ostatních zemí. Během války se zásoby Spojených států zčtyřnásobily a představovaly v roce 1921 přibližně pětinu všech světových zásob. Skrytá vrchnost udělala z USA světovou hospodářskou velmoc číslo jedna.

Berlín si v Bílém domě stěžoval a předhazoval Spojených státům, že prodávají munici Angličanům. Teprve když Německo vyhlásilo neomezenou ponorkovou válku, zapůsobilo to na americké veřejné mínění do té míry, že pacifistická strana, vedená bankovním domem Warburg & Co., uznala svou porážku.

Když vešlo ve známost, že německý ministr zahraničí zaslal svému vyslanci v Mexiku šifrovaný telegram, v němž byl rozveden plán na vytvoření aliance mezi Německem, Japonskem a Mexikem, přičemž posledně jmenovaná zem měla znovu získat teritoria, anektovaná Spojenými státy, rozhodl 6. dubna 1917 americký Senát 373 hlasy proti 50 pro vyhlášení války Německu. Kongres pak schválil zákon o odvodech rekrutů 15. června téhož roku.

O měsíc později vystoupil Rutheford se svou knihou „Dokonané tajemství“. [5] V ní se nejen znovu připomínala povinnost členů vyhýbat se vojenské službě, nýbrž obsahovala i citáty výroků jistých prominentních osob proti válce. Je ovšem třeba vědět, že Ruthefordova kniha, podporující pacifistické stanovisko strany Warburga a spol., měla vyjít ještě před vstupem Spojených států do války. Dílo, sepsané k překažení snah o vstup USA do války, bylo vládou ihned zakázáno. V memorandu ministerstva spravedlnosti se říkalo: „Jediný výsledek knihy ‘Dokonané tajemství’, díla drženého v náboženském tónu a velkoryse rozšiřovaného, spočívá v tom, že vojáci naši věc odmítají a ostatní pocítují nechuť ke svému povolání do vojska.“

7. května 1918 byl na Rutheforda a sedm členů direktoria vydán zatykač. Obžalovací spis kladl prezidentovi Společnosti strážné věže a jeho společníkům za vinu spiknutí a porušení zákona o špionáži ze 17. června 1917. Velkou roli při tom hrálo právě vydání a rozšiřování knihy „Dokonané tajemství“. Dále bylo obžalovaným kladeno za vinu, že se snažili o provedení svých ilegálních záměrů. Výčet končil obviněním ze spiknutí, podněcování neposlušnosti a odmítání vojenské služby v ozbrojených silách Spojených států i z bránění v rekrutování a získávání mužů pro armádu.

Rutheford a tři další podvůdci Společnosti ještě museli navíc čelit obvinění ze spolupráce s nepřitelem.

20. června 1918 uznali porotci obžalované vinnými ve všech bodech obžaloby. Sedm z nich bylo odsouzeno na čtyřikrát dvacet let a osmý na čtyřikrát deset let vězení.

Soudce pak ve zdůvodnění rozsudku vysvětlil, proč byli Biblisté odsouzeni k tak vysokým trestům odnětí svobody: „Náboženská propaganda, kterou obžalovaní eneregicky provozovali v této zemi i mezi našimi spojenci, představuje podle přesvědčení soudu větší nebezpečí než celá německá divize.“

Je ostatně známo, že hlavní úřadovna Společnosti strážné věže byla navštěvována německými agenty. Tato skutečnost je potvrzena i v memorandu ministerstva spravedlnosti, které bylo 4. května zaznamenáno v „Congressional Record“ (str. 6053).

Podle Fritze Springmeiera v knize „Buďte chytří jako hadi“ byla odhalena i spojení mezi Společností strážné věže a německými agenty v Mexiku. Existuje k tomu zpráva „Případ

mezinárodních biblistů“, [6] kterou vydala „Witness Inc.“. Ve zmíněné zprávě jsou reprodukovány také soudní spisy.

Za zmínku ještě stojí, že tehdy byly ve Spojených státech pouze dvě stanice Telefunken, jimiž bylo možno udržovat radiový kontakt s Německem. Byly to jediné možnosti přímé komunikace a není tedy pochyb, že tato jediná zařízení v Severní Americe byla používána ke špionážním účelům, a proto je také americká vláda nechala zavřít. Warburgové & Co. tím ztratili své komunikační možnosti s vnějškem. V knize „Warburgové“ její autor David Ferrar na str. 80 potvrzuje, že bylo zcela přerušeno spojení mezi americkými a německými Warburgy od chvíle, kdy Spojené státy vstoupily do války.

8. března 1918 „Electrical Revue“ oznámila, že federální úřady v New Yorku obsadily budovu „Tower“ na dolní Broadwayi a objevily tam radiový přístroj, který byl dostatečně výkonný ke spojení s Německem. Zmíněná radiostanice patřila jistému Richardu Pfundovi, bývalému zaměstnanci stanic Telefunken v Tuckertonu a Sayville. Přestože byl aparát mimo provoz, přivolaní znalci prohlásili, že by mohl být během pouhé půlhodiny znovu uveden do provozu. Není od věci připomenout, že zmíněný přístroj byl v té době technickou novinkou v oblasti špionáže, protože díky němu bylo možno se strategickým odstupem vysílat nebo přijímat zakódované zprávy.

Zajímavá je také skutečnost, že v tutéž dobu existoval v hlavní úřadovně Společnosti strážné věže podobný bezdrátový přijímač. Počátkem r. 1918 začal vojenský informační úřad USA v New Yorku s prohlídkou správních místností Společnosti. Existovalo totiž podezření, že organizace byla ve spojení s německým nepřítelem. [7] Během prohlídky byl v hlavní budově objeven přijímač, odstavený stejně jako aparát Richarda Pfunda, a dále i příslušná anténa na střeše objektu. [8]

Čtenáři se nabízejí k zamyšlení následující otázky: K čemu sloužila poslední špionážní novinka v kancelářích Společnosti strážné věže? Jaký užitek mohl mít takový přístroj pro náboženskou organizaci? Proč navštěvovali němečtí agenti hlavní úřadovny Společnosti v Brooklynu a Mexiku?

Poté, co se frakce uvnitř skryté vrchnosti znovu usmířily a skončila velká válka, byli Rutheford a jeho společníci z iniciativy vlády Spojených států 21. března 1919 - pouhých devět měsíců po vynesení rozsudku - propuštěni na svobodu, aby se mohli znovu přičiňovat o věc sionismu.

V pozadí atentátu na arcivévodu Ferdinanda, který byl záminkou k evropské válce, stál vysokostupňový zednář Lev Davidovič Bronštejn alias Trocký.

Hlavními cíly války bylo mj. svržení carismu s následnou bolševickou revolucí, zničení německé i rakouské monarchie a založení „Společnosti národů“.

C. C. Tancill, *Amerika geht in den Krieg*, Stuttgart 1939, str. 84.

C. C. Tancill, *Amerika geht in den Krieg*, Stuttgart 1939, str. 365; Eustace Mullins, *Die Bankiersverschwörung von Jekyll Island*, Oberammergau/Oberbayern 1956, str. 55.

V německé verzi *Das vollendete Geheimnis*.

V německé verzi *Der Fall der Internationalen Bibelforscher*, str. 96.

Die Zeugen Jehovas in Gottes Vorhaben, Wachtturm-Gesellschaft 1960, str. 78.

Wachtturm-Gesellschaft z 15. června 1955.

8. KAPITOLA

Neutralita Společnosti strážné věže

Společnost strážné věže a její stoupenci stále znovu ujišťují, že se vždy vyhýbali situacím, které by mohly vyvolat pochybnosti o jimi zastávané „neutralitě“. V časopisu „Pročitněte“ z 8. ledna 1995 se říká:

„‘Ze světa nejsou, jako ani já nejsem ze světa’ (J 17,16). Těmito slovy popsal Ježíš absolutní neutralitu svých následovníků v politických záležitostech. Zatímco se církve křesťanstva nadále vměšují do politiky, drží se opravdoví křesťané [Svědci Jehovovi] Ježíšova příkazu nebýt z tohoto světa.“

Sekta neustále zdůrazňuje, že v oblasti politiky setrvala na svých „neutrálně křesťanských“ pozicích nejen během dvou světových válek, ale i v nejrůznějších vojenských konfliktech, která následovaly v období „studené války“. V interview s reportérem pro religiózní záležitosti Hiley Wardem tehdejší prezident Společnosti strážné věže Milton G. Henschel prohlásil, že na rozdíl od ostatních náboženství si Společnost nikdy nic nezačala s vládami, nikdy jim nezasílala petice a neprotestovala proti úředním nařízením. [1] Svědci Jehovovi se neúčastní voleb a odmítají vojenskou službu včetně náhradní (např. ve zdravotnických jednotkách armády). Společnost strážné věže svým stoupencům vtouká do hlavy, že každý, kdo někdy sloužil v armádě nebo se zúčastnil vlasteneckých podniků, porušil náboženské zásady a jednal proti svému svědomí. Na podporu tohoto tvrzení se s oblibou cituje apoštol Pavel: „Možno-li, pokud jest na vás, mějte pokoj se všemi lidmi ... Žijte v pokoji, a Bůh pokoje a lásky bude s vámi“ (Ř 12,18; 2 K 13,11).

Naplnují však Svědci Jehovovi skutečně slova apoštola Pavla? Opravdu se vyhýbají všem situacím a okolnostem, které mohly dát vzniknout pochybnostem o jejich neutralitě? Podívejme se tedy na věc pozorněji.

a) První světová válka

V publikacích Společnosti strážné věže se často dočítáme, že Svědci Jehovovi během I. světové války - stejně jako dnes - nevykonávali vojenskou službu.

V knize „Svědci Jehovovi v Božím plánu“ [2] je položena otázka ohledně vojenské služby během I. světové války: „Jaký postoj zaujímal Svědci Jehovovi vůči válce?“ Odpověď je zcela jasná: „Odmítali se jí účastnit.“

Ve „Strážné věži“ z 1. června 1979 je na str. 19 následující výrok: „Od přelomu století zachovali Svědci Jehovovi svůj postoj nenásilné ‘křesťanské neutrality’ jak v obou světových válkách, tak i v éře vojenských konfliktů po ‘studené válce’.“

22. října 1994 se v „Procitněte!“ na str. 7 psalo: „Je pravdou, že Svědci Jehovovi jsou přísně neutrální a v politických sporech se nikdy neangažují pro žádnou stranu. Nikdy neprolili krev ve druhé světové ani v žádné jiné válce.“

Při zběžném přehlížení citovaných i mnohých dalších výpovědi to skutečně na první pohled vypadá, že postoj Biblistů byl tehdy stejný jako dnes a že tedy vždy rozhodně odmítali vojenskou službu. Jejich tvrzení jsou však s historickou skutečností neslučitelná!

Sám Russell po mnoho let učil, že Písmo vojenskou službu nezakazuje. [3] „Není žádný důvod nevykonávat vojenskou službu.“ V šestém svazku „Studii Písma“ s titulem „Nové stvoření“ z r. 1904 napsal, že podle Bible není žádný důvod, proč by křesťané neměli bojovat na frontě. Odvolával se nejen na to, že Kristovi učedníci nosili zbraně, nýbrž i uvedl biblický příklad, kdy římský voják Kornelius i po svém pokřtění nadále sloužil ve vojsku. Pro Biblisty tehdy záležitost vojenské služby nebyla žádným problémem.

V naší souvislosti je důležité poukázat i na skutečnost, že Rutheford byl při vypuknutí I. světové války právě v Evropě. Jen několik dní před jejím začátkem pořádal konference v Německu a Dánsku, aniž by se dotkl otázek neutrality nebo výkonu vojenské služby. Bude se snad namítat, že Rutheford nemohl vědět o brzkém vypuknutí války, ale to jen sotva ob stojí, protože v nejrůznějších evropských zemích již probíhaly vojenské přípravy a velké manévry. Všichni včetně Rutheforda dobře věděli, jakým směrem se věci v Evropě ubírají. V „Ročence 1993 Svědků Jehovových“ je na str. 77 uvedeno následující: „Rutheford sám se vzhledem k blízkosti válečného konfliktu začal cítit stísněně. Snažil se dostat do Anglie, ale pravidelné lodní spojení mezi dánským přístavem Esbjerg a anglickým pobřežím bylo přerušeno, takže nikdo nevěděl, co příští den přinese.“ [4]

Kromě toho i fakta prokazují, že značný počet stoupenců Společnosti po vypuknutí války nastoupil vojenskou službu a bojoval na frontách. Tak např. v čísle 9 „Strážné věže“ je otištěno úmrtní oznámení bratra Maxe Nitzsche, který 15. července padl na ruské frontě. Do armády nastoupil i Hero von Ahlften, jeden z tehdejších německých vůdců Společnosti strážné věže. Podle „Strážné věže“ č. 11 z roku 1915 bylo na frontě 350 vojáků, příslušníků sekty Biblistů. V tutéž dobu publikovala Společnost strážné věže pod souborným titulem „Psaní od našich bratří v poli“ dopisy Svědků Jehovových z fronty.

Historik Detlev Garbe ve své pozoruhodné disertaci „Mezi odporem a mučednictvím. Svědci Jehovovi ve ‘Třetí říši’“ [5] píše o jejich účasti na vojenské službě následující: „Ve spisku německých Biblistů, ilegálně vydaném během druhé světové války a vyzývajícím k odmítání vojenské služby, je vysloveno politování, že za první světové války se mnozí souvěrci z ‘neznalosti Božího zákona’ stali ‘bezděčnými vrahy’ (Odpovědi na otázky německé propagační ústředny Strážné věže z července 1942).“

Skutečnost, že vůdci Společnosti strážné věže nevystoupili proti těm z členů, kteří se hlásili k vojenské službě, vyplývá i z knihy „Pak je tajemství Boží naplněno“. [6] Lze se tam dočíst, že během jednoho shromáždění Biblistů v září 1918 v americkém Milwaukee provedly úřady šťáru a vyzvaly všechny mladé muže k předložení vojenských dokladů. Až po tomto hrubém vyrušení mohl zase řečník pokračovat v biblické přednášce. Zmíněné přerušení však netrvalo dlouho - všichni přítomní muži měli zjevně své branecké průkazy v pořádku!

V zatím poslední učebnici dějin Společnosti strážné věže s titulem „Jehovovi Svědci - zvěstovatelé království Božího“ z roku 1993 se přiznává, že i Biblisté pochodovali s puškami a bajonety do zákopů. V závěru se ovšem na str. 191 a násl. dodává: „Přesto s myšlenkou na biblický příkaz ‘Nezabiješ!’ stříleli do vzduchu nebo se pokoušeli nepříteli vyrvat zbraň z ruky.“

Avšak i mezi Svědky Jehovovými - stejně jako mezi příslušníky jiných křesťanských hnutí - byli lidé, kteří odmítali jakoukoli účast na vojenské službě. Podle studie, publikované Johannem Ohrtmannem r. 1932, to bylo 50 Biblistů, kteří během I. světové války odmítli nastoupit vojenskou službu a 20 z nich bylo odsouzeno na pět roků vězení. [7]

Společnost strážné věže podle všeho v této válce přenechala svědomí svých stoupenců, zda vojenskou službu vykonají nebo ne.

b) Spartakovci

Během poválečných let Společnost strážné věže v Německu doznala rozkvětu. Na konci války měla 3 868 členů rozdělených do pěti skupin. Roku 1919 již jejich počet činil 5 545. [8] K 7. prosinci 1921 byla Společnost strážné věže uznána za legální severoamerické sdružení.

V letech 1919 až 1933 rozšířili Svědci Jehovovi v Německu nejméně 125 milionů knih, brožur, časopisů i další miliony traktátů. Ze všech 115 zemí, v nichž tehdy Svědci Jehovovi působili, měli pouze v Německu a ve Spojených státech více než 10 000 členů.

V poválečné situaci bylo mnoho Němců ochotno vyslechnout si poselství Společnosti strážné věže, které se převážně točilo kolem tématu „Miliony nyní žijících lidí nikdy nezemrou“. „Milionová kampaň“ slibovala jak vzkříšení patriarchů Abraháma, Izáka a dalších na rok 1925, tak i zavedení ráje na Zemi, který by byl řízen světovou vládou z Jeruzaléma.

Již jsme si řekli, že Rutheford a jeho společníci byli po odsouzení k dlouhodobým trestům odnětí svobody brzy na zásah americké vlády (resp. skryté vrchnosti) zase propuštěni na svobodu. Od té chvíle se Rutheford nejen znovu angažoval pro věc sionismu, nýbrž také podněcoval k neposlušnosti vládě, politickým vůdcům, soudům, atd. Aby byly jeho rozkazy prováděny bez možnosti jakékoli kritiky, Rutheford se sám pasoval na hlásnou troubu Boží. Učil, že křesťan nesmí poslouchat současné světské vlády, nýbrž pouze Boha. Od nynějška tedy byli Biblisté z moci „božského poslání“ povinni odhalovat všechny světské vrchnosti jako zástupce Satana na Zemi. Ruthefordovi stoupenci zašli dokonce tak daleko, že odmítali každou formu vlády. [9]

Nijak příliš neudivuje, že mnoho lidí si vzájemně dává do spojení toto učení se sionistickými snahami Biblistů, stejně tak, jako jim vzájemně splývá jejich učení o brzkém zřízení supervlády v Jeruzalémě s plány zednářstva a internacionálních židovských financí.

Boj proti Biblistům byl zahájen kontrapropagandou v podobě různých brožur a knih. Ty v zásadě poukazovaly na nebezpečnost sekty související se zednářstvím, judaismem a bolševismem.

Pokud jde o posledně jmenovaný jev, je snadné pochopit, že lidé pokládali Biblisty za pomocníky bolševiků. Předně od revolučních bolševických událostí uplynul velice krátký čas, a dále zde již tenkrát bylo podezření, že jistí prominentní členové vysokých židovských financí vynaložili mnoho peněz na umožnění bolševické revoluce. Kromě toho také mnozí lidé v Německu věděli, že Biblisté prokazují zvláštní přízeň revolučnímu seskupení zvanému „Spartakovci“. Kdo byli tito Spartakovci?

Po triumfu listopadové revoluce r. 1918 v Německu začal být socialismus něčím víc než pouhou nadějí. Ve velkých městech se formovaly dělnické a vojenské rady s cílem přivodit násilně konec stávajícího monarchistického režimu. Ze severoněmeckých přístavů se pak revoluce rychle přenesla do celé země. Ve snaze zabránit nepokojům vyhlásil říšský kancléř 9. listopadu republiku.

Největší problémy tehdy působili právě „Spartakovci“, revoluční skupina z řad USPD. Spartakovci sami náleželi k iluminátskému řádu a jejich název byl odvozen od Adama Weishaupta, zakladatele iluminátů v Bavorsku (jak jsme si již ukázali, Weishaupt si sám vybral krycí jméno „Spartakus“). Známa vůdkyně Spartakovců Rosa Luxemburgová často navštěvovala ústředny iluminátů, a finančníky tohoto revolučního seskupení byli bankéři *Lazard Freres* spříznění s bankovními rodinami Schiff, Warburg a Kuhnem, Loebem & Co.

Spartakovci se snažili zmobilizovat masy a uspíšit nástup diktatury proletariátu; byli připraveni uvrhnout k tomu účelu třeba celé Německo do plamenů. Propaganda Spartakovců byla zaměřena především na nezaměstnanou mládež, které pochopitelně scházely jakékoli politické zkušenosti.

Určitou překážkou jejich plánů byli monarchisté a proto Spartakovci připravovali seznamy všech lidí, které podezírali z věrnosti monarchii. Jak vyšlo najevo z tajných podkladů,

nalezených později v domech některých Spartakovců, bylo pro Německo chytáno masové vraždění jako v Rusku.

K prokázání oprávněnosti tehdejších výtek na adresu Ruthefordových stoupenců, že jsou přísluhovači této revoluční skupiny, nám postačí citát z 282 strany novin „Miesbacher Anzeiger“ z 19. října 1919: „Ve dnech rosenheimské vlády rad v roce 1919 se Biblisté těšili mimořádné přízni Spartakovců, kteří tvořili většinu návštěvníků jejich shromáždění a dávali najevo nepokrytou radost ze svržení státu a církve. Zmíněná shromáždění se stala skutečnou demonstrací sbratření mezi Opravdovými biblisty a bolševiky.“

c) Vyhledávání konfrontace s křesťany

Sotva Biblisté svými vztahy ke Spartakovcům na sebe přitáhli pozornost německé vlády, začali jí hned působit nové starosti. Stejně jako proti vládě popichoval Rutheford své stoupence i k bezmezné zášti vůči křesťanským církvím, a to především vůči katolické. K tomu účelu často pověřoval členy sekty rozdáváním brožur a časopisů přímo před kostely a v některých případech dokonce i na hřbitově během pohřebních obřadů - to všechno navíc spojené s otevřeným urážením duchovenstva. Rovněž dvouměsíčník „Zlatý věk“ svými štvavými články a karikaturami všemožně pomlouval a tupil katolický klérus. [10]

Vzhledem k tak masivní nekvalifikované kritice, vysmívání a urážení nijak nepřekvapuje, že stoupenci Společnosti strážné věže na sebe přivolali opovržení křesťanských náboženských společenství. Konfrontace se ještě citelně vyhroutil, když Biblisté v průběhu r. 1924 a na počátku r. 1925 zahájili nejružnější kampaně proti katolické církvi. Jeden z nejuznávanějších vysokých funkcionářů sekty v Německu Balzereit vydal pod pseudonymem „P. B. Gotthilf“ a se souhlasem brooklynského ústředí knihu s titulem „Největší skrytá moc světa“. [11] Balzereit ve své knize dává najevo starost o truchlivou situaci německého národa a vinu za to nesl podle autora Vatikán. V závěru pak naznačil, že existuje nepřítel Říma, který prokazuje lidstvu ohromnou službu, a tím nepřítelem jsou Biblisté! Kniha byla zakázána a sekta odsouzena k peněžitě pokutě.

Bezuzdná kritika kléru pokračovala na jaře 1925 také v rámci kampaně letáků s názvem „Obžaloba duchovenstva“. Po podepsání konkordátu mezi Vatikánem a Bavorskem zveřejnil „Zlatý věk“ z 1. června 1925 na str. 242 článek pod titulem „Konkordát s Říší?“ Psalo se tam: „Německý národe, měj oči otevřené, takové dohody zapalují hranici těm, kdož mají odvahu říkat pravdu. Jestliže je jednou touto vzájemnou dohodou odebráno právo protestovat proti religiózním nesmyslům, pak je hrob práva na protest i tvým vlastním hrobem. Dávejte si pozor všichni, jichž se to týká! V Bavorsku již povolání zástupci protestantismu řekli své ‘ano’ k výše naznačenému; záhy sami okusí následků tohoto konkordátu. Dávejte si pozor! Brzy se kostlivá ruka smrtky chopí umíráčku a odzvoní konec práva na svobodné vyjádření názoru. Německý protestantisme, chceš dobrovolně zemřít?“

Vzhledem k chaosu, který Biblisté vyvolali ve všech církevních společenstvích, se klérus viděl nucen jednat. Direktor Apoštolské sekce Konrad Algermissen vydal různé vysvětlující spisy poučující o nebezpečích v učení Společnosti strážné věže. Byly tam i pasáže týkající se spojení sekty se zednářstvem a Židovstvem. Duchovenstvo nabádalo věřící, aby před členy Ruthefordovy sekty zavírali dveře a pod žádnou záminkou s nimi nemluvili. [12] Pořádala se shromáždění, kde byli křesťané informováni o nebezpečí, které jim hrozí se strany Společnosti strážné věže. Upřímní křesťané se pak v mnoha případech účastnili srazů Biblistů a rušili jejich kázání.

Tehdejší německý trestní zákoník nabízel pouze dvě možnosti, jak se cestou zákona tak říkajíc dostat na kobyliku praktikám sekty. Podle čl. 166 a 167 bylo zakázáno urážet oficiální církve resp. neoprávněně provozovat podomní obchod. Není tedy divu, že se od poloviny dvacátých let množila trestní oznámení na Biblisty kvůli podomnímu obchodu. V roce 1926 proběhlo 897 soudních jednání proti členům Společnosti strážné věže. Končily však tím, že ten či onen konkrétní člen sekty musel zaplatit pokutu, ale Společnost jako taková vyšla vždy z věci beztestně.

Od r. 1930 sílily hlasy volající po zásahu státu proti Společnosti strážné věže resp. proti Biblistům. Ministr vnitra vydal 28. března 1931 dekret k potírání politických výtržností. Od toho okamžiku měli policejní úředníci prostor k postupu proti jistým extrémním politickým silám. Zmíněné nařízení obsahovalo také oprávnění k zákroku v tom případě, že by nějaké náboženské společenství tupilo veřejné právo, společenské zřízení, zvyky nebo zlovolně opovrhovalo předměty náboženské úcty.

Nařízení použilo jako první Bavorsko 14. listopadu 1931, kdy byly publikace Společnosti strážné věže postaveny mimo zákon a zabaveny. Podle příslušné policejní zprávy ministerstvu vnitra bylo mezi prosincem 1931 a květnem 1932 hlášeno 27 případů, kdy policie zkonfiskovala literaturu sekty. [13]

Byla rovněž vzata do vazby řada osob, zvláště v Bavorsku, které v této věci bylo jakýmsi průkopníkem, a mnohé spolkové země se ještě v roce 1932 k tomuto kroku připojily. [14] Na tomto místě budiž pro jistotu předesláno, že to vše se stalo ještě *před* Hitlerovým převzetím moci.

V letech po I. světové válce se Hitlerovi podařilo účinně zorganizovat svou stranu; v červencových volbách 1932 dostala 37 % hlasů. Dne 29. ledna Paul von Hindenburg sesadil Schleichera a na jeho místo jmenoval německým kancléřem Hitlera, který pak v následujících dnech sestavil kabinet s Franzem von Papenem jako vicekancléřem. 28. února Hindenburg zrušil ústavní práva a pověřil Hitlera pro případ potřeby k převzetí veškerých plných mocí.

Dva týdny po nástupu Hitlera k moci zveřejnila Společnost strážné věže - patrně jako provokaci vlády - v časopisu „Zlatý věk“ rezoluci, v níž se ujišťovalo, že Biblisté nikdy nepřestanou hlásat své poselství.

K prvnímu konfliktu mezi nacisty a sektou došlo v průběhu voleb 5. března 1933. K získání potřebných hlasů pro NSDAP nacisté všechny Němce zavázali účastí na volbách. Kdo by se

zdráhal volit, byl automaticky v očích SA podezřelý, a proto bylo mnoho Svědků Jehovových zaregistrováno jako Hitlerovi odpůrci. Jednotky SA tehdy chodily dům od domu, aby přiměly lidi jít k urnám, ba mnohdy je dokonce i doprovázely až do volebních místostí. Aby se přesto vyhnuli nutnosti účastnit se voleb, mnozí Svědci Jehovovi opustili své domovy.

Po více než padesát let dosvědčovali Svědci Jehovovi naprostou soudržnost svých vůdců se stoupenci. Máme-li věřit jejich publikacím, odpírali téměř všichni poslušnost nacistickému státu. Podle Společnosti strážné věže byli „učedníci“ jediní v Německu, kteří proti hitlerovským hrůzám protestovali; nacistickému státu ani neustupovali, ani v k němu neměli důvěru a neskládali v něj naději. Přečtěme si například tvrzení na str. 10 časopisu „Procitněte!“ z 8. července 1985: „V Německu však byla skupina, která odvážně udržovala na živu křesťanské zásady - byli to Svědci Jehovovi. Na rozdíl od duchovenstva a jejich stoupenců odmítali dělat kompromisy s Hitlerem a nacionálními socialisty ... Nebyli ochotni porušit svou křesťanskou neutralitu v politických záležitostech ... Nezasílali Hitlerovi žádné zdravice, jako to dělala naprostá většina duchovních i jejich chráněnců.“

Z přednášky dozorce německé sekce Konráda Frankeho v září 1976 v Bad Hersfeldu vyplývá, že moderní vypodobnění postoje Svědků Jehovových v období „Třetí říše“ bylo vědomě zfalšováno. Mnozí příslušníci Strážné věže např. akceptovali nacistický pozdrav a svůj postoj ospravedlňovali přesvědčením, že pozdrav nemá s jejich vírou nic společného. Takto se chovala část Svědků, jiná část ne. Mnozí Svědci Jehovovi se účastnili režimních slavností, užívali nacistického pozdravu, a někteří dokonce vyvěšovali vlajky s hákovým křížem. [15]

d) Druhá světová válka

Po Hindenburgově smrti 2. srpna 1934 převzal Hitler úřad hlavy Říše a spojil tak ve své osobě nejvyšší státní i vládní moc. Ihned po nástupu k moci začal svrhovat tísnivá omezení versailleské smlouvy. Roku 1935 znovu zavedl brannou povinnost, která byla zmíněnou dohodou zrušena.

Za nacistického režimu byli Jehovovi svědci až do r. 1935 většinou zatýkáni za bojkotování voleb, kvůli odmítání zdravit vlajku a používat nacistický pozdrav, příp. za podněcování nepokojů. Po prvním zatčení putovali před soudce, který je obvykle odsoudil k peněžitě pokutě nebo ke krátkému vězení. Díky versailleské dohodě tedy neměli do té doby žádné problémy kvůli vojenské službě, ale od r. 1935 se situace změnila.

Již několik dní po zavedení všeobecné branné povinnosti pověřila vláda policejní orgány zjištěním, zda jsou mezi Svědky Jehovovými členové, kteří se jí vyhýbají. Protože však byli povoláváni pouze muži narození před r. 1914, našlo se mezi Svědky jen málo takových, kteří by byli kvůli tomu zatčeni a po kratší dobu vězněni.

Před vypuknutím války se mnozí Svědci Jehovovi chránili před vojenskou službou zákonem, podle něhož nesměly být do wehrmachtu povolávány osoby, které již byly soudně trestány za protistátní činnost. [16]Z tohoto zákona také profitovalo hodně Svědků Jehovových tím, že úmyslně na ulicích rozdávali zakázané publikace, aby tak dosáhli odpovídajícího odsouzení. Po odpykání mírného trestu pak už nesměli - resp. nemuseli - nastoupit vojenskou službu. [17]

Je třeba ještě dodat, že podle početných zpráv gestapa Společnost strážné věže dokonce rozšiřovala letáky, které všechny brance vyzývaly k odmítnutí vojenské povinnosti. Vedení wehrmachtu považovalo sektu za velice nebezpečnou, varovalo před agitací jejích stoupenců a vyzývalo úřady k zvýšení bdělosti ohledně její činnosti.

22. dubna 1937 oznámilo gestapo všem policejním služebnám, že příslušníci Ruthefordovy sekty mají být po odpykání trestu předáváni do „ochranné vazby“ v koncentračním táboře. [18] Aby se odtamtud dostali, museli by Svědci Jehovovi podepsat následující závazné prohlášení, jímž se zříkají víry v učení Společnosti strážné věže.

PROHLÁŠENÍ

1. Uznal jsem, že Mezinárodní biblisté šíří bludy a že pod pláštěm náboženské činnosti sledují protistátní cíle.

2. Proto jsem se zcela a úplně od této organizace odvrátil a rovněž i niterně jsem se ze sekty vymanil.

3. Tímto ujišťuji, že již nikdy nebudu činný pro Mezinárodní sdružení biblistů, a že ihned oznámím osoby, které by propagovaly bludy Biblistů nebo se případně jinak projeví jako Biblisté. Pokud by mi byly zaslány jejich spisy, neprodleně je odevzdám na nejbližší policejní služebně.

4. Chci budoucně ctít zákona státu a zvláště v případě války slibuji bránit svoji vlast se zbraní v ruce, a stejně tak se chci zcela a úplně začlenit do národního společenství.

5. Vzal jsem na vědomí, že musím počítat s novým uvalením ochranné vazby, pokud bych jednal proti tomuto mnou dnes podepsaném prohlášení.

Začátek II. světové války přinesl Svědkům Jehovovým výrazné zhoršení jejich situace. Paragraf 5 odst. 1 č. 3 válečného práva stanovil trest smrti pro každého, kdo by odmítal vojenskou službu. Byly popraveny tisíce osob, které z důvodů svědomí odmítly účast ve válce, mezi nimi katolíci, luteráni, němečtí mennonité, adventisté sedmého dne a další. Pokud jde o Svědky Jehovovy, Detlef Garbe uvádí následující čísla ohledně odmítání účasti na válce: Mezi 26. srpnem 1939 a 30. zářím 1940 skončilo ze 152 procesů proti Biblistům v 112 případech (72,7 %) rozsudkem smrti, kdežto ve 40 případech (26,2 %) byl rozsudek jiný. Podle Garbeho bylo za dobu trvání války odsouzeno k smrti a popraveno asi 250 až 300

Svědků Jehovových. [19] Ti byli o božském poslání Společnosti strážné věže přesvědčeni natolik, že za něj dali život. [20]

Závěrem zde musí být ještě řečeno, že mnozí odpůrci účasti na válce mezi Svědky Jehovovými nakonec shledali koncentrační tábor za relativně nejbezpečnější místo. Dokud tam zůstávali v ochranné vazbě a nepodepsali výše citované prohlášení, jímž by zapřeli svou víru, byli v poměrném bezpečí. Vzdor různým útrapám a nedostatku raději snášeli nejistý lágrový život, než by se vystavili předvídatelnému osudu venku. [21]

e) Státní department USA

V právě probírané souvislosti si nyní musíme promluvit také o Spojených státech. Během třicátých a čtyřicátých let se Společnosti strážné věže v USA nevedlo nijak zvlášť dobře a rok od roku bylo stále více Biblistů zatýkáno a vězněno. Podle zprávy Společnosti užívali v takových případech soudci a státní návladní porušování zákonných ustanovení, jako bylo zdravení státní vlajky a trestné činy a přečiny proti dětem - to všechno s cílem podvázet co nejvíce práci Svědků Jehovových. V knize „Svědci Jehovovi v Božím plánu“ z r. 1960 se na str. 177 tvrdí, že tyto a mnohé další zákony udělaly v očích veřejnosti ze Svědků Jehovových tu nejhorší sortu kriminálků.

Vzhledem k právě zmíněným problémům sekty s justicí ve Spojených státech je ovšem velice zvláštní, že se americká vláda soustavně vkládala do věci a prostřednictvím státního departmentu vyjednávala s Hitlerovým režimem, aby tak chránila Společnost strážné věže v Německu. [22]

Z roku 1949 zveřejněné korespondence ministerstva zahraničí si lze udělat nejen představu o početných intervencích státního departmentu prostřednictvím amerického vyslanectví v Berlíně i generálního konzulátu v prospěch sekty, ale můžeme tam současně i zjistit, jak se nejvyšší vedení Svědků Jehovových vědomě vyhýbá vyřčení pravdy o dění v Německu třicátých let. [23]

Po převzetí moci vydal Hitler dekret dovolující policii konfiskovat „literaturu“, která by mohla představovat ohrožení veřejného pořádku bezpečnosti. Krátce nato pustili Svědci Jehovovi do oběhu brožuru „Krise“, v níž se mj. prohlašují za antimilitaristy. Brožura byla zakázána kvůli kresbě na obálce, která představovala vojáka se zakrváceným mečem v ruce. Netrvalo dlouho a gestapo přepadlo výrobnu Strážné věže a dům Betel v Magdeburku. Vzhledem k jednoznačné pověsti sekty se hledaly důkazy jejího spojení s cizími mocnostmi, např. s bolševismem. V případě nalezení odpovídajícího důkazu by pak bylo možno použít nového zákona a zkonfiskovat veškerý majetek organizace.

Když se ve Spojených státech dozvěděli, že byl majetek sekty nacisty skutečně zabaven, dalo ministerstvo zahraničí (= State Department) svému vyslanectví v Berlíně pokyn ujmout se

věci. Generální konzul George S. Messersmith mohl již krátce poté do Washingtonu oznámit, že německá vláda ustoupila diplomatickému tlaku a Společnost strážné věže se znovu ujala svého vlastnictví. [24] Přestože byl tehdy majetek Svědkům Jehovovým vrácen, publikace zůstaly zkonfiskovány. Německá vláda považovala za nutné všechny spisy sekty důkladně prozkoumat, aby se zjistilo, zda neobsahují texty ohrožující bezpečnost státu. Přezkoušení ze strany tajné policie i policejního oddělení v Kielu jen potvrdilo nebezpečnost učení Společnosti strážné věže, a proto bylo od května 1933 působení Svědků Jehovových zakázáno v říšských distriktech Lippe a Durynsko. Příkladem pak brzy následovaly i ostatní distrikty. Vzhledem k tomu se státní department USA, zastupovaný konzulem Raymondem H. Geistem, znovu pustil do vyjednávání s německou vládou. [25]

Na rozdíl od první intervence nebylo tentokrát pronásledování sekty zrušeno a od poloviny června byla její činnost zakázána v celém Německu. Příslušný dokument podepsali říšský ministr a státní tajemník Grauert 24. června 1933.

Jak jsme již výše viděli, Společnost strážné věže se dodnes ze všech sil snaží dokázat, že její stoupenci i vedoucí činitelé ze sebe nikdy nenechali udělat spoluvíníky a sprežence nacistů. K potvrzení svých údajů často cituje proslulé historiky, kteří se tímto sporným tématem zabývali. Dáme-li si však práci přezkoumat zmíněnými historiky uváděné spisy Společnosti strážné věže, pak zjistíme, že vůdci Svědků Jehovových dodávali jednostranné informace a navíc uváděli výhradně takové pasáže, které mluvily v jejich prospěch. Teze zmíněných historiků sice mnohdy zcela souhlasí s tím, co píše Společnost, ale dnes již víme, že se někteří z nich stali obětí falešných informací. Fakta podle většinou shodných historických údajů vypadají každopádně jinak, než jak je podává Společnost strážné věže!

Tak např. anglická verze „Strážné věže“ z 1. října 1984 přinesla článek s titulem „Dojati integritou Svědků Jehovových“, obsahující historický posudek dr. Christine Elizabeth Kingové. Podle Společnosti strážné věže napsala autorka ve své knize „Nacistický stát a nová náboženství: Pět případových studií o nonkonformismu“ [26] následující: „Zůstali věrni svým teologickým principům - Svědci Jehovovi vytrvali ve své neutralitě.“ Po přečtení zmíněné knihy musíme konstatovat, že je sice citováno korektně, ale že autorka tam říká mnohem víc! Společnost strážné věže již zamlčela, že na str. 151 a 152 téže studie jsou Rutheford i další vůdci přímo obviněni z porušení statusu neutrality. Dr. Kingová tam mj. zmiňuje Ruthefordovu snahu o získání Hitlerovy náklonnosti pomocí vysvětlujícího prohlášení.

Několik dní před zákazem sekty v červnu 1933 navštívil Rutheford v doprovodu Nathana Knorra Německo, aby osobně zjistil, co se tam dá dělat. Nejprve se sešel s konzulem Spojených států v Berlíně Raymondem Geistem k projednání aktuálních problémů. [27] Následujícího dne bylo zkoncipováno zmíněné prohlášení jasně vedené snahou shodnout se s Hitlerem a nacionálním socialismem. Prohlášení pak bylo Svědkům Jehovovým předloženo 25. června 1933 na zvláštním shromáždění v Berlíně.

Prohlášení se nepokouší pouze popřít spojení sekty se Židy, které se v politické situaci Německa ukázalo jako „nevýhodné“, nýbrž i úslužně podporuje Hitlerovo politické stanovisko proti utlačování lidstva „velkokapitálem“, proti Společnosti národů i proti Spojenci uloženému břemenu reparací za 33 miliard dolarů. Rutheford mimo to v prohlášení výslovně

upozorňuje, že dokonce i Jehova a Ježíš Kristus stojí na straně nacistů! Dále se tam tvrdí, že nepřítelem Společnosti strážné věže v Německu není Hitler, nýbrž Satan. Na závěr je pak ještě řečeno, že se Amerika snaží zorganizovat katolíky a Židy k společnému bojkotu Německa. Za upozornění konečně stojí i Ruthefordovo obezřelé používání nacistického výraziva, z něhož následuje několik výňatků:

VYSVĚTLENÍ SKUTEČNOSTÍ

Nepřátelé nepravdivě tvrdí, že naše činnost je finančně podporována Židy ... To je ovšem absolutně nepravdivé, protože až do této chvíle Židé naše dílo nepodpořili ani tím nejmenším finančním příspěvkem. Jsme věrnými následovníky Ježíše Krista a věříme v něj jako ve Spasitele světa. Naproti tomu Židé Ježíše Krista zcela zavrhnou a naprosto popírají, že je Spasitelem vyslaným Bohem k dobru lidstva. Již tato samotná skutečnost je důkazem, že nejsme Židy podporováni.

Anglo-americká říše je největším a nejtyranštějším panstvím na celém světě. Jsou to finanční Židé anglo-americké světové říše, kteří vytvořili obrovský obchod a používali jej jako prostředku k vykořisťování a utlačování početných národů. Tato skutečnost se především vztahuje na Londýn a New York jako na opěrné body velkých financí. Zvláště v Americe je to tak zřejmé, že tam mají ohledně New Yorku přísloví: Židům patří město, irští katolíci mu dominují a Američané to musejí platit!

Je třeba vzít v úvahu, že v britské světové říši i v Americe prostý lid trpěl a nyní trpí ještě víc pod zlovolnou vládou velkokapitálu a nesvědomitých politiků. Tato špatná vláda je podporována zpolitizovanými náboženskými představiteli.

Nacionální vláda se zřetelně vyslovila proti útlaču velkokapitálu i proti zvráceným náboženským vlivům na politické záležitosti státu. Přesně to je i naším stanoviskem a ve své literatuře se podrobně šíříme o tom, proč je zde tyranský velkokapitál i zmíněné zvrácené politicko-religiózní vlivy. Je proto zcela nemožné, aby naše literatura nebo činnost nějak ohrožovala příp. překážela veřejnému pořádku a bezpečnosti státu.

Pečlivé prozkoumání našich knih a dalších spisů jasně prokáže, že jsou tam předkládány, schvalovány a vyzdvihovány tytéž vznešené ideály, které si vytkla za cíl nacionální vláda. Místo domnělého ohrožování zásad této vlády našimi spisy a činností jsou tím naopak ještě podporovány.

Protože se jak vidno Německo brzy z útlaču osvobodí a jeho lid čeká lepší doba, snaží se Satan, ten věčný nepřítel, zmíněný všeobecně prospěšný podnik zničit. Budiž nám zde dovoleno upozornit, že v Americe jsou katolíci a Židé vzájemně zajedno v pomlouvání nacionální vlády v Německu a všemožně se snaží tuto zemi bojkotovat kvůli zásadám vytyčeným nacionálně-socialistickou stranou.

Chtěli bychom tímto vládě a německému lidu připomenout, že to byla Společnost národů, kdo jim uložil obrovské, nespravedlivé a nesnesitelné břemeno. Taková Společnost národů jistě nebyla vytvořena přáteli Německa.

Je tedy mimo jakoukoli pochybnost zřejmé, že se tímto textem Rutheford citelně odchýlil od postoje „neutrality“, který sám vyhlásil.

O okolnostech setkání Biblistů 25. června 1933 v Berlíně píše Detlef Garbe ve své knize „Svědci Jehovovi ve Třetí říši“ [28] následovně: „Příprav kongresu se osobně zúčastnil prezident Watch-Tower Rutheford, který před několika dny přicestoval do Berlína spolu se svým pozdějším nástupcem Nathanem H. Knorrem, aby zde vedl jednání o možnostech pokračování zvěstovatelského poslání. Jednoznačný kurz vyjádření loajality nyní otevřeně zaútočil i na vlastní stoupence, kteří museli s úděsem vzít na vědomí, že místo setkání bylo vyzdobeno vlajkami s hákovým křížem a že kongres byl zahájen německou hymnou.“ [29]

Pozoruhodné je pro nás rovněž svědectví tehdejšího dozorce německé pobočky Biblistů Konrada Frankeho. Během veřejné přednášky v Bad Hersfeldu v září 1976 řekl: „A tak jsme byli ještě v poslední chvíli pozváni 25. června 1933 do Berlína na zvláštní shromáždění v tenisové hale, na shromáždění, kde mělo být přijato prohlášení. Byl to pro nás otřes, když jsme přišli do haly a nenašli tam obvyklou atmosféru, s jakou jsme se jinak na kongresech setkávali; místnost byla vyzdobena prapory s hákovým křížem. To však nebylo všechno. Když bylo shromáždění zahájeno, stalo se tak písní, kterou jsme my po léta nezpívali a vůbec už ne v Německu. Text byl dobrý, ale ta melodie ... Tou písní bylo ‘Deutschland, Deutschland, über alles’. Dokážete si představit, jak nám bylo? Mnozí z nás nedokázali zpívat ... bylo to, jako by se nám sevřela hrdla. Co to teď máme za vedení, které na nás přivolává takovou pohromu, místo aby při nás v nebezpečí stálo a pomáhalo nám zaujmout neohrožený postoj. Pak bylo přijato prohlášení, které připravil bratr Rutheford. Každému z nás bylo uloženo vzít si sebou 250 exemplářů a pokud k tomu najde odvahu, měl je ve svém okolí doporučeně zaslat soudcům, státním návladním, starostům atd. Totéž prohlášení jsme rozesílali i policejním služebnám spolu s textem doprovodného dopisu, který zaslal bratr Rutheford Hitlerovi.“ [30]

Dne 8. března napsal „Stern“ na stejné téma: „Vzdor obecným představám nebyli Svědci Jehovovi v žádném případě neústupnými protivníky nacistů. Ještě r. 1933 se Společnost strážné věže dopisem bratříčkovala s Hitlerem. Je tam řeč o ‘hrůzostrašné propagandě’ amerických ‘kšeftařských Židů’ pomlouvající německou vládu, s níž jsou Svědci ohledně čistě religiálních a nepolitických cílů v naprosté shodě’.“

Ve zmíněném dopisu Hitlerovi, vyhotoveném Ruthefordem po rozhovoru s americkým konzulem Geistem, se mj. katolickému kléru kladla vina za tupení a represe sekty, za čímž ve skutečnosti stál nacistický režim, ale dokument byl vlastně jediným osvědčením loajality *Mezinárodního sdružení opravdových biblistů* s režimem. Ruthefordova strategie polemického sporu s Židy a velkými křesťanskými církvemi na straně jedné a snahy o sblížení s nacistickým režimem na straně druhé není očividně ničím jiným než pokusem o umožnění další činnosti organizace v Německu. V dopise se mj. říká doslova:

V berlínské sportovní hale Wilmersdorf se konala konference Biblistů Německa (Svědků Jehovových) za účasti 5 000 osob reprezentujících miliony Němců, kteří jsou již po léta přátelé a stoupenci tohoto hnutí.

Proti tomuto sdružení opravdu křesťanských mužů a žen, stojících na půdě pozitivního křesťanství, je v jednotlivých částech země užíváno zákroků, které jsou svou podstatou pouze pronásledováním křesťanů jinými křesťany, protože proti nám vznášená nepravdivá obvinění vycházejí z klerikální a obzvláště katolické strany.

Brooklynské prezídium Společnosti strážné věže je a odedávna bylo výrazně proněmecké. Z téhož důvodu byli v r. 1914 prezident a sedm členů direktoria odsouzeni každý k 80 letům vězení, protože prezident odmítl dva jím v Americe řízené časopisy zneužít k protiněmecké válečné propagandě.

Prezídium naší Společnosti stejně tak i v posledních měsících nejenže odepřelo účast na démonizující propagandě proti Německu, nýbrž proti ní zaujalo rozhodné stanovisko. Jak je v připojeném prohlášení zdůrazněno, důvodem k tomu byla i okolnost, že právě ty kruhy, které zmíněnou propagandu v Americe vedou (finanční Židé a katolíci), patří k nejhorším pronásledovatelům činnosti naší Společnosti a jejího prezidia.

Na konferenci bylo konstatováno, že ve vztahu německých biblistů k nacionální vládě Německa neexistují žádné rozpory a protiklady, nýbrž právě naopak je třeba o čistě religiózních a nepolitických záměrech a snahách Biblistů říci, že jsou v plné shodě s totožnými cíli nacionální vlády Německé říše.

V závěru dopisu se pak Rutheford odvolal na bod 24 stranického programu NSDAP, v němž se vydává za představitelku křesťanství a vyhláší boj lidem židovské víry a židovského původu.

Nezbytně se vynořují naléhavé otázky. Jak vůbec mohl Rutheford takové věci psát po všem úsilí ze strany amerického vyslanectví a státního departmentu? O čem opravdu mluvil s konzulem Spojených států? Co vlastně vzhledem k situaci v Německu zamýšleli? K čemu státní department sektu potřeboval? Měl snad pravdu Rudolf Höss, když řekl: „Svědci Jehovovi nevěděli o organizaci svého vlastního sdružení skutečně vůbec nic. Byli jim známi pouze funkcionáři, kteří jim rozdávali spisy a pořádali pro ně shromáždění a biblické hodinky. Jinak neměli sebemenší tušení, k jaký politickým účelům je jejich fanatická víra užívána. Když se jim to vytýkalo, s úsměvem odpovídali, že tomu nerozumějí. Jim stačilo pouze následování volání Jehovy a zachovat mu věrnost.“ [31]

Pokud jde o přátelství vedení Společnosti strážné věže vůči Německu, jak je zmiňováno v dopise, pak se jím zjevně naráží na aktivity sekty ve Spojených státech za I. světové války, jak jsme si již výše ukázali - Rutheford a jeho společníci byli tehdy obviněni ze spiknutí resp. porušení zákona o špionáži ze 17. června 1917. Rutheford ve zmíněném psaní Hitlerovi nemohl přirozeně přiznat, že Společnost strážné věže tehdy podporovala pozici Warburga & Co. a že také udržovala kontakty s německými agenty, protože dopis byl otevřený a četli jej tudíž i němečtí Biblisté.

Mnozí stoupenci Společnosti strážné věže však kvůli pokryteckému charakteru dopisu a prohlášení nebyli ochotni podílet se na akci z 25. června 1933. Někteří z nich dokonce exempláře dotyčného textu veřejně spálili a došlo k definitivnímu rozštěpení mezi různými skupinami Biblistů.

V novější historiografii sekty se naproti tomu tvrdí, že „Vysvětlení skutečností“ bylo tehdy přívrženci jednohlasně akceptováno, a naprostém rozporu s pravdou je dokonce jeho obsah vydáván za protest proti Hitlerovu režimu!

V knize „Svědci Jehovovi v Božím plánu“ z roku 1960 se na str. 130 říká: „Na 25. červen [1933] byl svolán kongres do Berlína, kde bylo sedmi tisícovkám přítomných předloženo připravené Vysvětlení skutečností jako protest proti Hitlerovu režimu kvůli jeho nestoudnému vměšování do svědeckého díla Společnosti. Zmíněný text byl jednomyslně přijat.“

Erich Frost, zastávající za nacismu úřad tzv. „říšského služebného“, 1. července 1961 ve „Strážné věži“ říká: „‘Vysvětlení skutečností’ bylo vehementním protestem proti Hitlerově vládě.“

Ve „Strážné věži“ z června 1963 vykládal i Konrad Franke pravý opak toho, co později (1976) říkal v rámci své veřejné přednášky v Bad Hersfeldu: „V témže roce se mi dostalo výsady účastnit se památného kongresu v Berlíně, na němž bylo jednomyslně přijato ‘Vysvětlení skutečností’ a současně rozhodnuto zaslat je všem vyšším vládním úřadům.“

Nejnovější učebnice dějin sekty „Svědci Jehovovi - zvěstovatelé království Božího“ [32] se berlínského kongresu dotýká velice stručně a navíc v nápadně obecné formě:

Společný postup vůči nacistickému útisku

Když nacistická vláda Německa začala podvazovat činnost Svědků Jehovových, byly zde snahy o obnovení dialogu s německými úřady. V létě 1933 byla činnost Společnosti v mnoha německých spolkových zemích zakázána. Na kongresu v Berlíně 25. července 1933 přijali Svědci Jehovovi prohlášení, v němž vysvětlili smysl a cíle své kazatelské služby.

A to je všechno! Navíc sotva koho asi udiví, že si Hitler dopisu ani prohlášení nevšímal. Již jsme si ukázali, že si sekta během minulých let svým spojením se sionismem, spartakovci a zednáři získala v Německu velice špatnou pověst.

Již 27. června 1933 byl tedy policejním úřadům rádiem oznámen zákaz Společnosti strážné věže a příští den obsadilo třicet mužů SA pobočku organizace v Magdeburku. 29. června o věci informoval tisk.

Podle oficiálního tiskového prohlášení byl zákaz vyhlášen proto, že Společnost strážné věže pod pláštěm údajně vědeckého biblického bádání zjevně podněcovala proti křesťanské církvi a státu.

Za zmínku jistě stojí, že se americký státní department dal okamžitě do práce. Konzul Geist měl dlouhý rozhovor se státním tajemníkem Grauerem. V jeho průběhu se mu dostalo ujištění, že zde není žádný zájem o majetek příp. o americké investice sekty, nýbrž pouze o její zrušení. Grauer svému protějšku rovněž naznačil možnost brzkého vrácení majetku i investičního kapitálu Společnosti strážné věže. [33]

Generální konzul Messersmith 12. července informoval Washington o veškerých akcích, které byly ze strany amerického vyslanectví podniknuty u německé vlády na záchranu Společnosti. Rovněž sdělil, že po osobním prozkoumání publikací Svědků Jehovových očekává ze strany německé vlády další potíže. Potvrdil také, že majetek sekty by měl být bez ohledu na zabavenou literaturu brzy vrácen. [34] Německá vláda naproti tomu americkému vyslanectví koncem července oznámila, že majetek vrácen nebude, aby Společnost strážné věže nemohla obnovit svou protiněmeckou propagandu.

Nyní se do věci vložil sám vysokostupňový zednář a ministr zahraničí USA Cordell Hull. [35] Obvinil německou vládu, že pošlapala německo-americké státní dohody, které se podle něj měly poněkud kuriózně vztahovat i na Společnost strážné věže. [36]

Manfred Gebhard o tom soudí: „Zahrnutím německé větve Strážné věže do státně-politické smlouvy mezi Německem a USA po roce 1918 se práce Společnosti strážné věže v Německu stala fakticky součástí americké zahraniční politiky. Dokonce ani Hitlerovo gestapo si to zpočátku nedovolilo nerespektovat.“ [37]

Ještě než budeme pokračovat, je zde třeba také zmínit, že podle vlastních údajů Společnost strážné věže měla svého vlastního prostředníka u státního departmentu ve Washingtonu. [38] V dopisu říšskému a pruskému ministerstvu vnitra z 19. prosince 1934 se říká: „Watch Tower Society, Brooklyn, N.Y., má ve Washingtonu stálého zástupce, který představuje spojení mezi State Department a Společností v Brooklynu.“ [39]

Dnem 28. srpna 1933 byli Svědci Jehovovi v Německu postaveni před neřešitelné dilema. Vzhledem k probíhajícím diplomatickým aktivitám americké vlády vyzval zvláštní pověřenec prezidenta Rutheforda a tehdejší dozorce pobočky ve Švýcarsku C. Harbeck oběžníkem německé členy sekty, aby se podřídili aktuálním předpisům a opatřením vládních a policejních úřadů. Dále se tam psalo: „Především bych vás chtěl požádat, abyste nerozšiřovali žádné zakázané spisy a bez policejního souhlasu nepořádali shromáždění nebo přednášky.“

To ovšem současně znamenalo faktické zastavení kazatelské činnosti, až dosud vždy prohlašované za neodmyslitelnou a nepřetržitou. Kolem tohoto příkazu vzplály takové názorové různice a spory, že Společnosti strážné věže zachovala věrnost už jen polovina Svědků Jehovových.

9. září 1933 pověřil Cordell Hull svého vyslance v Německu Williama E. Dodda použít neprodleně všech prostředků k uvolnění majetku sekty. [40] A již o několik dní později Dodd hlásil, že navrácení majetku je zajištěno.

Dne 7. října 1933 se Společnost strážné věže mohla znovu ujmout kanceláří své pobočky v Magdeburku; veřejná činnost však byla Biblistům i nadále zakázána. Nesměly se tisknout žádné publikace, platil zákaz shromáždění v budovách sekty, a bylo rovněž zapovězeno i pořádání domácích biblických kroužků.

Rutheford napsal 9. února 1934 Hitlerovi osobní dopis, v němž mj. opětně zaujal stanovisko ke konferenci zástupců Biblistů v sportovní hale Willmersdorf v Berlíně. Kromě toho Hitlera znovu prosil o odvolání zákazu činnosti a současně mu dal ultimátum: „Jestliže nepřijde na tuto závažnou žádost do 24. března 1934 odpověď a ze strany Vaší vlády nebude učiněno nic, aby byly výše psaným Svědkům Jehovovým v Německu přiznány úlevy, pak lid Boží začne v jiných zemích, mezi všemi národy světa, zveřejňovat skutečnosti o nespravedlivém zacházení Německa s křesťany.“ [41]

Citovaným dopisem Rutheford jasně opustil svou dosavadní linii přizpůsobení se; snahy o jednání s Německem považoval za ztracené. A od té chvíle byli také řadoví členové sekty Společnosti strážné věže využíváni k provokování mučednictví.

Na mezinárodním kongresu v Basileji 9. září 1934 byli Svědci Jehovovi nabádáni, aby bez ohledu na státní zákaz v Německu znovu v plném rozsahu zahájili svou zvěstovatelskou činnost. Za účelem obnovení misionářské činnosti sepsal Rutheford zvláštní poselství německým Biblistům, v němž se vyzývali k vědomé neposlušnosti vůči zákonům a nařízením nacistického režimu. Dále pak připravil dopis „Říšské vládě“, v němž nejenže otevřeně protestuje proti opatřením režimu, nýbrž i vyhláší pasivní odpor. Ještě předtím, než byl z každého shromáždění Svědků Jehovových odeslán opis zmíněného dopisu německé vládě, četlo se všude z Ruthefordova příkazu slovo Kristovo o očekávaném pronásledování (Mt 10,16-24). Tím prezident Společnost jednak nepřímou poukázal na riziko ilegální misijní činnosti a současně předem Biblisty vyhlásil za mučedníky své víry. [42]

Badatel César Vidal Manzanares k tomu soudí: „S výjimkou problému s vojenskou službou byla srážka s nacistickým režimem vyvolána samotným Ruthefordem. Když jej němečtí vedoucí z obavy před válkou žádali o radu, zda by eventuálně neměli emigrovat - např. do Švýcarska -, byl jim odpovědí příkaz vytrvat v Německu a současně provokovat režim, aby se tak vytvořilo ovzduší pronásledování, kterého lze propagandisticky využít.“ [43]

Co bylo důvodem k tomu, aby svůj život odevzdali sektě pouze řadoví stoupenci? Mnozí prominentní členové, kteří patřili ke kandidátům smrti, prosili o milost. Někdy docházelo k masovému zatýkání jen proto, že různí vedoucí sekty vydávali své vlastní členy gestapu. Tak kupř. již zde zmiňovaný říšský služebný Erich Frost ještě před odsouzením 29. října 1937 k třem a půl rokům vězení nejenže prozradil gestapu místa tajných schůzek Biblistů, nýbrž udal i jména mnoha svých přívrženců. Přestože by v takém případě musela Společnost strážné věže Frosta ihned potrestat vyobcováním, přivřelo vedení v Brooklynu obě oči a dotýčný zůstal i nadále prominentním členem až do své smrti v roce 1987.

Stačí si k tomu přečíst str. 21 holandského vydání „Strážné věže“ z 15. března 1988: „Erich Frost ukončil svou pozemskou pout' 30. října 1987 ve věku 86 roků. Narodil se 22. prosince 1900 a křest přijal 4. března 1923. Roku 1936 byl pověřen vedením ilegální činnosti Svědků

Jehovových v Německu. Po válce sloužil v letech 1945 až 1955 jako oddaný pracovník filiální úřadovny Společnosti strážné věže v Německu a i po skončení aktivní činnosti zůstal věrným služebníkem Jehovovým. Bůh se rozpomene na dílo tohoto pomazaného křesťana i na jeho oddanou lásku.“

Zcela zřejmě docházelo mezi německými Svědky za nacistické éry často k udavačství. Podle Josy Doyona bylo pronásledování za nacistů strašné, ale nejhorší ze všeho byla nejednotnost mezi samotnými Svědky Jehovovými. Až příliš mnoho z nich se navzájem udávalo. Pro ty, kteří vzdor krutému mučení vytrvale mlčeli, bylo nevýslovným šokem, když během výslechu najednou přivedli jiného souvěrce, který gestapu s úsměvem vyzradil to, co oni za cenu takové oběti zamlčovali. A takovými zrádci byli často právě ti členové, kteří v organizaci zastávali odpovědná místa. [44]

Po opětném nabytí svého vlastnictví pracovala filiálka Společnosti strážné věže v Magdeburku až do 27. května 1935, tedy do dne vypršení platnosti smlouvy mezi Spojenými státy a Německem. Od té chvíle pokračovala sekta ve své práci ilegálně; po sérii zatčení v roce 1937 ustala nakonec i tato forma činnosti. A přestože zde i nadále tu a tam byly malé skupinky Svědků, organizovaná činnost v Německu *definitivně skončila* - na rozdíl od toho, co tvrdí Společnost strážné věže!

Budiž ještě dodáno, že Společnost strážné věže *i později spolupracovala s americkou vládou*, jako např. v případě pokusu o uvolnění zabaveného majetku. Kromě již zmiňovaného stálého zástupce u státního departmentu ve Washingtonu proudily diplomatickými cestami do USA zprávy o sektě poté, co po zákazu v Německu pokračovala v práci. Fritz Winkler, říšský vůdce Společnosti strážné věže v Německu, dodával pravidelně všechny příslušné informace americkému konzulátu v Berlíně, který je pak přes Bern zasílal do USA. [45]

Po vyhlášení „klatby“ v Německu se strategickou základnou práce sekty v Evropě stalo její sídlo ve Švýcarsku.

Manfred Gebhard vysvětluje: „Ústředí Společnosti v Bernu bylo ministerstvem zahraničí ve Washingtonu viditelně i nadále využíváno jako zpravodajský pramen, a proto nesmělo být za žádných okolností obětováno, protože představovalo poslední opěrný bod tohoto druhu ve fašisty ovládané západní Evropě.“ [46]

V zájmu zajištění setrvání ústředny Společnosti strážné věže v Bernu souhlasilo vedení v Brooklynu dokonce i s tím, aby Biblisté ve Švýcarsku vykonávali vojenskou službu, *zatímco německé souvěrce za tutéž věc v Německu přísně trestalo!*

V švýcarském prohlášení sekty z 15. září 1943 se mimo jiné oznamuje: „Stovky našich členů a sympatizantů splnily svou vojenskou povinnost a nadále ji plní.“ [47]

f) Psychologické válečné tažení

Po druhé světové válce byly na programu skryté vrchnosti rozdělení Německa a studená válka. Jako ideologická základna jedné z největších mystifikací v dějinách, tzv. „studené války“, vznikla ve Spojených státech „Trumanova doktrína“, jejíž idea je odvozena od Warburgů.

Vlastní smysl doktriny směřoval k tomu, aby se do *předstíraného boje proti komunismu* nasadily všechny dostupné prostředky včetně zapojení určitých náboženských skupin. Jejich úlohou bylo vyvolávání chaosu, provozování antikomunistické propagandy a působení na postoje a jednání obyvatelstva v socialistických zemích. [48]

Byla tedy Společnost strážné věže také jedním z podřízených aktérů velké světové politické scény, kde se pod vedením skryté vrchnosti předváděla tragikomedie s názvem „Studená válka“? Brzy sami uvidíme.

K náležité realizaci „Trumanovy doktríny“ si státní department Spojených států vzal za vzor i tajný projekt šéfa SS Heinricha Himmlera. [49] Jak jsem ukázal již dříve ve své knize „Pozor! ... Svědci Jehovovi“, [50] připravoval Himmler plán k ovládnutí Ruska po jeho předpokládaném dobytí; obrovskou říši chtěl pacifikovat mj. pomocí náboženství Svědků Jehovových.

V dopisu Kaltebrunnerovi Himmler kromě jiného psal: „Jakákoli myšlenka na zavedení určitého druhu nacionálního socialismu je nesmyslná. Lidé však musejí mít nějaké náboženství nebo světový názor. Podporovat a nechat znovu ožít pravoslavnou církev by bylo chybné, protože by se vždy mohla stát organizací myšlení a soustřeďování. Vpustit tam katolickou církev by bylo přinejmenším stejně špatné a je škoda každého slova na podporu takového názoru. My naopak musíme podporovat jakoukoli religiózní formu a sektu, která působí pacifisticky. U všech turkotatarských národů přichází v úvahu buddhistická věrouka, naproti tomu u ostatních zase učení Biblistů. Jak je Vám jistě dobře známo, Biblisté mají pro nás neobyčejně pozitivní vlastnosti: Nehledě k tomu, že odmítají vojenskou službu i práci pro válku, tedy angažovanost pro nějakou - jak tomu oni říkají - boživou činnost, jsou co nejostřeji zaměřeni proti Židům i proti katolické církvi a papežství. Dále jsou neobyčejně zdrženliví, nepijí a nekouří, jsou příčinliví, pilní a čestní; drží dané slovo. Netouží po bohatství a blahobytu, protože jim to ohrožuje věčný život. To všechno dohromady jsou ideální vlastnosti, jaké lze kde najít, a vůbec se může konstatovat, že skutečně přesvědčení, idealističtí Biblisté, mají podobně záviděníhodné vlastnosti jako němečtí mennonité. [51] Tím si vytvoříme výchozí základnu k nasazení Biblistů v Rusku pro nadcházející dobu a budeme v nich mít misionáře, s jejichž pomocí dokážeme ruský národ pacifikovat prostřednictvím šíření učení těchto Biblistů.“

Jak se zdá, vydal Himmler již koncem roku 1942 rozkaz, *aby se Svědky Jehovovými se v koncentračních táborech zacházelo mimořádně šetrně.*

Svědci Jehovovi v koncentračních táborech Osvětim a Ravensbrück dostali zvláštní průkazy, které jim umožňovaly volný pohyb mimo prostor tábora přes den i obecně v pracovní době. Rovněž v zemědělských komandech se těšili stále větší volnosti pohybu.

Rozkaz Berlína, nařizující rozdělovat Svědky Jehovovy mezi ostatní vězně, umožnil příslušníkům Společnosti strážné věže oslovovat více lidí, a oni se opravdu snažili působit na každého. Takto si tisíce a tisíce vězňů mohly vyslechnout poselství sekty, což bylo v lágrových poměrech jistě působivé.

Společnost strážné věže sama mnohonásobně potvrzuje právě řečené:

Strážná věž (holandské vydání) z 15. září 1961, str. 571: „Není nijak udivující, že v různých koncentračních táborech byla publikována četba v různých jazycích v časopisu ‘Novinky o království Božím’, nýbrž se i předčítalo, studovaly se knihy a ostatním vězňům bylo zvěstováno poselství Společnosti strážné věže. V koncentračním táboře Ravensbrück se 300 mladých Rusek stalo Svědky Jehovovými.“

Strážná věž (holandské vydání) z 1. listopadu 1945, str. 204: „V koncentračním táboře Neuengamme u Hamburku byla r. 1943 zahájena dobře připravená tajná ofenzíva. Publikovala se příslušná četba a speciální údernické jednotky začaly v táboře první polní tažení Svědků. V jiném táboře přijalo pravdu 227 mladých Rusů.“

Strážná věž (holandské vydání) z 1. listopadu 1945, str. 205: „Tím nejpodivuhodnějším byla zpráva polského bratra, který byl krátce předtím osvobozen z Buchenwaldu. Ukázal nám literaturu Strážné věže, jež byla přes nejpřísnější dozor vyráběna v koncentračním táboře.“

Nelze tedy pochybovat, že nacisté na základě zmíněného plánu zavírali oči zvláště v tom případě, kdy se Biblisté snažili obracet na svou víru Rusy internované v nejrůznějších táborech.

Je rovněž jasné, že tito Rusové si pak po svém osvobození přinesli poselství Společnosti strážné věže domů do Sovětského svazu. Ve *Strážné věži* z 15. července 1991 se přiznává, že v důsledku II. světové války byl zaznamenán silný přírůstek věřících na sovětském území. V roce 1957 tam přijalo 40 procent všech se sektou spojených věřících „pravdu“ Strážné věže v době, kdy byli ve vězení nebo v gulagu.

Na Sibiři se dokonce k věrouce Společnosti strážné věže měly přidat celé vesnice a malá města. [52]

Abychom správně porozuměli, proč sekta sehrála tak důležitou roli v realizaci „Trumanovy doktriny“, musíme si zde říci, že hned po skončení světové války byla Společnost strážné věže v Západním Německu díky své pozoruhodné spolupráci se státním departmentem USA co nejrychleji opět zorganizována. Je opravdu pozoruhodné, jak se zmíněná společnost hned v roce 1945 znovu objevila na scéně. Je mimo veškerou diskusi, že při organizování Společnosti státní department velmi účinně spolupracoval s americkou okupační správou. Americké úřady nejenže hledaly a našly pro sektu tiskárnu, nýbrž se postaraly dokonce i o to, aby Společnost

strážné věže měla při obstarávání nemovitostí všude přednost. [53] Současně jí byl usnadněn přístup do různých rozhlasových stanic, aby tak mohla své poselství účinněji šířit. Dále obdrželi Svědci Jehovovi od zpravodajských služben americké armády ve Frankfurtu a Wiesbadenu souhlas k zajišťování své korespondence s Brooklynem prostřednictvím vojenské pošty. Navíc ještě mohli volně používat kabelového spojení amerických vojenských úřadů. [54]

Dosti podivně působí i samotná skutečnost, že již výše zmiňovaný říšský služebný a nejvyšší funkcionář Strážné věže Erich Frost dostal jako zplnomocněnec Společnosti pro Německo odpovídající plnou moc, jejíž originál *ověřila americká vláda ve Washingtonu*. [55]

Roku 1947 se Společnost strážné věže vzdala již po kolikáté svého politicky neutrálního postoje. Po mnoho let nejenže publikace sekty směřovaly početné provokace na adresu komunistů, nýbrž proti jejich systému vedla i mohutnou psychologickou válku. Je to možná pro mnohé sotva uvěřitelné, ale v období od konce války do počátku šedesátých let nenajdeme snad ani jediné číslo *Strážné věže* nebo *Procitněte!*, v němž by nebyl komunismus napadán.

Ostatně zde ještě musí být zmíněno, že Erich Frost napsal 24. prosince 1947 dopis souvěrci do tehdejší sovětské okupační zóny, prezidentovi Společnosti strážné věže Nathanu Knorrovi, a očekával od něj pravidelné zprávy o politice, nepokojích, stávkách, volbách, revolucích, letounech i letectví atd. [56] Připomeňme si znovu, že i tyto zprávy byly přebírány světovým ústředím sekty v Brooklynu prostřednictvím kabelové sítě amerických vojenských úřadů a tedy tajné služby!

Ministr vnitra Německé demokratické republiky Steinhoff napsal 31. srpna 1950 Společnosti strážné věže: „Činnost Svědků Jehovových v posledních deseti měsících jasně prokázala, že jejich organizace zneužívá názvu náboženského společenství k protiústavním cílům. Pod pláštěm náboženských podniků systematicky na území NDR a Velkého Berlína pobuřovala proti stávajícímu demokratickému režimu a jeho zákonům.“ [57]

„Daily Star“ z kanadského Toronta 2. července 1960 uvedl: „Moskva líčí činnost Svědků Jehovových při získání nových stoupenců jako kombinaci ďábelských nástrah a podvratných snah ředitele CIA Allena Dullese. Kdo tedy jsou tito Svědci Jehovovi? Zde je odpověď moskevské ‘Pravdy’: Od prvních dnů své existence vstoupila sekta Svědků Jehovových do služeb nejreakčnějších kruhů severoamerického kapitalismu. Bohatí vlastníci otevřeli sektě přístup do kolonií, aby tam šířila ducha tupé podřízenosti a dostala Svědky do opozice proti mladým socialistickému hnutí v Evropě.“

Pod titulkem „Mračna od Svědků“ list „Washington Post“ 21. března 1959 uvažoval takto: „Jak se zdá, Svědci Jehovovi si už našli stoupence v celém Sovětském svazu, a to dokonce i v tak odlehlých oblastech jako je Sibiř a Kurgan, [58] takže nyní představují znamenité podzemní hnutí vzdorující vládě. Redaktoři ‘Pravdy’ jsou přesvědčeni, že celé hnutí je podporováno nejreakčnějšími živly amerického kapitalismu a snaží se nakazit masu sovětských občanů duchem dobromyslnosti a rezignace - to všechno za účelem zmaření nebo alespoň zadržení celosvětového triumfu revolučního proletariátu. Organizátoři hnutí jsou označováni za bývalé válečné zločince, fašistické kolaboranty a špicly gestapa, kteří byli v

německých koncentračních táborech školení a připravování na svou práci. V tom posledně řečeném by nakonec mohlo být zrnko pravdy.“

Ohledně téhož článku moskevské „Pravdy“ psal 26. března 1959 „Journal-Every-Evening“ z Wilmingtonu (Delaware) takto: „Moskevská ‘Pravda’, která za každým rohem vidí kapitalisty, musí považovat hnutí Svědků za hrozivý výtvar Wall Streetu. Byť je strašák Wall Streetu nesmysl, ‘Pravda’ se tak docela nemusí mýlit, jestliže v tomto partikularistickém náboženství spatřuje potenciální nebezpečí pro věčný sovětský stát.“

g) Svědci Jehovovi jako „politictí uprchlíci“

Manfred Gebhard ve zde již mnohokrát citované knize říká: „Nábožensko-politické cíle Společnosti strážné věže vyžadují, aby co nejvíce Svědků Jehovových působilo v socialistických zemích a především v NDR bez ohledu na těžké podmínky illegality. Společnost strážné věže proto neměla a nemá nijak zvláštní zájem na tom, aby dostala rychle do bezpečí na Západ podzemní spolupracovníky, kteří se ocitli v akutním nebezpečí. Stoupenci Strážné věže jsou zde především k tomu, aby prováděli ‘teokratické’ pokyny, tj. rozkazy své organizace. Jinak řečeno jsou zde proto, aby trpěli danými okolnostmi a ne aby utrpení uhýbali. To se však v praxi týká většinou jen řadových členů. Jinak se to má s těmi funkcionáři, kteří jsou pro Společnost strážné věže důležití. Všem spolupracovníkům, kteří v podzemní organizaci zastávají klíčové pozice nebo jsou jinak potřební, bylo vždy napomáháno k útěku do Západního Berlína nebo do Západního Německa. Úřadovny Strážné věže v Západním Berlíně dostaly na základě zvláštních dohod od tamějších úřadů politické policie oprávnění vystavovat na vlastní odpovědnost osvědčení, že z NDR přicházející spolupracovník Společnosti je ‘politický uprchlík’. Na základě toho se pak dotyčným dostane všech materiálních výhod, které v takových případech Spolková republika poskytuje. S přiznáním práva vystavovat osvědčení o uznání za ‘politického uprchlíka’ se ze strany státu - v tomto případě západoněmeckých úřadů - potvrzuje, že *Společnost strážné věže a její příslušníci jsou jednoznačně činní i politicky*. Udělování predikátu ‘politický uprchlík’ lidem z podzemí Společnosti strážné věže z NDR se západoněmeckými orgány - a tedy tak říkajíc úředně - jen potvrzuje to, co dokazuje celá dosavadní historie Společnosti strážné věže, že totiž všechna její zapřísahání neutralitou jsou nečestná a nepravdivá.“ [59]

Antikomunistické kampaně se ovšem neomezovaly jenom na země za železnou oponou; týkaly se doslova celého světa. Mimo jiných jsou zmiňovány v Brazílii, Vietnamu a v Chile. [60] Ohledně státního převratu v Chile vyjádřila Ročenka Svědků Jehovových 1982 přesvědčení, že se Pinochet dostal k moci milostí Boží, aby zachránil sektu před socialisty a komunisty. Poté, co se moci chopila armáda (rozuměj: skrytá vrchnost), postoupilo mnoho Svědků Jehovových do důležitých pozic, protože v průmyslu i jinde vznikly pozatýkáním komunistických aktivistů citelné mezery. Pinochetova vláda měla plnou důvěru Svědků Jehovových v Chile. [61]

h) Afrika

Dlouhý by byl výčet zemí, v nichž Společnost strážné věže ledabyly odložila svou zásadu politické neutrality. Podle některých pramenů tak tomu bylo např. ve dvacátých a třicátých letech v některých zemích Afriky. Jak se zdá, sehrála Společnost důležitou roli v bývalé Rhodesii (dnešní Zimbabwe), Zambii a v Malawi.

„Všeobecná historie socialismu“ [62] na str. 619 uvádí: „Vyvlastňování Afričanů bylo v Zimbabwe a Malawi poměrně vzácné a rovněž v ostatních oblastech k němu téměř nedocházelo, takže se tam snadno mohl utvořit střední stav. Protesty měly převážně národnostní charakter a často byly spojeny se sektami jako je hnutí Strážné věže (Watchtower Movement).“

Jinde zase jsou Svědci Jehovovi obviňováni z vyvolání prvních stávek v Zambii. Roku 1935 zapříčinili první velkou stávku v Copper Belt v severní Rhodesii. [63]

Badatel Sholto Cross uvádí, že činnost kazatelů hnutí Strážné věže zapříčinila rychlé „zhroucení“ koloniálních úřadů. [64] Pod vedením jednoho z vůdců hnutí Strážné věže byly Svědky Jehovovými zabity v Rhodesii a Zaire 174 osoby. [65]

Tony Hodges ve své zprávě „Svědci Jehovovi v centrální Africe“ uvádí, že hnutí Strážné věže vyvolalo rovněž vzpoury v Belgickém Kongu. [66] Táž zpráva potvrzuje, že problémy, která nastaly r. 1923 v rhodéském Wankie, byly rovněž dílem hnutí Strážné věže. V nejnovější učebnici dějin Společnosti strážné věže „Jehovovi svědci - zvěstovatelé království Božího“ z r. 1993 se na str. 434 tvrdí, že tzv. hnutí Strážné věže v Africe nemělo vůbec nic společného se Svědky Jehovovými. V Ročence 1977 je však připuštěno, že se zcela přesně neví, zda 1 500 sympatizantů hnutí Strážné věže, odpovědných za vzbouření ve Wankii, bylo členy Společnosti strážné věže v Brooklynu. [67]

Mezitím už v naší souvislosti vešlo ve známost, že v domech některých členů hnutí Strážné věže byly nalezeny publikace Svědků Jehovových, které jim přicházely poštou! [68]

Dodejme ještě, že se Biblisté v Německu těšili mimořádné přízni rudých Spartakovců ve stejnou dobu, kdy farář C. E. Greenfield obvinil Společnost strážné věže z propagování církevního bolševismu v Africe. [69]

Závěrem by neměla chybět zmínka o jedné zajímavé okolnosti. Když byly v Africe zakázány politické strany a jejich vůdci se většinou nacházeli na útěku, Společnost strážné věže jim jak známo pomáhala a dokonce je i zachraňovala vstupem do sekty. [70]

i) Dopisy hlavám států

V jasném rozporu s tím, co současný prezident sekty Milton Henschel tvrdil na začátku této kapitoly, adresovala Společnost strážné věže vládám početné petice a protesty. Uveďme si zde např. rezoluci tehdejšímu předsedovi rady ministrů SSSR Nikolaji A. Bulganinovi nebo protest na adresu dominikánského diktátora generalissima Rafaela L. Trujilla. [71]

Brooklynské vedení rovněž povzbuzuje i své stoupence k zasílání dopisů osobám v důležitých politických postaveních. Pod záminkou zjednání úlevy svým tzv. utiskovaným bratřím přichází na stoly vládních představitelů mnoho tisíc dopisů z celého světa s apely v jejich prospěch.

Sdělení portugalského vyslanectví z 16. června 1964 A. Koerberovi, tehdejšímu zástupci Společnosti strážné věže u State Department ve Washingtonu, [72] nám nejen odhaluje obsah a smysl zmíněných dopisových kampaní, ale podává rovněž názorný obrázek činnosti Svědků Jehovových té doby v Portugalsku.

Ve sdělení se nejprve poukazuje na fakt, že v Portugalsku je skutečná a ústavou zaručená svoboda náboženství, a že tedy žádný z členů sekty nemůže být kvůli tomu vystaven nějakým represáliím. Dále se pak vyslanec cítí nucen poukázat na okolnost, že úřady ovšem *musely* použít určitých prostředků, aby omezily činnost sekty, která byla v rozporu se zákony země i s osobními právy ostatních občanů. Závěrem je uveden dlouhý seznam obvinění. Společnosti strážné věže je mj. vytýkáno rozšiřování propagandistického materiálu, opovržlivé nakládání se státní vlajkou a podněcování lidí k odmítání vojenské služby na obranu státu. Dále se tam píše, že tyto aspekty propagandy Společnosti nemají co dělat s křesťanstvím a je třeba na ně nahlížet jako na buřičskou činnost proti vnitřní bezpečnosti i zákonům země. Pokud jde o soukromá práva občanů, v prohlášení se říká: „V rámci své propagační činnosti v různých čtvrtích Lisabonu i v jiných městech se ‘Svědci Jehovovi’ dopustili svou přítomností rušení rodinného soužití tím, že pod nějakou záminkou vstupovali do domácností a vnucovali lidem propagační materiály, což se často neobešlo bez vyhrožování a nadávání. V mnoha případech si ‘Svědci’ drželi dveře otevřené i násilím, když se překvapení obyvatelé nechtěli dát rušit. To je ovšem flagrantní a hrubé porušování práv portugalských občanů.“ Sdělení končí konstatováním, že nenávistná kampaň Svědků Jehovových v podobě dopisů většinou urážlivého charakteru (drzosti a blíže nespecifikované výhrůžky) je neslučitelná s morálními principy křesťanství.

Materiál kapitoly jistě čtenáři postačí k vytvoření vlastního úsudku o „neutralitě“ a skryté politice této nebezpečné sekty.

William Cetnar, *Questions for Jehovah's Witnesses*, Kunkletown 1983, str. 31.

V německé verzi *Jehovas Zeugen in Gottes Vorhaben*, Wachtturm-Gesellschaft 1960, str. 55.

Anglická verze *Strážné věže* z 1. srpna 1898, str. 231.

Russell nakonec unikl do Anglie v rybářském člunu!

V originále *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas in „Dritten Reich“*. Disertace k dosažení hodnosti doktora filosofie univerzity v Hamburku, Hamburk 1989, str. 58.

V německé verzi: Frederick William Franz, *Dann ist das Geheimnis Gottes vollendet*, Wachtturm-Gesellschaft 1969, str. 324.

Johann Ohrtmann, *Die Kriegsdienstgegnerbewegung*, Heide 1932, str. 9.

Konrad Algermissen, *Die Zeugen Jehovas*, Celle 1949, str. 7.

Ruthefordem vybudovaný teokratický systém ovšem také vytvářel různé problémy. Tak např. holandská verze *Strážné věže* z 1. května 1941 si na str. 141 stěžuje, že mnozí stoupenci dávají najevo otevřenou morálku. Někteří nebyli dojmu, že není nutné dodržovat povinnost úředního uzavírání manželství a žijí spolu jako muž a žena, aniž by splnili svou zákonnou povinnost.

První anglické vydání časopisu „Zlatý věk“ („Das Golden Zeitalter“) vyšlo 1. října 1919 (v Německu v říjnu 1922). Počínaje vydáním z 3. října 1937 byl titul časopisu změněn na „Útěcha“ („Trost“) a pro vydání po 22. srpnu 1946 byl zvolen název „Procitněte!“ („Erwachtet!“).

V originále *Die größte Geheim-Macht der Welt*. Aby kniha nebyla spojována se Společností strážné věže, vyšla v nakladatelství „Stern“. Náklad prvního vydání byl 200 000 výtisků!

Farář Julius Kuptsch, *Aufklärung über die Ernster Bibelforscher*, Tilsit 1927, str. 45

Cit. podle: Detlef Garbe, *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*, disertační práce, Hamburg 1989, str. 109.

Ročenka Svědků Jehovových 1933, Společnost strážné věže, str. 99.

Geschichte der Zeugen Jehovas in Deutschland.. Transkription der Tonbandaufnahme: Helmut Lasarczyk (1990). Srv. také Elke Imberger, *Widerstand von unten. Widerstand und Dissens aus den Reihen der Arbeiterbewegung und der Zeugen Jehovas in Lübeck und Schleswig-Holstein 1933-1945*, Neumünster 1991, str. 262 a dále.

Podle zmíněného zákona bylo za ohrožení státu považováno i odmítání vojenské služby z důvodů svědomí.

Detlef Garbe, *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*, disertační práce, Hamburg 1989, str. 466.

Dokument tajné policie A2 11 B 2/326/37S.

Detlef Garbe, *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*, disertační práce, Hamburg 1989, str. 491 a dále. Srv. Reimer Möller, *Widerstand und Verfolgung in einer agrarisch-kleinstädtischen Region. SPD, KPD und Bibelforscher im Kreis Steingurg 1933-1945*, ZSHG 114, 1989, str. 217.

Detlef Garbe, *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*, disertační práce, Hamburg 1989, str. 533.

Byli ovšem Svědci, kteří navzdory svým náboženským předpisům vojenskou službu nastoupili a sloužili v armádě i domobraně. Srv. Reimer Möller, *Widerstand und Verfolgung in einer agrarisch-kleinstädtischen Region. SPD, KPD und Bibelforscher im Kreis Steingurg 1933-1945*, ZSHG 114, 1989, str. 217.

Státní department prostřednictvím různých zpravodajských služeb shromažďuje a analyzuje velké množství informací v politické a hospodářské oblasti ze zemí, v nichž mají USA svá vyslanectví. Zmíněný „department“ byl a je vždy řízen řízen vlivnými zednáři.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Euproe, Near East and Africa, Washington 1949, str. 406-417. Tato kniha přináší rovněž vzájemnou korespondenci obou vlád o Společnosti strážné věže.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Euproe, Near East and Africa, Washington 1949, str. 406.

Tamtéž, str. 407.

V originále *The Nazi State and the New Religions: Five Case Studies in Non-Comformity*.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Euproe, Near East and Africa, Washington 1949, str. 407.

Detlef Garbe, *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*, Studien zur Zeitgeschichte Band 42, Oldenburg 1993, str. 98 a dále.

Celý text prohlášení je reprodukován v příloze a bylo publikováno v Ruthefordem řízené ročence *Jahrbuch 1934 der Zeugen Jehovas* (angl. *The 1933 Yearbook of Jehovah's Witnesses*) Anglický text jsem přetiskl ve své španělské knize *Precaución! ... testigos de Jehová*, Cihuauiha 1992, str. 404-415. Strojopisný originál *Vysvětlení skutečností* je uložen v Spolkovém archivu pod. č. R. 43 II/179, 126-140.

Geschichte der Zeugen Jehovas in Deutschland. Transskription der Tonbandaufnahme: Helmut Lasarczyk (1990).

Rudolf Höss, *Kommandant in Auschwitz. Autobiographische Aufzeichnungen*, Stuttgart 1958, str. 77.

Společnost strážné věže 1993, str. 693.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Euproe, Near East and Africa, Washington 1949, str. 409.

Tamtéž.

Cordell Hull stál v letech 1933-1944 v čele ministerstva zahraničí Spojených států. Nebyl jen vlivný zednář, ale patřil také k Council on Foreign Relations (CFR).

Dopis Společnosti strážné věže z 19. prosince 1934 říšskému a pruskému ministerstvu vnitra potvrzuje, že dohoda mezi Německem a Spojenými státy zahrnuje i Ruthefordovu organizaci. Viz také *Reichsgesetzblatt II Nr. 38*, 1925, str. 795.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1971, str. 120.

Viz *Procitněte!* č. 21 z 8. listopadu 1964.

Dopis je otištěn v: Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1971, str. 122.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Euproe, Near East and Africa, Washington 1949, str. 412.

Marley Cole, *Die Zeugen Jehovas*, Frankfurt 1956, str. 193.

Vzhledem k politickému charakteru dopisu nebyli mnozí Svědci Jehovovi ochotni zúčastnit se akce z 8. října. Po protestní akci proto následovalo nové rozštěpení mnoha skupin Biblistů.

Vidal César Manzanares, *El infierno de las Sectas*, Bilbao 1989, str. 76 a dále.

Josy Doyon, *Herders zonder Erbarmen*, 4. vyd. Baarn 1980, str. 145.

Elke Imberger, *Widerstand von unten. Widerstand und Dissens aus den Reihen der Arbeiterbewegung und der Zeugen Jehovas in Lübeck und Schleswig-Holstein 1933-1945*, Neumünster 1991, str. 295. Srv. protokol tajné policie Nr. 1035/36 z 28. srpna 1936.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 144.

Viz *Dodatek*. Srv. také *Útěcha* z 15. září 1943 a švýcarské vydání téhož z 15. listopadu 1943.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 256.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 212.

V originále *Precaución! ... Testigos de Jehová*, Chihuahua 1992

Svědci Jehovovi platili v koncentračních táborech za velmi spolehlivé, korektní a důvěryhodné. Proto se jim často dostávalo postavení předáků a kápů.

Mennonité jsou sektou odmítající např. křest dětí, přísahu a vojenskou službu. Svůj název odvozují od katolického kněze Simona Menno (1492-1559), který byl Lutherovým stoupencem a později se stal novokřtěncem. Rozšíření jsou především v Holandsku, Severní Americe a také v Německu; p. překl.

Rolf Nobel, *Falschspieler Gottes. Die Wahrheit über die Zeugen Jehovas*, Hamburg 1985, str. 122.

Ročenka Svědků Jehovových 1947, Wachturm-Gesellschaft, Bern, str. 112.

Strážná věž z 15. února 1948.

Srv. Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 149.

Dopis je přetištěn v: Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 226 a dále.

Cit. podle: Walter Krappatsch/Heinz Peter Tjaden, *An ihren Früchten*, London/Worms 1990, str. 109.

Kurgan je známá průmyslová oblast na Urale; p. překl.

Manfred Gebhard, *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturm-Gesellschaft*, Leipzig 1971, str. 149.

Viz *Procitněte!* z 22. března 1953 a z 22. září 1965.

Holandská verze *Strážné věže* z 15. března 1977, str. 175.

V originále *Historia General des Socialismo 1918 a 1945*, Barcelona 1982.

Tony Hodges, *Jehovah's Witnesses in Central Africa*, str. 1-4.

Viz Sholto Cross, *The Watchtower Movement in South-Central Africa 1918-1945*, Oxford 1973.

Srv. Rolent Rothberg, *The Making of Malawi and Zambia 1873-1964*, London 1966, str. 142-146.

V šedesátých letech mělo potlačení hnutí za nezávislost Katangy mj. za cíl likvidaci Čombeho. Kromě toho se mělo americko-židovskému trustu United States Steel vytlačit ze hry svého konkurenta Union Minière du Haut Katanga. Srv. P. Hoffstetter, *Défensee de l'Occident*, Paris 1963, str. 45.

Ročenka Svědků Jehovových 1977, Společnost strážné věže, str. 93 a dále.

Srv. *Jehovas Zeugen - Verkündiger des Königreichs Gottes*, Wachturm-Gesellschaft 1993, str. 482.

Ročenka Svědků Jehovových 1977, Společnost strážné věže, str. 93 a dále.

Srv. Fritz Springmeier, *Be Wise as Serpents*, Lincoln 1991, str. 243.

Srv. *Strážná věž* z 15. dubna 1957; španělská verze z 1. června 1963.

Zmíněný Anton Koerber byl představitelem Společnosti strážné věže při ministerstvu zahraničí Spojených států; v roce 1952 daroval prezidentovi Společnosti Nathanu Knorrovi luxusní automobil zn. Cadillac. Srv. William Cetnar, *Questions for Jehovah's Witnesses*, Kunkletown 1983, str. 66.

9. KAPITOLA

Satanova léčka

Stojí zednáři, Společnost strážné věže i ostatní organizace opravdu v pozadí chystané světové revoluce? Pro mnohé je totiž překvapujícím zjištění, že tyto instituce nejsou nakonec ničím jiným než *poslušnými vykonavateli již hotového satanského plánu*.

Věříte v jsoucnost d'ábla nebo jej považujete za pouhý pověřivý výmysl lidské představivosti? Existuje opravdu zlý osobní duch, který se nazývá Satan?

Pro nás je důležité mít neustále na paměti, že křesťan existenci d'ábla popírat nesmí, protože je jasně dosvědčena v Písmu svatém. Jako věřící křesťané se nesmíme protivit apoštolskému učení! Od první knihy Mojžišovy až po Zjevení svatého Jana se všude jednoznačně a zřetelně píše o d'áblu, aby čtenáři Písma věděli a chápali, že Satan je sice nadlidskou, přesto však velmi reálnou duchovní bytostí.

Historie Lucifera, známějšího spíše jako „Satan“, je historií zla a hořkosti. Lucifer, nejkrásnější anděl, byl Bohem stvořen jako nejdokonalejší z tvorů. Výpověď Bible ukazuje, že Bůh jej obdařil schopností svobodného myšlení a rozhodování. Překrásný anděl se cítil nejen nadřazen ostatním stvořením, nýbrž dovolil také vzklíčit závisti na Boží všemohoucnost; dokonce si troufal se Bohu rovnat. Odtud už byl jen malý krůček ke vzpouře. Anděl Lucifer („Světloňoš“) v touze po moci a po vlastní říši, posedlý přáním být uctíván stejně jako Bůh, povstal a stal se tak odpůrcem. [1] Jeho vzpoury se zúčastnila třetina andělů, kteří se tím stali démony. Po stvoření Adama a Evy Bohem se jim ukázal Satan s úmyslem popudit Evu i jejího muže proti Bohu. První lidé se skutečně rozhodli následovat Satana a jeho družinu zlých duchů. Skrze Adama a Evu chtěl Satan sklonit celé lidstvo pod své jařmo. Jeho hlavním cílem bylo a je svést oběť ke ztrátě věčného království pokoje a blaženosti, které Bůh daruje těm, kdož Jej milují.

Umělci se vždy snažili opatřit obraz d'ábla všemi atributy hrůzy a odpornosti. Jiní jej zase zpodobňovali více či méně komicky; pro ně byl stejně mytickou postavou jako třeba upíři a strašidla. Prezentovali jej jako postavu v rudém hávu, s rohy na hlavě, se šípovitým ohonem a s trojzubcem v ruce. Tyto zmatené a nesrozumitelné představy nepochybně přispěly k

zpochybnění existence Satana. Jeho po tisíciletí užívané metody jsou tak rafinované, že dnes už přemnoží v Satanovu jsoucnost vůbec nevěří.

Stoupenci satanistických kultů ovšem o existenci Satana dobře vědí. Pohlíží na d'ábla jako na svého Boha a jsou v neustálém zápasu s Bohem křesťanským. Víme, že satanisté k uspokojení svého pána a jeho démonů jej uctívají těmi nejodpornějšími a těžko myslitelnými způsoby. Podle naprosto důvěryhodných svědectví jejich ceremoniály zahrnují znásilňování panen, sexuální orgie a podobné nepřírozenosti, ba dokonce i krvavé obětování zvířat a lidí. Alister Crowley, jeden ze zakladatelů moderního satanského kultu, píše ve své „Knize zákonů“ následovně: [2] „Nejlepší obětí, jíž lze dosáhnout téměř všeho, je zcela nevinné a mimořádně inteligentní dítě.“

Vzývání d'ábla není ovšem omezeno na satanismus, nýbrž se projevuje i ostatními formami okultismu. Okultními praktikami je jmenovitě prosáklé subkulturní prostředí dnešní mládeže. Jako příklad postačí uvést čarodějné kulty, spiritismus, kouzelnictví a channeling. [3]

Je třeba rovněž konstatovat, že *ilumináty kontrolovaná masmédia věnují d'áblovi mimořádnou pozornost* v podobě nesčetných článků a statí v novinách, časopisech, knihách, filmu i rozhlasových a televizních pořadech. Proto také nezní nijak nepravděpodobně tvrzení Fritze Springmeiera, že *všechny ilumináty lze spolehlivě přičíst k stoupencům satanského kultu*. [4]

Podle Bible je Satan neviditelným vládcem tohoto světa. Když Satan tvrdil, že má moc nad všemi královstvími Země, Ježíš to nepopřel (L 4,6 a dále). Právě naopak - On sám označil Satana za „knížete tohoto světa“ (J 5,9; 12,13)!

Protože Satan své panství nad Zemí nemůže vykonávat viditelně ve vlastní osobě, vyvolal s pomocí skryté vrchnost v život démonické organizace.

Připomeňme si na tomto místě svědectví bývalého člena iluminátů Johna Todda o symbolice jednodolarové bankovky: „Oko na vrcholu pyramidy je Lucifer.“ A dále říká: „Pečeť byla vytvořena z příkazu rodiny Rothschildů v Londýně; pyramida ukazuje strukturu iluminátství. Takto je Satan nahlížen jako božstvo v lidské podobě. Cokoli řekne, je iluminátům jako Písmo křesťanům, jako slovo Boží. Všechny pokyny, kterých se iluminátům dostává od Rothschildů, jsou předávány dále a uskutečňovány.“ [5]

A. Pokrovsky ve své knize „B'nai B'rith a jeho otroci“ [6] sděluje, že v Charlestonu (USA) je Luciferovi zasvěcený templ. Nad jedním z oltářů ční jeho obrovská socha ze zlata. Podle autora knihy není oltář veřejnosti přístupný a smí se mu přiblížit pouze židovští zednáři vysokých stupňů zasvěcení. Údajně má jít o templ, v němž se odbývají tajná shromáždění rady rozhodující o osudech světa.

Má snad Bible na mysli tyto ilumináty, kde mluví o těch, „kteří praví, že jsou Židé, ale nejsou jimi, nýbrž lidem satanovým“ (Zj 2,9; 3,9)?

Dnes stojí prakticky všichni političtí vůdci národů vědomě či nevědomě pod určujícím vlivem Satana!

Pokud jde o zednářstvo, pak jeho nejvyšší stupně náležejí k Satanově elitě! Lóžoví bratři se vždy vyděsí, když v řeči padne jméno Gabriel Jogand Pagés, známější spíše jako „Léo Taxil“. V knize „Tajemství svobodného zednářstva“ je tento muž obvinil z uctívání ďábla. V další knize s titulem „Třítečkoví bratři“ [7] napsal, že zednářské rituální praktiky spočívají na ďábelském kultu oslavujícím Lucifera. Roku 1891 vydal knihu „Sestry zednářstva“, v níž podrobně informuje o satanské mši celebrowané v kroužku vysokostupňových zednářů palladického ritu „ďáblova papeže“ Alberta Pike, nevyššího vůdce iluminátů ve Spojených státech.

Přestože se nakonec ukázalo, že Taxil byl velký fantasta vyloučený z jedné marseilleské lóže, zůstává otázkou, zda jsou tímto faktem automaticky bezpodstatné i jeho výtky ohledně úzkého přízvěnění mezi zednářstvem a satanismem. Právem můžeme mít za to, že ne!

Proč právě? Protože to byl např. oficiální list italských zednářů „Rivista della Massoneria Italiana“ roč. 1887, který na str. 27 jednoznačně přiznal: „Zednáři považují Satana Velkého jako svého skutečného představeného.“

Na zednářské dokumenty specializovaný badatel dr. Fara v své knize „Zednářstvo a jeho dílo“ [8] napsal: „Ceremoniál k přijímání do 29. stupně je celebrowán pod panteistickým symbolem, kozlí hlavou s pochodní mezi rohy, s lidskýma rukama, křídly archanděla a ženským tělem s růží a křížem na prsou.“

Rovněž francouzský arcibiskup Leon Meurin potvrzuje v knize „Zednářstvo ... Satanova synagoga“ [9] skutečnost obvyklého uctívání ďábla zednáři a ilumináty.

Rakouský politik Friedrich Wichtl vysvětluje ve své knize „Světové zednářstvo - světová revoluce - světová republika“, [10] že „... zednáři pohlížejí na Satana jako na svého nejvyššího pána a Boha.“

Ještě jasnější jsou slova vysokostupňového zednáře Alberta Pike z 14. července 1889 v instrukci pro třiatdvacet plukovníků světové rady: „Doktrínou satanismu je hierarchie, a pravým, nefalšovaným filosofickým náboženstvím je víra v Lucifera a Adonaie současně. Lucifer, Bůh světla a dobra však bojuje za lidstvo, na rozdíl od Adonaie, Boha temnoty a zla.“ [11]

Je tedy jisté a spolehlivé, co napsali autoři knihy „Výrobci bohů“: [12] „Zednáři přejali antiteistické tajné náboženství, které obrací všechno, co učí Bible, a tak dělá z Lucifera Boha a z Boha Satana.“

Pokud by nějaký zednář nižšího stupně četl tyto výpovědi, jistě by přesvědčeně prohlásil: „To naprosto nesouhlasí, je to lež, protože to nemůže být pravda!“ Proto by si měl připomenout známá slova vysokého iluminátského zednáře Alberta Pike: „Záměrně dezorientujeme ‘modré stupně’ falešnými výklady.“

Jedním z hlavních Satanových záměrů je sjednocení všech vyznání a jejich sloučení v jediné protikřesťanské náboženství. Satanovi nestojí v cestě božstva pohanských náboženství nebo

sekt jako jsou Svědci Jehovovi, mormoni atd., nýbrž výhradně Bůh Bible a skutečných křesťanů. Proto musí být křesťanstvo zničeno!

V naší souvislosti je nanejvýš důležité vědět, že Satan se svými elitními jednotkami má spadeno v první řadě na Vatikán. V „Protokolech sionských mudrců“ (17,4; 17,6) se říká: „Až přijde čas definitivně zničit papežství, ukáže lidu naše neviditelná ruka na papežský stolec. Kdyby však lid chtěl proti papeži vystoupit silou, zakročíme sami proti tomu pod záminkou, že není vhodné prolévat krev. Tímto úhybným manévrem totiž pronikneme do nejskrytějších vatikánských komnat, které neopustíme dříve, dokud zcela nezlomíme moc papežství. Než bude mládež přechodného období vychovávána k naší pravé víře, nebudeme otevřeně útočit proti víře stávající, nýbrž ji budeme podrývat kritikou a zaséváním pochybností a rozkolů.“

Dnes a denně se můžeme přesvědčovat o tom, že zuřivý boj proti katolicismu, vedený zednáři a ilumináty založenými a řízenými pseudoreligiózními hnutími, postupuje přesně podle plánu!

V italském lóžovém dokumentu z r. 1818 s titulem „Praktické pokyny, věčný zákoník a průvodce plánů vysokostupňových zednářů“ [13] se otevřeně deklaruje, že žádoucím cílem zednářstva je zničení katolicismu a všech křesťanských idejí. Na otázku „Jak se toho má dosáhnout?“ dává dokument následující odpověď: „Papež nikdy nepřijde k tajným spolkům; proto musí tajné spolky udělat první krok k papeži a církvi se záměrem spoutat je. Může to trvat ještě mnoho let, možná dokonce i celé století. Co hledáme ... je papež podle našich potřeb.“

Mafred Adler předkládá v knize „Zednáři a Vatikán“ [14] důkazy o tom, že v říjnu 1917 (!!) rozvinuli zednáři na svatopetrském náměstí přímo před okny Vatikánu Satanovu standartu znázorňující ohavně znetvořeného archanděla Michaela. Na připojeném transparentu stálo: „Satan musí vládnout ve Vatikánu a papež bude jeho otrokem!“ Neuškodí připomenout, že při pohřbu papeže Pia IX. se několik fanatických zednářů pokusilo svrhnout jeho tělo do Tibery.

Kromě toho je i jinak známo, že italští zednáři při svých průvodech nosí vlajky s obrazem Satana. Poprvé se tak veřejně stalo 17. března 1872 při pohřbu vysokostupňového zednáře Mazziniho. Podle Friedricha Wichtla měli zednáři dokonce v úmyslu vztyčit zmíněnou vlajku přímo ve Vatikánu. [15]

Při odhalování pomníku na památku Garibaldiho, vůdce tajné společnosti karbonářů, jedné z nejmocnějších paží iluminátů v Itálii, zpívali lóžoví bratři satanskou hymnu, [16] kterou napsal zednář 33. stupně Giosue Carducci a v níž se doslova říká:

Sláva a čest Tobě, mocný odbojníku ...

Svrhni prolhaný učitelský úřad nástupců Petrových! ...

Zdrť korunu a mitru! ...

Pod záštitou tehdejšího římského starosty židovského zednáře Ernesto Nathana nabývaly urážky a obvinění Svatého stolce stále křiklavějších forem včetně těch nejodpornějších.

V Portugalsku, kde se zednáři nijak neostýchali hlásit k revoluci z roku 1910, zaměřily lóže svůj boj na zničení monarchie a církve zcela podle plánu „Protokolů sionských mudrců“. Bojovým heslem tamějšího zednářstva bylo: „Příští generace zažije konec katolicismu.“ V tomto očekávání se velmistr Velké Orientu Lisabonu Magalhaes Lima nerozpakoval ujišťovat, že již brzy nebude v seminářích ani jeden jediný chovanec. Církev byla předmětem systematického a energického pronásledování, tzv. „mocné bouře nenávisti“, jak se tehdy právem říkalo. Protiklerikální opatření byla ještě ostřejší a skandálnější než ta, jaká provázela oddělení církve a státu ve Francii. [17]

Rovněž tak boj zednářstva proti katolické církvi v zemích jako Peru, Argentina, Kolumbie, Venezuela nebo Mexiko nabýval často mimořádně brutálních forem. Tak např. v Mexiku zednáři prosadili striktní zestátnění veškerého církevního majetku i bezcitné rozpuštění všech náboženských řádů a rozpoutali kampaň za agresivní laicismus. Antireligiózní zákony zednářského prezidenta Callese z roku 1917 měly za následek, že církev musela takřikajíc zavřít brány. Na protest proti tomu se rolníci, studenti i ostatní věřící katolíci zorganizovali k ozbrojenému odporu proti lóžové vládě. Tisíce jich zahynuly buď přímo v boji nebo byly zavražděny přepadovými komandy. Tito stateční katolíci se nazývali „Cristeros“. S růžencem v ruce a s výkřikem „Ať žije Kristus Král!“ šli na jistou smrt. [18]

Od konce 19. století se Satan se svou elitní společností usilovně snaží nenechat co možná žádnou zem v klidu. Stále znovu jsou proti sobě popouzeny různé skupiny, politické zločiny jsou zastírány a omlouvány, pohrdá se justicí, národy jsou systematicky kaženy a křesťanská víra je vysmívána.

Rovněž zde je Společnost strážné věže nápomocná; až nápadně často jsou útoky Svědků Jehovových zaměřeny proti katolické církvi a jejím členům. Lze snadno a spolehlivě zjistit, že Společnost strážné věže ve svých publikacích často otiskuje snímky prominentních katolíků s opovržlivým a pokryteckým komentářem. Budiž zde důrazně řečeno, že taková obvinění se strany sekty jsou nečestná a nespravedlivá. Společnost strážné věže soustavně usiluje o zmatení upřímných katolíků, protože mnozí vůbec nepostřehnou, že Svědci ke svým útokům využívají pouze nevědomých, špatných nebo vzdorných katolíků. Odsudek Svědků Jehovových je vždy jednostranný, neboť ukazují výhradně špatné příklady jednotlivců v katolické církvi. Takoví „věřící“ se sice označují za katolíky, ale ve své víře nežijí. Nejsou ovečkami stáda našeho Pána Ježíše Krista, protože nechtějí slyšet Jeho hlas (J 10,26 a dále); v žádném případě nejsou reprezentativním zjevem. Svědci Jehovovi na druhé straně konsekventně obcházejí všechno dobré, co v katolické církvi je.

Z Brooklynu rozsěvaná nenávist nezná hranic. Adeptům Společnosti strážné věže se neustálým opakováním vtlouká do hlavy, že katolíci slouží d'áblovi; podle sekty je Bohem katolíků Satan! V publikacích Společnosti se říká, že „velký Babylón“ příp. „velká nevěstka babylónská“ je náboženskou částí Satanovy organizace, jejíž nejdůležitější část představuje římsko-katolická církev, která vznikla za císaře Konstantina ve 4. století!

Když Svědci Jehovovi učí, že církev byla založena teprve za císaře Konstantina, je to přirozeně zjevná a historicky zcela neudržitelná lež. Císař Konstantin sice církvi zajistil volnost konání tím, že ji prohlásil za státní náboženství, ale církev nezaložil. Katolická církev

je přibližně 2 000 let stará. Na základě Nového zákona a ostatních historických dokumentů může a musí být nepochybně a výhradně identifikována s jednou jedinou, samotným Ježíšem Kristem založenou církví. Jakýkoli lexikon podává příslušná historická data církve od jejího založení po dnešek. Je tedy holý nesmysl tvrdit, že církev vznikla teprve několik století po Kristu.

Ježíš založil jedinou církev a nikoho nezmocnil založením jiné (Mt 16,18). Kromě toho přislíbil, že ji brány pekelné nepřemohou a On s ní zůstane až do konce všech dnů (Mt 28,20). Tato přípověď je dodatečným důkazem pro identitu římsko-katolické církve s církví založenou Kristem. Církev neochvějně kráčí staletími bez ohledu na zuřivé útoky, které za téměř 2 000 let musela zakusit.

Dalším důkazem skutečnosti, že katolická církev byla založena Kristem a že On je úhelným kamenem, na němž spočívá, je satanisty tu a tam s ďáblem uzavíraný pakt. Skuteční křesťané dobře vědí, že všechno úsilí ďábla spočívá v tom, aby oddělil lidi od Boha a připravil je o věčnou blaženost. K dosažení toho užívá doslova všech možných prostředků. Jedním z nich je právě zmíněný pakt, jímž si Satan v nejvlastnějším smyslu slova kupuje duši své oběti. Při uzavírání paktu Satan svému novému stoupenci slibuje slávu, pozemské štěstí, životní požitky a splnění všech přání. Za to ovšem musí Luciferovi pravidelně přinášet oběti a současně se snažit o svedení dalších duší k službě ďáblu. Od každého „nově obráceného“ katolíka ďábel vyžaduje, aby se odřekl katolické víry a všech církevních svátostí.

Doslova zarážející je v této souvislosti shoda způsobu postupu ďábla a Svědků Jehovových, kteří od nového adepta rovněž požadují, aby zničil kříže, růžence, obrázky svatých a všechny ostatní posvěcené předměty resp. aby je alespoň odstranil ze svého okolí. Lze to chápat jinak, nežli že Svědci Jehovovi plní Satanův příkaz?

Je rovněž snadné dokázat, že „černé“, tj. Satanovi zasvěcené „mše“ jsou ve všech bodech parodií *katolické* mše. Celebrování takové „černé mše“ také má zcela opačný účinek než je tomu při mši katolické. Během satanské „mše“ je „svěcena“ černá hostie; křesťanské symboly jsou postaveny na hlavu. Satanskou „mši“ je tedy nutno chápat jako jednoznačný výraz nenávisti vůči Bohu, Kristu a Jeho církvi, tzn. jako uctívání Satana.

Není tedy už žádných pochyb o tom, že Satan má v katolické církvi svého největšího nepřítele, a proto katolíci jako takoví nemohou stát na straně ďábla.

Již jsme si výše ukázali, jak Společnost strážné věže svým stoupencům namlouvá, že je jedinou organizací, která nepodléhá vlivu a moci démonů. Tím podivněji ovšem působí fakt, že právě Svědci Jehovovi žijí v ustavičném strachu ze Satana, ba že z něj mají doslova panickou hrůzu. Všechny problémy, které se mezi nimi vyskytnou, okamžitě připisují démonům. „Řídící sbor“ sahá při zastrašování svých stoupenců nejen k apokalyptickým hrůzám, nýbrž i k ďáblu samotnému, což je metoda, které používají všechny destruktivní sekty. Strach mezi Svědky Jehovovými je bezpochyby součástí psychologického plánu sekty, protože představuje nejjistější prostředek k udržení jejich poddajnosti a semknutosti.

Vůdčí elita v Brooklynu využívá každé vhodné příležitosti k posilování strachu z démonů mezi Svědky. Stoupenci sekty jsou udržováni v pocitu neustálého nebezpečí upadnutí do některé z nespočetných Satanových léček. Ve dne v noci se mají ustavičně na pozoru, aby nepodlehli démonickým vlivům. Je pozoruhodné, jak se adepti Společnosti strážné věže vyhýbají literatuře, v níž je obrázek nebo symbol ďábla; na neštěstí jsou Svědci Jehovovi právě v tomto bodu obětí obrovského podvodu, který jde na konto jejich nejvyšších vůdců. Satanovy mystifikace jsou velice rafinované a přesvědčivé!

Psychologie prokázala existenci různých účinných metod k manipulování ostatními lidmi. Všichni víme, že se nás dnes např. reklamní panely, novinové inzeráty a televizní šoty snaží ovlivnit. Co však už většina lidí neví je okolnost, že takové ovlivňovací procesy nejsou převážně přijímány zrakem a sluchem, nýbrž podvědomím, tzn. že jim dotyčný podléhá nevědomě. Proto se taková podprahová poselství vymykají kontrole a analýze jednotlivce, eticko-morálnímu hodnocení atd.

Dnes je už v celém světě běžné dostávat pomocí rafinovaně zkonstruovaných reklamních technik taková podprahová poselství až k příslušným adresátům. Jakmile jsou přijata mozky, aktivují se prostřednictvím barvy, obrazu, textu zvuku či slova. *Podprahové informace určují i jednání a postoje člověka mnohem častěji, než se lidé domnívají.* Zmíněné techniky ostatně působí nejen na lidi prosté a lehkověrné, nýbrž mnohem spíše na ty, kdož je přijímají trvaleji, zvláště pak osoby inteligentní. Jak bylo až dosud zjištěno, nemusí být používání technik podvědomých poselství v oblasti reklamy ve všech svých vnějších projevech vysloveně škodlivé. Opravdovým nebezpečím se stává tam, kde jsou spolupracující komunikační média ve službách určité ideologie nebo propagandy nějaké skupiny.

Pokud jde o Svědky Jehovovy, pak jejich spisy, brožury a knihy působí na první pohled dojmem, že se věnují výhradně náboženským záležitostem. Ve skutečnosti je tomu ovšem jinak, neboť je známo, že rovněž i vůdci Svědků Jehovových jsou velice obratní v zacházení s moderními reklamními a agitačními technikami; do svých spisů a ostatních materiálů vždy nepozorovaně vkládají zmíněná podprahová poselství. To je důkazem, že jejich literatura slouží opravdu rozdílným záměrům a účelům. V čísle 5 mexického časopisu „Svědci Ježíše Krista“ [19] je podán důkaz skutečnosti, že Společnost strážné věže do svých publikací vkládá podprahová poselství zaměřená v první řadě na ženy. Tak např. určité ilustrace těchto časopisů mají jasně manipulativní charakter, protože svým čtenářkám sugerují, že ta žena, která přijme učení Svědků Jehovových, je nejen šťastná, spokojená a má oddaného muže, nýbrž že se bude také těšit boží přízni. Vůdčí elita v Brooklynu dobře ví, že pak je už snadné zmocnit se i zbytku rodiny, pokud se jí podaří dostat do svého vlivu ženu!

Jako by nestačilo, že předáci Svědků Jehovových ve svých publikacích provozují podprahovou propagandu ke sdělování poselství skryté vrchnosti, k získávání nových „obrácení“ a k všemožným manipulacím se svými stoupenci, oni kromě toho navíc i systematicky rozšiřují matoucí a rušivé zprávy.

Ještě než se touto věcí budeme podrobněji zabývat, mělo by zde být řečeno, že v osmdesátých letech kolovala mezi Svědky Jehovovými pověst, podle níž jsou *do ilustrací publikací sekty propašovávány skryté obrazy démonů.*

Vedení se vidělo nuceno na věc reagovat následujícím obsírným dementi na str. 28 „Strážné věže“ z 15. listopadu 1985:

ŠÍŘIL BYS KDEJAKÉ POVĚSTI?

Publikace Společnosti strážné věže se staly předmětem pověstí a povídaček. Tak kupř. kolovalo tvrzení, že jistý grafik tajně vložil do ilustrací obrázky démonů, než byl konečně odhalen a propuštěn. Podílel jsi se i ty na předávání této zvěsti? Pokud ano, pak jsi „snad nevědomky“ rozšiřoval nepravdu. Zmíněná pověst o ilustracích v publikacích Společnosti měla nepříznivý dopad a vyvolala rovněž pomluvy horlivých křesťanů, kteří věnovali nespočetné hodiny prohlížení kreseb v časopisech, brožurách a knihách, aby si je odpovídajícím způsobem upravili. Bylo to stejně směšné, jako kdyby se tvrdilo, že Bůh při stvoření nebeských těles úmyslně vytvořil „muže na měsíci“. Takové a podobné pověsti ovšem mohou mít neblahé důsledky. Kdo je rozšiřuje, napomáhá šíření lži, tedy dělá to, co Jehova nenávidí. Takový člověk se podílí na poškození pověsti dotyčné osoby nebo organizace. Pokud cokoli vyprávíme dále, měli bychom si proto dávat dobrý pozor, zda jde o skutečnosti tam, kde jsme pouze něco zaslechli.

Protože lze celkem oprávněně pochybovat o tom, že by řadoví Svědci Jehovovi tehdy věc sledovali a domýšleli dále, přinášíme pro naše čtenáře i pro dotyčné Svědky následující fakta tak, jak opravdu jsou. Rychle zjistíme, že zvěsti nebyly žádné zvěsti, nýbrž holá skutečnost. *Dodnes obsahují tisíce ilustrací v tiskovinách sekty skutečně satanské symboly a pitvorné obličejy, které dostatečně odhalují mocnost v pozadí tohoto kultu. Z technických důvodů nedocilují reprodukované snímky téhož efektu jako originály a mají někdy spíše jen orientační charakter. Proto doporučujeme čtenářům jejich srovnání s originály v uvedených spisech sekty.*

PŘÍKLAD 1

Kdo je alespoň trochu obeznámen s okultismem, ten ví, že d'áblův obličej je tam s oblibou znázorňován s odpuzujícími rysy.

Je rovněž dobře známo, že literatura satanských kultů do svých „fotografií“ a „kreseb“ často vpravuje části lidského těla jako např. nosy, oči, obličejy nebo hlavy d'áblů.

Přejdeme nyní k publikacím Společnosti strážné věže. Kresba nezvratně spočívá na satanském zvyku všude možné vpravovat pitvorné obličejy a postavy.

Dále si povšimneme vyobrazení Krista v okamžiku, kdy byl pokoušen Satanem (Mt 4). Nachází se na str. 17 jedné z nejrozšířenějších knih sekty „Můžeš navždy žít v ráji na Zemi“, vydané Společností strážné věže r. 1982. Když si obrázek obrátíme, spatříme na Kristově

hlavě cosi opravdu blasfemického. Tak má být zjevně naznačeno, že tím, kdo při zmíněném pokušení opravdu zvítězil, nebyl Kristus, nýbrž Satan.

PŘÍKLAD 2

Kniha „Pomoc k porozumění Bibli“, svazek 8, vydaná Společností strážné věže r. 1987, vysvětluje: „Zeus byl nejvyšším božstvem starých Řeků a odpovídal Jupiterovi Římanů. Zeus byl božstvem nebe a věřilo se, že má moc nad větry, mračny, deštěm a hromem.“ Jak známo, Bible nás informuje, že pravé uctívání Boha se při nejrůznějších příležitostech dostávalo do konfliktu s vzýváním tohoto falešného Boha. Na tomto místě se však automaticky vnučuje otázka: Proč potom Společnost strážné věže v *Strážné věži* z 1. května 1983 reprodukovala obraz tohoto falešného Boha na oděv vlevo stojící ženy?

PŘÍKLAD 3

Podle nejdůvěryhodnějších svědectví má ďábel mimořádnou schopnost přizpůsobivosti. Může se zjevovat pod nejrůznějšími tvářnostmi; nejspíše se však objevuje v podobě kozla.

Pozoruhodné je rovněž zjištění, že rohy a hlava kozla bývají často symbolizovány obrazem z tří vzájemně se křížících čar. Toto znamení je v satanských kultech jedním z nejvíce užívaných. Abychom se v této přemíře symbolů vyznali, můžeme se přidržet např. proslulého díla „The book of Spirits“ („Kniha duchů“). Zřetelně tam vidíme symbol vytvořený třemi překříženými čarami. Objevuje se rovněž ve výčtu démonických symbolů v knize Francise Baretta „The Magus“ („Mág“).

PŘÍKLAD 4

Na str. 139 knihy „Můžeš navždy žít v ráji na Zemi“ (1982) se objevuje strom, který podle autorů představuje „boží vládu“. V horní části obrázku nad stromem mezi zlatem lemovanými oblaky je umístěna koruna, v níž lze objevit obličej, který může představovat pouze zlo. Za zmínku stojí, že mezi symboly ďábelské sféry vlivu je rovněž koruna, jako je tomu v příkladu 4 z knihy „The Magus“ Francise Baretta.

PŘÍKLAD 5

Písmeno „A“ vyniká mezi satanskými symboly; postavené na hlavu se mění v satanský symbol kozlí hlavy a nadto výslovně ukazuje na ďábla nebo Antikrista. Jak vidno, je tento piktogram často používán nejen čarodějnicemi, nýbrž i Společností strážné věže

PŘÍKLAD 6

V knize „Můžeš navždy žít v ráji na Zemi“ (1982) nacházíme často důkazy démonického ovlivňování. Tak např. na str. 21 vidíme zloděje, který na útěku ztrácí různé šperky. V satanském trojúhelníku je půlměsíc, který jako amulet připomíná, že je obráceným „A“. K správnému porozumění symbolické pozice na tomto vyobrazení je třeba vědět, že k hvězdě obrácený srpek měsíce má v okultismu mimořádný význam. Srpek znázorňuje bohyni Dianu a hvězda symbolizuje Satana ! [20] Je opravdu zajímavé vidět, jakým způsobem Společnost strážné věže naaranžovala polohu amuletu, když víme, že na hlavu postavené písmeno „A“ (viz výše!) představuje v okultismu ďábla.

PŘÍKLAD 7

Časopis „Procitněte!“ z 22. října 1989 přináší na str. 7 článek o masakru v mexickém Matamorosu. Podle něj byl svět otřesen nálezem tělesných pozůstatků více než tuctu lidí zavražděných v rámci obětního rituálu v okrajové čtvrti tohoto města. Autor článku s odvoláním na „Times“ píše, že kvůli získání přízně ďábla vrazi vařili mozky a srdce svých obětí a mísili je s kostmi a hlavami zvířat. Podle Společnosti strážné věže uctívači Ďábla věří, že budou svým „Bohem“ - tj. Satanem! - chráněni, jestliže si jej nakloní lidskou obětí.

Co však časopis „Procitněte!“ zamlčel, je pozorování příslušného policejního důstojníka, který si povšiml, že vrazi včetně ostatních příslušníků satanistické sekty měli na rameni jizvu ve tvaru šípů, která jim podle jejich výpovědi dávala právo zabíjet.

Je třeba zdůraznit, že šíp je užíván v černé magii po celém světě. Stejně tak se ví, že tento symbol odpovídá Satanově ohánce, tradičně znázorňované jako hrot šípů. Samotný fakt, že se šípový symbol často vyskytuje v ilustracích Strážné věže, by sám o sobě nemusel být příliš znepokojivý. Alarmující je naproti tomu skutečnost, že kreslíři sekty tento symbol velice často umísťují - stejně jako vrazi z Matamorosu - na ramena vyobrazených biblických postav nebo Svědků Jehovových.

PŘÍKLAD 8

Rovněž písmeno „E“ má dominantní postavení v okultním a čarodějnickém kultu. Jak můžeme vidět, samotné publikace Společnosti strážné věže před tímto písmenem varují; říká se tam, že je užíváno ve spiritismu. Tím více ovšem zaráží, že se tak často skrytě vyskytuje právě v ilustracích publikací Svědků Jehovových !

PŘÍKLAD 9

Na některých obrázcích lze dobře rozeznat písmeno „S“. Je obecně užíváno jako satanský symbol i zvláštní označení pro čarodějnice. Rovněž je symbolem blesku.

Podle knihy „Největší člověk, jaký kdy žil“ představuje stará žena Annu. Evangelium nám říká, že Anna přivítala Kristovo narození s nepopsatelnou radostí. Gestikulace rukou na zmíněném vyobrazení však svědčí o opaku, totiž o nenávisti a odmítání!

PŘÍKLAD 10

Je známo, že se satanisté vzájemně dorozumívají znameními ruky.

Proto je dobře všímát si v literatuře Společnosti strážné věže nápadně často se vyskytujících satanistických znamení rukou !

PŘÍKLAD 11

O Davidově hvězdě neboli hexagramu složeném ze dvou vzájemně se pronikajících rovnostranných trojúhelníků, píše „Příručka židovského vědění“ pouze tolik, [21] že se jedná o magický symbol nejasného původu. Zvláště nebezpečné a zlověstné však je, když se čáry symbolu prolétají, nebo když je symbol opsán kruhem. V čarodějnictví představuje vůbec nejnebezpečnější znamení a je-li satanisty užít během jejich kultovních obřadů, má smrtící moc.

Rovněž Společnost strážné věže často užívá tohoto symbolu.

PŘÍKLAD 12

Na str. 59 knihy „Zjevení - jeho velkolepé vyvrcholení se blíží“ (1988) vidíme „římský“ klíč, opatřený písmenem „E“ a třemi kóličky, tj. číslem důraznosti „3“. Jedná se tedy o „super-satanistický“ klíč.

V téže knize je na str. 288 vyobrazení anděla, který svrhl Satana do propasti (obr. 42). Anděl drží v ruce - satanský klíč!

Dále se na str. 287 vykládá, že zmíněným andělem je Ježíš Kristus, což je tvrzení v naprostém rozporu s biblickým učením. Svědci Jehovovi by si však měli především položit otázku: Proč dává Společnost strážné věže Kristovi do ruky právě pověstný satanský klíč?

PŘÍKLAD 13

Jedna z vůbec nejhorších urážek osoby Ježíše Krista je na str. 189 knihy „Můžeš navždy žít v ráji na Zemi“. Je tam totiž vyobrazen náš Pán s kozlí nohou!!

Na závěr se ještě zmíníme o jednom Satanově mistrovském díle. V oddělení spiritistické literatury knihovny v Neu-Köllnu (Berlín) jsou dvě knihy s vyobrazením zeměkoule. [22] Jeden z glóbů se nachází přímo na obalu knihy a je nazýván „Satanovým mistrovským dílem“. Když totiž obrázek po nějakou dobu upřeně pozorujeme, ukáže se nám hlava člověka, který má vzhled žaby. Pokud obrázkem o čtvrtinu pootočíme, objeví se rohaté zvíře-člověk, hledící vlevo. Další pootočení nám nabídne hlavu kozla, a po posledním otočení se ukáže hlava lvího muže.

Po všem, co jsme si v této kapitole ukázali a doložili, snad už tolik nepřekvapí, že Společnost strážné věže užívá i tohoto druhu ilustrací. V knize s titulem „Pátrání lidstva po Bohu“ [23] narazíme na str. 335 na satanský glóbus, který je identický s oběma výše uvedenými.

Uvedli jsme si tu pouhý zlomek z příkladů, kterých je v publikacích Společnosti strážné věže na tisíce. Kdo hledá, najde!

V anglické verzi „Strážné věže“ z 1. března 1987 se říká, že každý článek a stránka včetně ilustrací výtvarníka jsou „pomazanými“ členy řídicího sboru pečlivě přezkoumávány před předáním do tisku. Jak tedy uvěřit, že členové tohoto řídicího sboru, ručící za každou ilustraci v tiskovinách Společnosti, jsou opravdu vyvoleni Bohem, když jejich pozornosti jak na

běžícím pásu ucházejí zmíněné d'ábelské symboly a obrazce? Jistý člen Svědků Jehovových jménem Darek Barefoot sebral velké množství obrázků, které jsme si rovněž ukázali v této kapitole, a informoval o tom členy zmíněného řídícího sboru s tím, že kdosi do publikací vsunul satanské symboly. Vedení Společnosti se okamžitě vyburcovalo k příslušným opatřením, a ... Darek Barefoot byl i s celou rodinou vyobcován ze sekty!

Tento nahodilý případ spolu se skutečností, že se d'ábelské symboly objevují ve spisech Svědků stejně jako dříve, je jasným důkazem, že řídící sbor je do projektu hluboce zapleten. Je tedy jisté, že přinejmenším někteří členové tohoto sboru stojí *přímo* v Satanových službách. A nebude také jen náhodou, že se to prokázalo právě u Společnosti strážné věže, která všechny ostatní náboženství obviňuje, že jsou součástí Satanovy organizace. Stoupenci sekty, takto dalekosáhle zaplétání s okultismem, jsou vystaveni obrovskému nebezpečí a ve vlastním zájmu by měli ihned opustit organizaci řízenou zlem a jeho demony. Předtím by však museli následovat příkladu Efeských, kteří po svém obrácení shromáždili čarodějnické knihy a veřejně je spálili (Sk 19,19).

Okultní praktiky bylo ostatně možno pozorovat i přímo ve světovém ústředí sekty. Tak např. Russell nosil rukavice, které byly podle jeho vlastních slov prostředkem k vyléčení všech nemocí. Je rovněž známo, že se tam po léta pořádaly spiritistické seance, které zavedl také „pastor“ Russell. Podle knihy Společnosti s názvem „Smíření“ [24] to byly Bohem vyslané andělské bytosti, jež Russellovi předávaly poselství. Není však žádných pochyb o tom, že zmíněnými „anděly“ byly ve skutečnosti *démonické bytosti*, které se zjevovaly během spiritistických seancí.

Ruthefordův osobní psycholog dr. Rollin Jones napsal r. 1928 satanistickou knihu „Léčba vinnými hrozny“, [25] která byla inzerována v anglickém vydání časopisu „Zlatý věk“ z 26. prosince téhož roku. Naší pozornosti si jistě zaslouží i všestranné úsilí čtvrtého prezidenta Společnosti strážné věže Fredericka W. Franze na podporu zmíněného díla. Zbývá jen připomenout, že tentýž Franz byl hlavním autorem „Bible“ Svědků Jehovových a že se mu při práci dostalo „světla“ s pomocí spiritistického média.

Lucifer dostal jméno „Satan“, protože se stal „odpůrcem“ Boha.

Alister Crowley byl zednář 33. stupně. Roku 1942 založil „Lucifers Trust“ a sám si hrdě dal jméno „Šelma - 666“.

Zde ve významu „svádění, usměrňování činnosti nebo zájmu; p. překl.

Be Wise as Serpents, Lincoln 1991, str. 564.

Cit podle: Helmut Finkenstädt, *Eine Generation im Banne Satans*, Frankfurt 1990, str. 3 a dále.

V originále *B'nai B'rith y sus Esclavos*, Mexiko 1941.

V originále *Los Misterios de la Francmasonería* a *Les Frères Trois Points* (1885).

V originále *La Masonería y su Obra*, 1935.

V německé verzi *Die Freimarerei ... Synagoge Satans*.

V originále *Weltfreimaurerei - Weltrevolution - Weltrepublik*, München 1919.

Zaznamenal A. C. de la Rive a zveřejnil v *La Femme et L'Enfant dans la Franc-Maçonnerie Universelle*, cit. podle Lady Queensborough, *Occult Theocracy*, California, Christian Book Club of America 1931, str. 220 a dále.

V originále Ed Decker & Dave Hunt, *Los Fabricantes de Dioses*, Minneapolis 1987, str. 112.

V originále *Practica Istuzione Permanente Codice e Guida dei Preposti all' alta Massoneria*.

V originále *Die Freimaurer und der Vatikan*, Durach 1992, str. 8.

Weltfreimaurerei - Weltrevolution - Weltrepublik, München 1919, str. 47.

Hymna se často zpívá při různých zednářských slavnostech.

Charles Ledré, *La Masonería*, Andorra 1985, str. 152 a dále.

Encyklika papeže Pia XI. *Iniquis Afflictisque*. Srv. také Mary Ball Martínez, *Die Unterminierung der katholischen Kirche*, Durach 1992, str. 54.

V originále *Testigos de Jesucristo*.

Znamení srpkového měsíce a hvězdy nosí zasvěcení kněží satanského kultu. Všimněme si, že tato pěticipá hvězda, tedy jedno z nejoblíbenějších znamení čarodějů, satantistů a ostatních démonů inspirovaných skupin, je stále častěji a intenzivněji šířena mezi lidi. Neobjevuje se pouze na nerůznějších vlajkách a vojenské technice, nýbrž i ve filmech, televizních pořadech, v literatuře, na oblečení, dekoracích atd. Zvláště znepokojující je okolnost, jak často se tato hvězda objevuje v kreslených a trikových filmech pro děti, kde se dětem podprahově sděluje, že označuje „dobro“.

V originále *Handbuch des jüdischen Wissens*, Königstein 1982, str. 728.

Janet & Colin Bord, *Geheimnisse des 20. Jahrhunderts. Faszinierende Phänomene, Erscheinungen und Ereignisse*, Hestia Veralg; Reinhard Wiechoczek, *Astrologie. Das falsche Zeugnis vom Kosmos*, Erb Verlag.

V německé verzi *Die Suche der Menschheit nach Gott*, Wachturm-Gesellschaft 1990.

V německé verzi *Versöhnung*, Wachturm-Gesellschaft 1928.

V originále *The Grape Cure*.

10. KAPITOLA

Satanova synagoga

Po úžasných převratech, k nimž došlo v našem současném světě, se v blízké budoucnosti staneme svědky nepřetržité řady pozoruhodných změn, které budou znamenat výrazný mezník v našich životech.

Ve své zprávě z roku 1990 tehdejší generální tajemník OSN Javier Perez Cuellar připustil, že po dvou světových válkách sice plány na vytvoření „světového řádu“ zatím vždy selhaly, že však lze přesto s nadějí hovořit o brzkém Novém světovém řádu a dlouhé mírové éře.

Po skončení „studené války“ a seberozpustění evropského komunismu v „perestrojce“ se celé lidstvo začalo neprodleně připravovat na nový světový řád pod záštitou OSN.

Hned poté, co skrytá vrchnost dala šéfovi iráckého státu Saddammu Hussejnovi zelenou k invazi do Kuvajtu, se výraz „nový světový řád“ stal bezmála fetišem těch, kdo připravují projevy amerických prezidentů. [1]

Prezident George Bush řekl 16. ledna 1991 mj. i následující: „Toto je historický okamžik. V minulém roce jsme udělali velký pokrok k ukončení dlouhé éry konfliktů a studené války. Nyní je před námi šance, abychom pro nás i pro budoucí generace vytvořili *nový světový řád*, v němž by se chování národů řídilo vládou zákonů a ne vládou džungle. Uspějeme-li, a my jistě uspějeme, pak máme skutečnou šanci na *nový světový řád*, na řád, v němž mohou hodnověrné Spojené národy prosazovat svou mírotvornou roli, aby se tak naplnily sliby a vize zakladatelů OSN.“

V projevu na Václavském náměstí v Praze to 17. listopadu 1990 Bush znovu potvrdil: „Situace v Perském zálivu otevřela vyhlídky na *nový světový řád*.“

1. února ve Fort Gordon v státě Gerogia řekl: „Není místa pro agresi v Perském zálivu a nebude ani v *novém světovém řádu*, o nějž usilujeme.“

V proslovu s názvem „Systém práce za mír“ 6. března 1991 před americkým Kongresem Bush prohlásil: „Dosud [2] jsme znali svět jako svět rozdělený. Nyní je na dohled svět nový, svět, v němž je naděje na *nový světový řád*.“ Ohledně války v Perském zálivu řekl: „Je to test fungování *nového světového řádu*.“

Ve stejnou dobu psal novinář Edwin M. Yoder ve „Washington Post“: „Je na čase uznat, že prezident Wilson a Edward Mandell House jsou pravými tvůrci *nového světového řádu*.“

Podle tiskové zprávy řekl prezident a zakladatel Římského klubu (Club of Rome) Aurelio Peccei, že svět může z hrozících sociálních a hospodářských obtíží vyvést pouze charismatický vůdce.

Křesťané znají proroctví Bible, že jednoho dne bude celý svět podroben obrovské moci pod náčelnictvím charismatického vůdce. Písmo nám dokonce podává jasný obraz toho, co se v oněch dnech stane. Lze se tam také dočíst, že se „Satanově synagoze“ nakrátko dostane moci a autority. Antikristův předvoj, Satanův náměstek na Zemi, se již dávno vydal na pochod. Čas jeho panství se přibližuje stále rychleji a přinese sebou mnohá překvapení, která budou nepřipravené a lhostejné lidstvo šokovat.

Satanovy metody, jimiž kolem sebe shromažďuje lidi, není vždy snadné prohlédnout. Většina Satanových adeptů se do jeho vlivu dostala zcela nevědomě. Mnozí slouží zájmům velkého spiknutí bez sebemenšího tušení a spolu s ním směřují cíleně k nadcházející světové diktatuře. Písmo svaté však přesto učí, že se tato supervláda změní ve smrtelný pád. Všichni, kteří se takovému režimu podvolí, upadnou do nepředstavitelných útrap a ponесou následky svého jednání.

Všechna fakta ukazují, že Satanova synagoga hrozí svými manipulacemi vnutit celému lidstvu svou vládu. Jelikož však ví, že k tomu zbývá jen krátká lhůta, zesiluje Satan hodinu od hodiny svou zlobnou činnost a „obchází jako lev řvoucí“ (1 P 5,8), aby svedl celou obydlenu Zemi.

Byť se ještě nezdvihla opona, za níž se Satanova synagoga otevřeně ukáže světu, přesto je scénář již dávno napsán a aktéři hoří nedočkavostí na svůj výstup.

Všechno vypadá beznadějně a ztraceně! Nikdo nechce zůstat pozadu; drtivá většina lidstva následuje světové spiknutí.

Existuje vůbec možnost vzepřít se nadcházejícímu Satanovu „Novému řádu“? Jak můžeme seznat z Písma svatého, členové zednářstva, sionisté i jejich frontové organizace jako sekta Strážné věže nejsou těmi skutečnými nepřáteli křesťanstva - jsou pouze nástrojem v ruce zla.

Proto také píše apoštol Pavel: „Oblect se v plnou zbroj Boží, abyste mohli čelit úkladům ďáblovým, neboť bojování naše není proti krvi a tělu, nýbrž proti knížectvím a mocnostem, proti světovládcům této temnoti, proti duchům zlým v povětří“ (Ef 6,11-12)

Jak můžeme vytrvat vůči protibožským duchovním mocnostem i nadcházejícím věcem? Abychom obstáli v událostech, které podle slov Bible nezbytně přijdou, musíme se uchýlit k bdělosti a modlitbě.

Bude rozhodující zachovat si duchovní bdělost. Důležité je také pozorné studium Písma, protože nám to umožní rozpoznat všechny Satanovy triky a úskoky. Nemáme žádný důvod mít nejasně v ďáblově strategii (srv. 2 K 2,11).

Dále musíme pochopit, že naše věrnost Bohu bude podrobena zkoušce. Písmo svaté křesťany upomíná: „Poddejte se tedy Bohu, odpírejte však ďáblu“ (Jk 4,7). Jedenáctá kapitola Listu Židům vypočítává řadu osob, které zachovaly věrnost panování Božímu. Největší z nich je

přirozeně příklad samotného Krista, který naprosto odmítl Satanovu nabídku světovlády za jediný projev uctívání (Mt 4,8 a dále).

Stejně tak důležité je bdít a *modlit se* (Mt 26, 41). Modlitba je hlavním zdrojem síly proti rafinovaným úskokům Satana. „Modlete se v duchu všelikou modlitbou a prosbou každého času a k tomu konci bděte ve vši vytrvalosti a přimluvě za všechny věřící“ (Ef 6,18).

Vezměme si také k srdci slova apoštola Pavla, jimiž nás nabádá: „Prosím však vás, bratři, abyste měli pozor na ty, kteří činí různice a pohoršení proti učení, kterému jste se naučili; vyhněte se jim“ (Ř 16,17).

Titovi nařídil kárat ty, kdož odporují apoštolskému kázání a dodal: „Neboť jest mnoho i neposlušníků, tlachalů a podvodníků, zvláště takových, kteří jsou z obřízky; ty dlužno umlčovati, neboť podvracejí celé domy, učíce věcem nepříslušným pro mrzký zisk“ (Tt 1,10-11).

Je mým vřelým přáním, aby se čtenáři této knihy budoucně vyhýbali sektám, jako jsou Svědci Jehovovi. Všichni skuteční následovníci Krista musí pomáhat svým postiženým bratrům, a to nejen prostředkováním vědomostí o Společnosti strážné věže, nýbrž i informováním o mocnostech v pozadí. Stejně tak bych na tomto místě každému rád naléhavě doporučil pozorně sledovat nadcházející světové události. Buďme kritičtí a zůstávejme bdělí.

„Neboť vy všichni jste dítky světla a dítky dne; nenáležíme noci ani tmě. Nuže tedy, nespěme jako ostatní, nýbrž bděme a buďme střízliví. Neboť ti, kdo spí, v noci spí, a ti, kdo se opíjejí, v noci se opíjejí; my však náležíme dni, buďme střízliví, obléknouce si pancíř víry a lásky a přilbu naděje ve spásu“ (Te 5,5-8).

Srv. zvukový záznam a přepis schůzky prezidenta Saddama Husseina s velvyslankyní USA v Bagdádu April Glaspieovou. Osm dní před vpádem do Kuvajtu 2. srpna 1990 předala velvyslankyně přímé instrukce prezidenta Bushe a ministra zahraničí Bakera. Přestože se o iráckých invazních záměrech vědělo, velvyslankyně prohlásila, že kuvajtské záležitosti se nedotýkají zájmů Spojených států. Tím bylo naznačeno, že Spojené státy nezasáhnou ani tehdy, kdyby Hussein chtěl napadnout naftová pole v Al-Rumeilah i zbývající sporná území včetně ostrovů v Perském zálivu. Srv. Jim Keith (vyd.), *Secret & Suppressed. Banned Ideas & Hidden History*, Portland 1993, str. 181 a dále.

V originále *A Framework for Peace*.

Dodatek

Průvodní dopis Hitlerovi

(překlad)

Velectěný pane říšský kancléři!

V berlínské sportovní hale Wilmersdorf se konala konference Biblistů Německa (Svědků Jehovových) za účasti 5 000 osob, reprezentujících miliony Němců, kteří jsou již po léta přáteli a stoupenci tohoto hnutí. Účelem tohoto setkání vyslanců jednotlivých společenství Biblistů Německa je najít prostředky a cesty, jak dát panu říšskému kancléři, ostatním vysokým vládním úředníkům i všem zemským vládám na vědomí následující:

Proti tomuto sdružení opravdu křesťanských mužů a žen, stojících na půdě pozitivního křesťanství, je v jednotlivých částech země užíváno zákroků, které jsou svou podstatou pouze pronásledováním křesťanů jinými křesťany, protože tato opatření, vyvolávaná proti nám vznášenými nepravdivými obviněními, vycházejí z klerikální a obzvláště katolické strany.

Přestože jsme absolutně přesvědčeni o úplné objektivnosti vládních míst a úřadů, zabývajících se touto záležitostí, vzdor tomu všemu nahlížíme, že - na jedné straně snad pro rozsah naší literatury, na druhé pro možné zaujetí odborných pracovníků - je obsah naší literatury a smysl našeho hnutí z největší části chybně posuzován, protože se soudí podle toho, co naši religiózní protivníci proti nám kvůli svým předsudkům vznášejí.

Proto také bylo k projednáváním věcem na této konferenci sepsáno přiložené vysvětlení Watch Tower Bible and Tract Society, aby se Vám, pane říšský kancléři, ostatním vysokým vládním úředníkům i všem zemským vládám předalo jako doložení skutečnosti, že Biblisté Německa coby jediný cíl sledují svoji práci, tj. přivádět lidi zpět k Bohu lidi a jméno Jehovy, Nejvyššího, Otce našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista dosvědčovat a ctít zde na Zemi. Víme jistě, že Vy, pane říšský kancléři, nedovolíte takové činnosti překážet.

Společenství Biblistů Německa i jejich členové jsou všeobecně známi jako záštita a tvrz opravdových vyznavačů Nejvyššího i jako horliví pěstitelé svědomitého studia Bible. Místní policejní úřady nemohou jinak než jen potvrdit, že Biblisté patří k naprosto korektním a pořádku dbalým elementům země a národa. Jejich jediným posláním je získávání lidských srdcí pro Boha.

Watch Tower Bible and Tract Society je organizační misijní ústřednou Biblistů (sídlo v Německu: Magdeburg).

Brooklynské prezídium Společnosti strážné věže je a odedávna bylo výrazně proněmecké. Z téhož důvodu byli v r. 1914 prezident a sedm členů direktoria odsouzeni každý k 80 letům vězení, protože prezident odmítl dva jím v Americe řízené časopisy zneužít k protiněmecké válečné propagandě. Tato dvě periodika „The Watch Tower“ a Bible Student“ také byla

jedinými časopisy v Americe, které odmítly válečnou propagandu proti Německu, a proto byly během války potlačovány a zakazovány.

Prezídium naší Společnosti stejně tak i v posledních měsících nejenže odepřelo účast na démonizující propagandě proti Německu, nýbrž proti ní zaujalo rozhodné stanovisko. Jak je v připojeném prohlášení zdůrazněno, důvodem k tomu byla i okolnost, že právě ty kruhy, které zmíněnou propagandu v Americe vedou (finanční Židé a katolíci), patří k nejhorším pronásledovatelům činnosti naší Společnosti a jejího prezídia. Tato i další zjištění z Vysvětlení budiž chápána jako odmítnutí pomluvy, že Biblisté jsou podporováni Židy.

Konference pěti tisíc delegátů vzala s ulehčením na vědomí konstatování pana předsedy zemské vlády v Magdeburku, že našimi církevními protivníky udávané spojení Biblistů s komunisty a marxisty je neprokazatelné (a je tudíž pomluvou). Příslušná tisková zpráva v „Magdeburger Tageszeitung“ č. 104 z 5. května 1933 zní:

Prohlášení vlády k obsazení budovy Biblistů. - Tiskový odbor vlády sděluje: „Policejní obsazení pozemku ‘Sdružení opravdových Biblistů’ v Magdeburku bylo 29. dubna odvoláno, protože nebyl nalezen žádný přitěžující materiál ohledně údajné komunistické činnosti.“

A dále „Magdeburger Tageszeitung“ č. 102 z 3. května 1933: „Z úřadovny Sdružení opravdových biblistů nám bylo sděleno, že akce zahájená policií proti Společnosti strážné věže a Sdružení opravdových biblistů byla *úplně odvolána*. Všechno bylo zrušeno, protože zevrubně provedená prohlídka ukázala, že se Společnost nijak neprovinila ani v politickém, ani v kriminálním ohledu, a protože bylo dále konstatováno, že obě společnosti jsou nepolitické a přísně religiózní. - Dotaz po správnosti těchto údajů nám byl ze strany vlády *potvrzen*.“

Konference pěti tisíců delegátů zdůraznila, že by po této věci považovala pod svoji důstojnost, vůbec se nadále ještě muset hájit proti opovržením hodným podezřením z marxistické nebo dokonce komunistické činnosti. Vyvrácené pomluvy ze strany našich náboženských protivníků nesou jednoznačně pečeť religiózní konkurence, a namísto slova Božího má být čestný připomínatel zlikvidován méně hezkými prostředky osočování.

Dále bylo konferencí - i připojeným Vysvětlením - výslovně řečeno, že Biblisté Německa bojují za tentýž vznešený cíl a ideály, jaké proklamuje nacionální vláda Německa ohledně vztahů lidí k Bohu, totiž za poctivost stvoření vůči stvořiteli!

Na konferenci se rovněž konstatovalo, že ve vztahu německých biblistů k nacionální vládě Německa neexistují žádné rozpory a protiklady, nýbrž právě naopak je třeba o čistě religiózních a nepolitických záměrech a snahách Biblistů říci, že jsou v plné shodě s totožnými cíli nacionální vlády Německé říše.

S odvoláním na údajně drsnou mluvu naší literatury došlo k zákazu některých knih. Konference pěti tisíců delegátů poukazuje v tomto případě na okolnost, že pozastavený obsah knih se přece týká pouze poměrů a skutků v anglo-americké světové říši, a že právě ona - a speciálně Anglie - zodpovídá za Společnost národů i za Německu uložené nespravedlivé dohody a břemena. Výše řečené o naší literatuře je přece namířeno - lhostejno zda ve finančním, politickém nebo ultramontánním ohledu - proti utlačovatelům německého národa a země, ale rozhodně ne proti Německu, které se těmto břemenům vzpírá, takže zmíněný zákaz knih je absolutně nepochopitelný.

Na adresu těch německých zemí, kde byl dokonce vyhlášen zákaz bohoslužeb Biblistů, jejich modlitebních shromáždění atd., a kde se již po týdny čeká na spravedlivé vyřešení stavu, který podvazuje tamější náboženský život, bylo řečeno následující:

Vyhovíme i nadále nařízeným zákazům, neboť jsme si jisti, že pan říšský kancléř resp. jednotlivé zemské vlády zruší po seznámení se skutečným stavem věci tato opatření, která pro desetitisíce křesťanských mužů a žen znamenají stav srovnatelný z martyriem prvotních křesťanů.

Konečně pak konference pěti tisíců delegátů ukázala, že Biblisté resp. organizace Watch Tower hájí pořádek a bezpečnost státu a podporuje již výše zmíněné vznešené ideály nacionální vlády v náboženské oblasti. Abychom o tom všem zpravili pana říšského kancléře jako vůdce národa i ostatní vysoké vládní úředníky, je toto stručně řečené obsírně rozvedeno v přiloženém Vysvětlení.

Zmíněný dokument byl pěti tisícům delegátům konference Biblistů přečten a poté jimi jednohlasně schválen spolu s pověřením, aby bylo po jednom exempláři tohoto prohlášení spolu se zprávou o shromáždění zasláno panu říšskému kancléři a ostatním vysokým vládním činitelům říše i jednotlivých zemí.

Děje se tak současně s oddanou prosbou, aby bylo delegaci z našeho středu dovoleno přednést odpovědné vyličení skutečného stavu věci osobně panu říšskému kancléři nebo panu říšskému ministru vnitra. V opačném případě vyzýváme pana říšského kancléře, aby ustavil komisi složenou z mužů, kteří nejsou profesně nábožensky interesováni a mohou naši záležitost bez předsudků prozkoumat, jak to odpovídá spravedlivým a pro takové případy samotným panem říšským kancléřem stanoveným zásadám. Těmito zásadami máme na mysli to, co říká bod 24 programu Nacionálně socialistické německé dělnické strany:

„Podporujeme svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pokud neohrožují jeho trvání a nepřičítají se mravnosti a morálce germánské rasy.

Strana jako taková zastává stanovisko pozitivního křesťanství, aniž by se konfesně vázala na určité vyznání. Bojuje však proti židovsko-materialistickému duchu v nás i mimo a je přesvědčena, že uzdravení našeho národa může vzejít pouze z jeho nitra ...“

Jsme pevně přesvědčeni, že budeme-li posuzováni bez předsudků jednak podle slova Božího a jednak podle citovaného programového bodu, pak v takovém případě nacionální vláda nenajde žádný důvod, aby nám bránila v našich bohoslužbách a naší misijní činnosti.

V očekávání brzké kladné přípovědi a s ujištěním naší dokonalé úcty, jsme, velevážený pane říšský kancléři

Nejoddanější Watch Tower

Seznam literatury

Abeele, Andries van den: *De Kinderen van Hiram*, Brussel 1991.

Adler, Manfred: *Die antichristliche Revolution der Freimaurerei*, 4. Aufl. Jestetten 1989.

Adler, Manfred: *Die Freimaurer und Vatikan*, Durach 1992.

Adler, Manfred: *Die Söhne der Finsternis*. 1. Teil, *Die geplante Weltregierung*, 2. Aufl. Jestetten 1982

Adler, Manfred: *Die Söhne der Finsternis*. 2. Teil, *Weltmacht Zionismus*, Jestetten 1975.

Adler, Manfred: *Die Söhne der Finsternis*. 3. Teil, *Theologische Finsternis*, 2 Aufl. Jestetten 1983.

Agar, Herbert et al.: *The City of Man. A Declaration on World Democracy*, New York 1941.

Algermissen, Konrad: *Die internationale Vereinnung Ernster Bibelforscher*, Hannover 1928.

Baker Eddy, Mary: *Ciencia y Salud*, Boston 1982.

Baker, Nina: *The Story of Theodor Herzl*, London 1950.

Ball Martínez, Mary: *Die Unterminierung der katholischen Kirche*, Durach 1992.

Barbier, E.: *Les Infiltrations Maçonniques dans l'Eglise*, Paris 1910.

Barefoot, Darek: *Jehovah's Witnesses and the Hour of Darkness*, Grand Junction 1992.

Barett, Francis: *The Magus*, Northhamptonshire 1989.

Baumann: *Atlantikpakt der Konzerne. Die internationale Kapitalverflechtung in West-Deutschland*, Berlin 1952.

Bernstein, Jack: *Das Leben eines amerikanischen Juden im rassistischen, marxistischen Israel*, Steinkirchen 1985.

Blackwood, Peter: *Die Netzwerke der Insider*, Leonberg 1986.

Bochaca, Joaquim: *Los Protocolos de los Sabios de Sión 1898-1990, ¿Apócrifos? ¿Auténticos? ¿Proféticos?*, Bogotá 1990.

Bord, Janet und Colin: *Geheimnisse des 20. Jahrhunderts. Faszinierende Phänomene, Erscheinungen und Ereignisse*, o. A.

Burg, J. G.: *Schuld und Schicksal*, Oldenburg 1972.

Cahill, Rev. E.: *Freemasonry and the anti-Christian Movement*, Dublin 1959.

Carrera, Antonio: *127 Preguntas sobre la Secte de Jehová*, Chihuahua 1994.

Cetnar, William: *Questions for Jehovah's Witnesses*, Kukletown 1983.

Churchward, Albert: *The Signs and Symbols of Primordial Man; The Evolution of Religious Doctrines from the Eschatology of the Ancient Egyptians*, London 1913.

Cierva, Ricardo de la: *El Tercer Templo*, Barcelona 1992.

Cole, Marley: *Jehovas Zeugen*, Frankfurt 1956.

Cross, Sholto: *The Watchtower Movement in South-Central Africa 1908-1945*, Oxford 1973.

Crowley, Alister: *The Book of the Law*, Maine 1976.

Dall, Curtis B.: *Amerikas Kriegspolitik: Roosevelt und seine Hintermänner*, 2. Aufl. Tübingen 1975.

Decker, Ed & Hunt, Dave: *Los Fabricantes de Dioses*, Minneapolis 1987.

Doyon, Josy: *Herders zonder Erbarmen*, 4. Aufl. Baarn 1975.

Droz, Jacques: *Historia General del Socialismo*, Barcelona 1982.

Evangelischer Presseverband für Württemberg (Hrsg.): *Materialdienst 9*, Ausgabe vom 16. April 1937.

Falcke: *Vor dem Eintritt Amerikas in den Weltkrieg*, Dresden 1928.

Farrer, David: *The Warburgs*, New York 1974.

Feder, Gottfried: *La Lucha contra las Altas Finanzas*, Bogotá 1988.

Finkenstädt, Helmut: *Eine Generation im Banne Satans*, Frankfurt 1990.

Fleischhauer, Ulrich: *Die echten Protokolle der Weisen von Zion. Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, Erfurt 1935.

Ford, Henry: *Der internationale Jude, ein Weltproblem*, Leipzig 1924.

Foreign Relations of the United States. Diplomatic Papers 1933. Volume 11. The British Commonwealth, Europe, Near East and Africa, Washington 1949.

Foster, Waves: *Designer Diseases: Who murderd Africa*, Clayton 1986.

Foster, Waves: *Designer Diseases: AIDS as Biological and Psychological Warfare*, Monterey 1987.

Franke-Gricksch, Ekkehard (Hrsg): *Der namenlose Krieg*, Leonberg 1989.

Franz, Raymond: *In Search of Christian Freedom*, Atlanta 1991.

Friedlmayer, Helmut: *Die Zeugen Jehovas. Judaisierung des Christentums*, Durach 1993.

Fritsch, Theodor: *Handbuch der Judenfrage. Die wichtigsten Tatsachen zur Beurteilung des jüdischen Volkes*, Leipzig 1924 bzw. 49. Auflage Leipzig 1943.

Garbe, Detlef: *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*. Dissertation zur Erlangung der Würde des Doktors der Philosophie der Universität Hamburg 1989.

Garbe, Detlef: *Zwischen Widerstand und Martyrium. Die Zeugen Jehovas im „Dritten Reich“*. Studien zur Zeitgeschichte. Band 42, 2. Auflage Oldenburg 1993.

Gebhard, Manfred: *Die Zeugen Jehovas. Eine Dokumentation über die Wachturmgesellschaft*, Leipzig 1971.

Gómez, Manuel Guerra: *Los Nuevos Movimientos Religiosas*, Pamplona 1993.

Gotthilf, P. B.: *Die größte Geheim-Macht der Welt. Die Ursache aller Kriege sowie aller nationalen und internationalen Zerwürfnisse. Ein Jahrhunderte alter Betrug aufgedeckt*, Leipzig 1924.

Griffin, Des: *Die Herrscher. Luzifers 5. Kolonne*, Vaduz 1980.

Griffin, Des: *Wer regiert die Welt?*, Leonberg 1986.

Handbuch des jüdischen Wissens, Königstein 1982.

Hecht, Alexander: *Der Bund B'nai B'rith und seine Bedeutung für das österreichische Judentum*, Bremen (Reprint) 1985.

Hellmund, Dietrich: *Geschichte der Zeugen Jehovas in der Zeit von 1870 bis 1920. Mit einem Anhang: Geschichte der Zeugen Jehovas in Deutschland bis 1970. Theologische Dissertation*, Hamburg 1972.

Hoffstetter, P: *Défense de l'Occident*, Paris 1963.

Homuth, Norbert: *Vorsicht Ökumene! Christen im Strudel der Antichristlichen Endzeitkirche*, 3. Aufl. Nürnberg 1986.

Horowitz, David: *Pastor Charles Taze Russell. An Early American Christian Zionist*, 2. Aufl. New York 1990.

Höss, Rudolf: *Kommandant in Auschwitz. Autobiographische Aufzeichnungen*, Stuttgart 1958.

House, Edward Mandell: *The Intimate Papers of Colonal House. Arranged by Charles Seymour*, Boston 1926-1928.

Imberger, Elke: *Widerstand von unten. Widerstand und Dissens aus den Reihen der Arbeiterbewegung und der Zeugen Jehovas in Lübeck und Schleswig-Holstein 1933-1945*, Neumünster 1991.

Jouin, Ernest: *Los Protocols de los Sabíos de Sión. Los Peligros Judío-Masonicos*, México 1922.

Judge, John: *The Balck Hole of Gyuana*, Portland 1993.

Jüdisches Jahrbuch von Herzl, Band 5, London 1963.

Kahane, Meir: *La Historia del Jewish Defence Leagua*, Madrid 1975.

Keith, Jim (Hrsg.): *Secret & Suppressed. Banned Ideas & Hiden History*, Portland 1993.

King, Alexander & Schneider, Bertrand: *La Primera Revolución Global*, Barcelona 1991

King, Christina Elizabeth: *The Nazi State and the New Religions: Five Case Studies in Non-Conformity*, Toronto 1982.

Kuptsch, Julius: *Aufklärung über die Ernsten Bibelforscher*, Tilsit 1957.

Lady Queensborough: *Occult Theocracy*, California: Christian Book Club of America 1931.

Lantoine, Albert: *Histoire de la Franc-Maçonnerie Française*, Paris 1925.

Lederen, Robert, *Precedents for AIDS? Chemical-Biological-Warfare. Medical Experiments and Population Control*, Covert Action Information Bulletin 28, 1987.

Lendré, Charles: *La Masonería*, Andorra 1958.

Lenhoff, Eugen: *De Vrijmetselaren*, Amsterdam 1978.

Lienthardt, Hans: *Ein Riesenverbrechen am deutschen Volke und die Ernsten Bibelforscher*, 2. Aufl. Wiessenburg 1921.

Macmillan, A. H.: *Faith on the March*, Englewood Cliffs 1957.

Magnami, Duane: *The Moneymakers*, Clayton 1986.

Manzanares, Vidal César: *El Infierno de las Sectas*, Bolbao 1989.

Merlier, M.: *Le Congo de la Colonisation Belge a l'indépendance*, Paris 1962.

Miguel, Juan Blazquez: *La Historia de la Masonería Española*, Madrid 1989.

Mohr, J. B. C.: *Entscheidungsjahr 1932*, Tübingen 1966.

Molenbroek, Peter: *De Protokollen van de Wijzen van Zion*, Driebergen 1932.

Möller, Reimer: *Widerstand und Verfolgung in einer agrarisch-kleinstädtischen Region: SPD, KPD und Bibelforscher im Kreis Steinburg 1933-1945*, ZSGH 114, 1989.

Müller, Gerhard: *Hinter den Kulissen des Weltgeschehens*, 3. Aufl. Pähl 1982.

Muhlstein, Anka: *Baron James. The Rise of the French Rothschilds*, New York 1980.

Mullins, Eustace: *Die Bankiersverschwörung von Jekyll Island*, Oberammergau/Oberbayern 1956.

Nefontaine, Luc: *Eglise et Francmaçonnerie*, Chalet 1990.

Nicosia, F.: *Hitler und Zionismus*, Leoni am Starnberger See 1990.

Nobel, Rolf: *Falschspieler Gottes. Die Wahrheit über die Zeugen Jehovas*, Hamburg 1985.

Ohrtmann, Johann: *Die Kriegsdienstgegnerbewegung*, Heide (Holstein) 1932.

Pape, Günter: *Ich war Zeuge Jehovas*, Augsburg 1989.

Penton, James M.: *The Christian Quest Vol. 3. A Story of Attenmpend Compromise Jewhovah's Witnesses, Anti-Semitism and the Third Reich*, Addison 1990.

Pike, Albert: *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Rite of Scottish Freemasonry*, Richmond/Virginia; ed. L. H. Jenkins 1871, 1921 (Republished 1966).

Ploncard d'Assac, Jacques: *Les Secrets des Francs-Maçons*, Chiré-en-Montreuil 1979.

Poncins, Léon de: *Hinter den Kulissen der Revolution*, Berlin 1929.

Prokovsky, A.: *B'nai B'rith y sus Esclavos*, Mexiko 1941.

Reinard, S.: *Spanischer Sommer*, Affaltern/Schweiz 1948.

Robertson, Pat: *The New World Order. It Will Change the Way you Live*, Dallas 1991.

Robison, John: *Proofs of a Conspiracy against all Governments and Religion*, Boston 1967.

Rodrigues, José María: *El Misterio de la Masonería*, Santiago de Chile 1988.

Rodrigues, Pepe: *El Poder de las Sectas*, Barcelona 1990.

Rothberg, Rolent: *The Making of Malawi and Zambia 1873-1964*, London 1966.

Rothkranz, Johannes: *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*. Band 1: *Die geplante Weltdemokratie in der „City of Man“*, Durach 1991.

Rothkranz, Johannes: *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*. Band 2: *Die Weltherrscher der Finsternis in Aktion*, Durach 1990.

Rothkranz, Johannes: *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*. Band 3: *Die vereinten Religionen der Welt im antichristlichen Weltstaat*, Durach 1990.

Roulantzas, N.: *Fascisme et Dictature*, Paris 1986.

Ruiter, Robin de: *Precaución! Testigos de Jehová*, Chihuahua/Mexico 1992.

Schlegel, Fritz: *Die Wahrheit über die Ernsten Bibelforscher*, Freiburg 1922.

Schlegel, Fritz: *Die Teufelsmaske der Ernsten Bibelforscher*. 2. Band: *Propheten und Pioniere des gewaltsamen Umsturzes*, St. Gallen 1925.

Schnell, W. J.: *Trienta años en la Torre del Vigía*, Kansas 1976.

Schnerb, R.: *El Siglo XIX*, Barcelona 1983.

Shaw, Jim: *The Deadly Deception*, Lafayette 1988.

Smit, W.: *Israel*, Bussum/Niederlande 1979.

Springmeier, Fritz: *Be Wise as Serpents* (special pre-publication), Lincoln 1991.

Springmeier, Fritz: *The Watchtower and the Masons*, Lincoln 1990

Stokes, Lawrence: *Kleinstadt und Nationalsozialismus*, Neumünster 1984.

Stuhlhofer, Franz: *Charles Taze Russell und die Zeugen Jehovas. Der unbelehrbare Prophet*, 2. Aufl. Berneck 1992.

Sutton, Anthony C.: *Wall Street and the Bolshevik Revolution*, New Rochelle N. Y. 1974.

Sweetnam, George: *Where else but Pittsburgh?*, Pittsburgh 1958.

Tamames, Ramón: *La Conguista del Paraíso*, Madrid 1993.

Tancill, C. C.: *Amerika geht in den Krieg*, Stuttgart 1939.

Taylor, Samuel: *Rocky Mountain Empire. The Later Day Saints Today*, New York 1978.

The Case of the International Bible Students Association, Vol. 1. Reprint of the Trail Transcript.

Turner Jr., Henry Ashby: *German Big Business & the Rise of Hitler*, New York 1985.

Vaca de Osma, José Antonio: *La Masonería y el Poder*, Barcelona 1992.

Webster, Nesta: *Secret Societies*, New York 1924.

Wechsberg, Joseph: *The Merchant Bankers*, London 1976.

Western Pennsylvania Genealogical Society. A list of Immigrants Who applied for Naturalization Papers in the District Courts of Alleghany County, Pa., Pittsburgh 1978.

Wichtl, Friedrich: *Weltfreimaurerei - Weltrevolution - Weltrepublik. Eine Untersuchung über Ursprung und Endziele des Weltkrieges*, München 1919.

Wiechoczek, Reinhard: *Astrologie. Das falsche Zeugnis vom Kosmos*, o. A.

Wills, A. J.: *The History of Central Africa*, London 1973.

Woodrow, Alain: *Las Nuevas Sectas*, Mexico 1986.

Zipfel, Friedrich: *Kirchenkampf in Deutschland 1933-1945*, Berlin 1965.

Literatura Strážné věže (knihy):

Dein Königreich komme (1891)

Die Neue Schöpfung (1904)

Das vollendete Geheimnis (1917)

Pastor Russell's sermons (1917)

Der Krieg von Harmagedon (1919)

Milionen jetzt lebender Menschen werden nie sterben (1920)

Trost für die Juden (1925)

Befreiung (1926)

Versöhnung (1928)

Prophezeiung (1929)

Leben (1929)

Die Krise (1933)

Feinde (1937)

Religion (1940)

Die Neue Welt (1942)

Gott bleibt wahrhaftig (1952)

Neue Himmel und eine neue Erde (1955)

Jehovas Zeugen in Gottes Vorhaben (1960)

Dann ist das Geheimnis Gottes vollendet (1970)

Du kannst für immer im Paradies auf Erde leben (1982)

Überleben - und dann eine Neue Erde (1984)

Die Offenbarung - Ihr großartiger Höhepunkt ist nahe (1988)

Der Größte Mensch, der je lebte (1990)

Die Suche der Menschheit nach Gott (1990)

Interessiert sich Gott für uns? (1992)

Die Zeugen Jehovas (1993)

Časopisy Strážné věže

Das Goldene Zeitalter

Trost

Erwachtet!

Der Wachturm

(text z původního přebalu knihy)

Holandský badatel a spisovatel Robin de Ruiter pronikl na více než dva roky do organizace Svědků Jehovových. Dalších pět let věnoval studiu této náboženské společnosti, který vznikla koncem devatenáctého století ve Spojených státech. Jeho knihy jsou dodnes prodávány a čteny ve španělsky mluvících zemích i v USA. Pro velký úspěch přinášíme překlad poslední autorovy knihy, která se zabývá výše zmíněnou sektou, a je vydatným zdrojem informací a údajů vhodných k pozornému prozkoumání. Vedle podrobného vylíčení spojení mezi Svědky Jehovovými, popisu spiritistických praktik v samotné vedoucí elitě Společnosti strážné věže i dokumentace užívání podprahových poselství a satanistických symbolů v jejích publikacích, je předkládaná kniha podnětným příspěvkem k přemýšlení i otevřené debatě o skryté moci za touto nesmírně nebezpečnou sektou.

*www.vzdelavaci-
institut.com/_files/index.php?option=com_content&task=view&id=24&Itemid=56*